

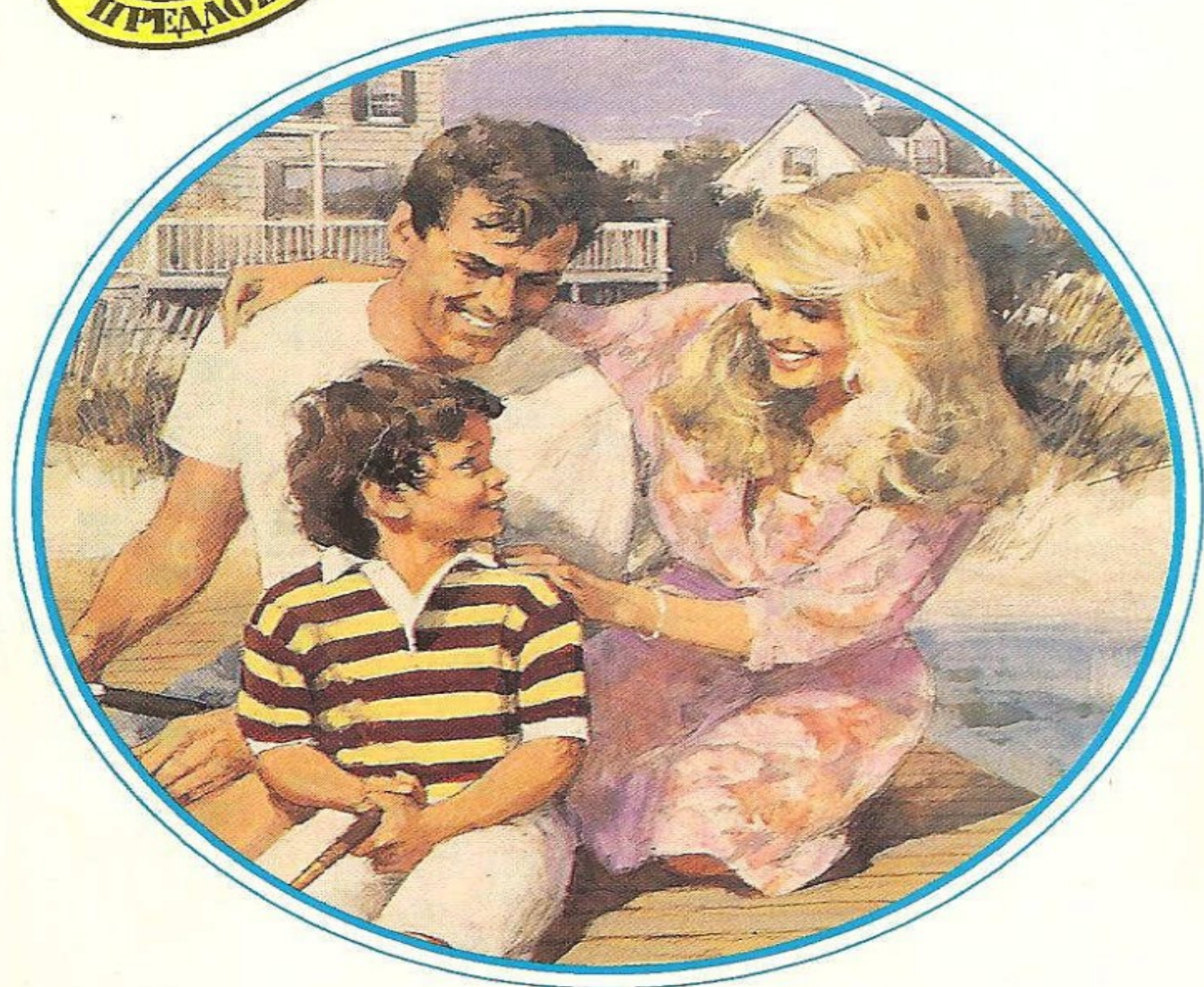

HARLEQUIN®

Романс® 67

ЛЕТЕН РОМАНС

Шенън УЕЙВЪРЛИ

ШЕНЪН УЕЙВЪРЛИ ЛЕТЕН РОМАНС

Превод: Моника Жотева

chitanka.info

Джоана Ингълс възнамерява да прекара едно спокойно лято в семейната вила. След смъртта на съпруга си, тя отчаяно се нуждае да остане сама с петгодишния си син Кейси. Но не предполага, че ще срещне Майкъл — своята отминала голяма любов, угаснала през една ужасна лятна вечер. Раздялата е била по негово желание. Дали?

ПЪРВА ГЛАВА

От кърмата на големия ферибот Джоана наблюдаваше как пристанът на Удсхол постепенно се отдалечава и се открива невероятна гледка към южното крайбрежие на Кейп Коуд. Бе слънчев топъл следобед и въздухът бе изпълнен с мирис на море, риба и дизелово гориво от кораба. Тя въздъхна дълбоко. Опита да се отпусне и си каза, че всичко ще бъде наред. Напразно.

Джоана се наведе през перилата и замислено се взря в пенещата се вода. Изведнъж почувства тежест в стомаха. Някакво чувство, което я дърпаше назад, сякаш водата бе станала опасно дълбока. Фериботът изсвири предупредително, сякаш се сбогуваше с континента. Петгодишният ѝ син, застанал до нея, се изплаши от сигнала, но страхът му бързо премина и вниманието му отново бе привлечено от чайките, които се рееха високо, а после рязко се стрелваха и се гмуркаха във водата. Джоана виждаше вълнението на момчето в светлосините му очи, в леко поруменелите бузки. Усмихна се, спомнила си своето собствено вълнение преди шест години, когато за първи път измина шестте мили по море до Винярд Саунд. Чувството, което сега оставяше сина ѝ без дъх, беше за нея само далечен спомен. Искеше ѝ се да изпитва радостното нетърпение на детето. Искрено се надяваше предстоящата почивка да бъде спокойна и приятна. Но сега, загледана в отблясъка на слънцето във водата, не усещаше нищо. Привикнала бе да не чувства нищо — не изпитваше удоволствие от храната, не можеше да се наслаждава на музиката, залезите или росата при изгрев-слънце. Кейси бе единственият светъл лъч в живота ѝ, единствено мисълта за него я крепеше да не рухне напълно. Бе направила хиляди грешки през живота си, но Кейси никога нямаше да брой към тях.

В момента малкият държеше наченат хамбургер и следеше с поглед най-близко летящата птица. Чайките следваха кораба от Мартас Винярд всеки ден и не се страхуваха от хората. Кръжаха над подадените им хапки и изчакваха удобен момент да ги клъвнат.

— Внимавай за пръстите си, Кейси! По-добре ѝ я подхвърли.

Тя се огледа за свободен стол на палубата, но в началото на юли корабът бе претърпан с летовници. Ала Джоана нямаше нищо общо с тях. Чувстваше се изолирана, изтощена и толкова остаряла. Нима е възможно? Та тя бе само на двацет и четири! Имаше някакво смътно предчувствие, появяващо се на приливи и отливи. Правилно ли постъпваше? Преди шест години тя тържествено се закле, че никога вече няма да стъпи във Винярд отново. Но поканата на баща ѝ звучеше така примамливо...

„Скъпа Джоана,

Как се чувства моето момиче? Ние с Вив сме добре, като изключим забързания живот, който водим напоследък. Фирмата ми отваря филиал в Сан Франциско и едва миналата седмица ми съобщиха, че трябва да замина. Ще напусна Бостън в края на юни, което, уви, е съвсем скоро. Вив отиде при сестра си в Пауло Алто. Надявам се, вече е уредила апартамент за двама ни. Ще останем в Сан Франциско почти четири месеца, което ни изправя пред проблема за къщата ни в Мартас Винярд. Мислехме да я дадем под наем, ала не ни хареса идеята непознати да се разполагат там. Ако пък остане необитаема, ще бъде твърде примамлива плячка за крадци. Затова я предлагам на теб, Джоана. Макар да не съм обсъдил решението си с Вив, смятам, че и тя ще се радва да пазиш къщата, докато отсъстваме. Освен това на Кейси ще му хареса. Моето малко внуче никога не е виждало океан, нали? Но преди всичко ще имаш възможност да си починеш. Дългото боледуване и смъртта на Фил през миналия ноември бяха голямо изпитание за теб, макар да не го съзнаваш. Когато те видях през март, не изглеждаше никак добре. Нуждаеш се от почивка и смяна на обстановката. Да останеш в Ню Хампшир, да живееш в същия апартамент, който споделяхте с Фил, да се срещаш със същите хора, които гледат на теб само като на вдовица — едва ли ти се

отразява добре. Така само се увеличава мъката, която според мен трябва да оставиш в миналото.

Помисли си, Джо, и ме уведоми за решението си. Надявам се да кажеш да.

С обич: татко

P.S. Телефонът ни вече е изключен, така че ще трябва да ми пишеш. Побързай!“

Писмото пристигна тъкмо навреме. Джоана бе стигнала до същия извод. Макар че Фил си бе отишъл, начинът ѝ на живот се бе променил твърде малко. Все още живееше в апартамента, в който се нанесоха като младоженци. Все още работеше в магазина за конфекция, собственост на бащата на Фил. Семейният и приятелският кръг също не бяха се променили. Отначало мислеше, че това е божия благословия, уверение, че всичко ще бъде наред и преходът няма да е твърде бърз за Кейси. Но напоследък виждаше нещата в друга светлина. Всичко и всеки в сегашния ѝ живот ѝ напомняха, че Фил вече го няма. В магазина, в апартамента, сред роднините на мъжа ѝ на неделния обяд, винаги се чувстваше, че някой липсва. Изморена бе от всичко това. Колкото и да обичаше Фил, тя бе превъзмогнала първия шок от смъртта му. Сега се страхуваше, че тъгата, която последва, никога няма да я напусне. Ако можеше да си почине от нея, да изостави поне за малко всичко, от което Фил е бил неразделна част, ако можеше да даде малко свобода на себе си и на Кейси...

После пристигна писмото от баща ѝ. Точно тогава бе дошла на гости майка ѝ и тя се видя принудена да ѝ го прочете.

— Ще отидеш ли? — Дороти по навик стисна устни.

— Сериозно ли питаш? Не мога да изоставя магазина. Точно сега започва туристическия сезон. Звучи примамливо, но...

Дороти остана замислена дълго време.

— Бащата на Фил ще се справи и без теб за няколко седмици — бе неочакваното ѝ заключение.

— Може би. Но аз не мога да си позволя почивка точно сега.

— Какво ще кажеш за парите от застраховката, която остави Фил? Единственият ти разход там ще е за храна. — Дороти бе неуморима, упорита севернячка, чийто живот бе пример за Джоана.

Очевидно и тя бе на мнение, че дъщеря ѝ се нуждае от почивка. А и защо не? Ръцете на Джоана трепереха толкова силно, че чашата с чай почти винаги се разливаше. — Нуждаеш се от почивка — продължи Дороти. — Така ще избистриш мислите си и нервите ти ще се поуспокоят. Макар да мразя всичко, което получаваш от баща си, мисля, че трябва да отидеш. И да прекараш приятно. Когато се върнеш, ще ти бъде много по-леко да се справяш с всичко — с Кейси, с работата си... Убедена съм.

Всички я съветваха да замине. Свекърът ѝ не само се съгласи, но дори настоя тя да прекара там цялото лято. Сега, когато корабът се отдалечаваше от континента, Джоана се страхуваше, че е взела погрешно решение. Наистина се нуждаеше от почивка, за да промени еднообразния си живот, но защо точно тук? Защо точно на този остров? Разбира се, грешката не бе в роднините ѝ. Те ѝ мислеха само доброто. Откъде биха могли да знаят за унижението, което бе преживяла, напускайки Винярд преди шест години? Бе скрила чувствата си и бе успяла да заблуди всички. Когато се върна в Ню Хампшир, се държеше съвсем нормално. Или поне толкова нормално, колкото ѝ позволяваха обстоятелствата. После се омъжи за Фил и никой нямаше основание да я смята за нещастна.

Тя наистина беше щастлива! Бракът ѝ бе чудесен. Имаше прекрасен син, работата ѝ бе приятна.

С всеки изминал ден Винярд се отдалечаваше все повече и повече, докато в един момент започна да ѝ струва нереален. След онова лято рядко се виждаше с баща си и Вив — само когато те идваха да я посетят, а с Майкъл изобщо — не се срещна повече. Но сега, когато очертанятията на острова приеха реални размери, в сърцето ѝ се прокрадна страх. Какво ли ще стане, ако островът не се окаже подходящото лекарство за болката в душата ѝ? Какво щеше да стане, ако дори след толкова години се отвореха старите рани?

— Мамо! Мамо! Аз ѝ го подхвърлих и тя го хвана.

Звънливият детски глас на Кейси прекъсна потока от тъжни мисли, завладели съзнанието ѝ. Джоана сведе очи към слабото му, миловидно лице, проследи погледа му до чайката, която се отдалечаваше, и почувства вълнението му като свое.

— Каква щастлива чайка. Обядва с хамбургер — засмя се тя. — Май е време да си намерим места. Имаме още час и половина път.

Кейси кимна и подаде ръка на майка си. Той бе слабичко, но пъргаво момченце, с красиво лице, издаващо непривична за възрастта му зрелост. Ала под сериозния външен вид се криеше весел характер, оформил се чрез всекидневните контакти с клиентите в магазина. Посетителите много му се радваха и често подхващаха разговор с него. Чаровник е Кейси, точно като баща си, мислеше понякога Джоана.

Най-после откриха празен стол. Джоана се отпусна в него и взе детето в скута си.

— Ето там отсреща на острова се намира къщата на дядо ти.

— Толкова е голям! — Очите на Кейси се разшириха от изненада. Джоана се зачуди дали той очаква островът да бъде малък колкото е на картата.

— Да, дълъг е повече от двайсет километра.

— Там има ли дървета като у дома?

— Да, детето ми. Има и къщи, и градове, и ферми, и гори. Надявам се, не си очаквал да видиш палми и колиби от клони.

Кейси стеснително сви рамене и се облегна назад. Явно бе изморен. Джоана нежно го залюля в прегръдките си. Когато отново сведе очи към него, видя как дългите му, тъмни ресници са спокойно отпуснати върху бузките. Целуна го нежно и обърна поглед към приближаващия остров.

Ще бъде незабравимо лято, каза си тя решително. Ще спим до късно и ще правим слънчеви бани. А в края на август щеше да се върне в Ню Хампшир отпочинала и готова да се пребори с трудностите на новия си живот.

Но Джоана все още се чувстваше напрегната. В душата ѝ отново пропълзя чувството за несигурност. И макар да виждаше как корабът се движи напред, оставаше с впечатлението, че я носи назад.

За първи път дойде във Винярд Саунд, когато бе на шестнайсет години. Току-що бе завършила втората си година в гимназията. Беше висока, стройна, със светла коса и носеше скоби за изправяне на зъбите. Родителите ѝ се бяха развели, когато бе едва четиригодишна. Джоана едва познаваше мъжа до себе си, който бе неин баща. Джим Скот бе поискал раздялата. Той остави съпругата си Дороти заради

обаятелната Вивиан Малоун, която бе срещнал на бизнес конференция в Бостън. Макар че Дороти бе разтревожена от развода, тя бе горда, упорита жена, която потисна мъката си и не позволи на съдбата да я победи. Не се омъжи повторно, нито пък потърси помощ. Джоана си спомняше как майка ѝ често повтаряше, че не знае какво я е накарало да хареса човек като баща ѝ. Той бил красив и там била бедата. Хубавите мъже са свикнали да имат много жени наоколо си. Ако някоя им омръзне, те просто я захвърлят и си намират нова. После винаги ѝ казваше да внимава с красивите мъже. Да търси „истински красивия“, в противен случай ще разбие сърцето си. На външен вид Джоана приличаше на баща си. Тя имаше същите диви, ирландско зелени очи и гъста руса коса. Същата остра брадичка и одухотворена усмивка. Майка ѝ благодареше на Бога, че дъщеря ѝ не е наследила и неговия безразсъден характер. Джоана бе много чувствително момиче. Макар баща ѝ да се старал да го прикрие, тя усещаше, че новата му съпруга е много доволна от отказите на Дороти той да вижда дъщеря си. Джоана чувстваше, че Вивиан иска той напълно да скъса с миналото си, да се отдаде изцяло на новия си живот в Бостън. Там имаше всичко, което един мъж можеше да желае — красива съпруга, кръг от заможни приятели и дори син, макар и не негов собствен. Ако зависеше от нея Джоана и Дороти трябваше просто да изчезнат от лицето на земята. Заради съществуващата неприязън между възрастните, Джоана дори не допускаше мисълта, че може да види Вивиан и Майкъл. Но ги видя през лятото, когато навърши шестнайсет години. Като прибавка към луксозната им къща в Бостън, Джим и Вивиан притежаваха и вила на крайбрежието в Мартас Винярд, Масачузетс. Тази година Джим намери четири свободни седмици през юли и се обади на Дороти да я попита дали ще позволи на Джоана да се присъедини към тях за лятото.

— Искаш ли да отидеш? — попита Дороти дъщеря си.

— Не много.

— Е, тогава може би е добре да отидеш и да му покажеш какво е пропуснал през всичките тези години. — Дороти едва успя да прикрие доволната си усмивка.

Джоана пристигна с нагласата, че ще прекара ужасно лято. Знаеше, че Вивиан не понася дори мисълта за нея, а знаеше, че и тя самата няма да хареса втората съпруга на баща си. Наистина се получи

така. Вивиан въобще не приличаше на майка ѝ. Бе младолика, с лек загар и енергична. А и защо да не бъде? Най-тежкото нещо, което правеше през целия ден, бе да играе голф с други летовници. А баща ѝ? Джоана положи крайни усилия да го хареса, но Дороти бе права. Той бе прекалено зает със себе си и флиртуваше с всяка жена, която срещнеше.

А Майкъл, синът на Вивиан? Майкъл успя да обсеби чувствата ѝ до такава степен, че всичко останало беше без голямо значение. Винаги бе негодувала срещу този непознат син, заел нейното място в живота на баща ѝ. Но се радваше на възможността да го мрази заради самия него. Той съчетаваше всички качества на противоположния пол, от които майка ѝ я бе предупредила да се пази. Бе прекалено красив, за да се опише с думи и очевидно го съзнаваше. Беше самодоволен, твърде уверен в себе си и своенравен. Когато тя пристигна, Майкъл говореше по телефона и поднасяше на някакво момиче неубедителните си извинения, задето същия ден е бил на плажа с друга. От начина, по който светеха сините му очи, се разбираше, че не изпитва никакви угризения от лъжата си. Както беше бос, със син бански костюм и нехайно преметната през рамо кърпа, дваисетгодишния Майкъл изглеждаше висок около метър и осемдесет и явно се гордееше с телосложението си. По очертаните мускули на краката му Джоана предположи, че сигурно тича всяка сутрин. Освен това имаше тен, за който мнозина биха му завидели. Косата му бе гъста, кестенява и блестеше. Макар да се намираше в стаята, той носеше слънчеви очила. За подсилване на чара. Джоана го изгледа с открито презрение. Устните му бяха разтегнати в самодоволна усмивка, но когато проговори — гласът му се оказа дълбок, вълнуващ баритон.

— Майкъл, стига си говорил по телефона. Джоана пристигна — прекъсна разговора му Вивиан и добави към Джоана: — Момичетата се лепят за него като мухи.

Джоана разбра, че той е уверен в това твърдение. Още на първия ден от пребиваването ѝ двамата се скараха. Имаше нещо в Майкъл Малоун, което я караше да забрави за всякакво приличие. Може би блясъкът в кобалтовосините му очи, които сякаш непрекъснато ѝ се надсмиваха, или надменният начин, по който носеше слънчевите очила на носа си. През целия месец, който Джоана прекара там, те непрестанно се караха — проваляха си обаяданията по телефона,

слагаха си медузи в ризите, поливаха се с каквото им попаднеше или, казано накратко, присмиваха се един на друг и се дразнеха до такава степен, че Джоана се разплакваше, а Майкъл побесняваше от яд.

Джо никога не бе мразила някого толкова много. За да стане всичко още по-непоносимо, момичетата като че ли го намираха неотразим. Телефонът постоянно звънеше за него и винаги някоя дългокрака красавица „просто минаваше“. Джоана се вбесяваше! Как бе възможно тези облечени стилно, умни момичета да са толкова слепи! Как ли се държеше Майкъл с тях! Докато разбере какво става, ваканцията ѝ на острова свърши.

— Добре ли прекара? — попита баща ѝ, докато чакаха ферибота, който щеше да я откара на континента.

— Да. — За нейна изненада това бе истината.

Майкъл рязко вдигна глава от книгата, която четеше.

— Достатъчно добре ли, за да дойдеш и следващото лято? — продължи баща ѝ.

— Да, много бих се радвала да дойда пак.

На връщане ѝ бе тъжно и се чувстваше някак странно. Не че бе осъществила тясна връзка между себе си, баща си и Вив, но тримата се бяха справили доста добре. Изведнъж прозря причината. Майкъл! Бе се борила с всички сили срещу опасността, която представляваше Майкъл, и не ѝ бе останало време да се занимава много с баща си или Вив. Събуждаше се с мисълта за Майкъл, всичките ѝ чувства бяха обсебени от него, той бе станал отдушник на целия насъбрал се вътрешен гняв. Когато се сбогуваха, видя в сините му очи радост и загриженост, които не бе забелязвала преди. И едва тогава осъзна, че той доброволно се е оставил да бъде отдушник на гнева ѝ.

Петте седмици, които Джоана прекара на острова през следващата година, бяха толкова различни от предишните, колкото е денят от нощта. В мълчаливо съгласие, с Майкъл сключиха примирие и сложиха край на заяждането и лудориите. Бе дошло време да се опознаят и да се сприятелят. Плуваха заедно всеки ден, караха колела в топлите летни следобеди, играеха си с гребната лодка, пазаруваха и готвеха заедно, четяха, но най-вече си говореха на верандата до късно през нощта — говореха си за литература, музика, астрономия и политика. Джоана чувстваше, че познава Майкъл по-добре от всеки друг, по-добре дори от Бъни Уилкокс, с която той често се срещаше

напоследък. Майкъл не бе само покорителят на женските сърца, както обичаше да го нарича майка му, а интелигентна и силна личност, идеалист, мечтател. Това лято остави у Джоана едва ли не чувство на благоговение към него. Колкото и да бяха откровени един с друг, имаше една тема, която все отбягваха — интимният им живот. Джоана бе оставила само един сериозен приятел у дома — обожателя си от четвърти клас Фил Ингълс. Но връзката ѝ с Фил никога не се бе задълбочавала повече от няколко целувки в автокиното. Докато Майкъл... Джоана някак инстинктивно усещаше, че той спи с Бъни Уилкокс, а може би е спал и с някои от другите си обожателки. Той беше на двацет и една и подобно поведение бе нормално за възрастта му. Майкъл бе най-привлекателният, най-интелигентният и най-зрелият мъж, когото бе срещала в живота си. А късно през нощта, заслушана в прибоя отвън, лежеше будна в леглото и си мислеше къде ли е той сега и с какво ли се занимава. Копнеж заливаше тялото ѝ — толкова дълбок и необясним, че сълзи изпълваха очите ѝ. Времето пак отлетя неусетно и настъпи моментът да се връща у дома.

— Довиждане, скъпа. — Вивиан едва докосна с устни бузата ѝ.

— Пиши ми често — прегърна я баща ѝ.

Оставаше да се сбогува с Майкъл, който се бе дръпнал малко встрани, а очите му бяха изпълнени с тъга. Ветрецьт си играеше с гъстата му, тъмна коса. Джоана пристъпи напред и му подаде ръка, като едва преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ.

— Е, пожелавам ти успех в училище през годината! — попресилено весело рече тя.

Майкъл пое подадената му ръка и я задържа. Сините му очи гледаха объркано. Погледът му обходи загорялото ѝ лице, русата коса, която стигаше до раменете ѝ, и спря на ирландско зелените ѝ очи. За една година, както ѝ каза той по-късно, Джо се бе превърнала от неугледно девойче в красавица.

— На теб също, малката! — прошепна той. После неочаквано я прегърна и я целуна по бузата. Тя стеснително отвърна на прегръдката му, а после фериботът изсвири предупредително. Джоана грабна куфара си и хукна, за да скрие бликналите от очите ѝ сълзи.

Майкъл ѝ пишеше редовно през цялата зима. Майка ѝ беше бясна и изхвърляше всички писма, ако се случеше да отвори пощенската кутия преди Джоана. Повечето обаче бяха спасени от Джо.

Бяха дълги, интересни, понякога дори поетични, изпълнени с подробни описания на дните, прекарани в Йейл. Чрез тях тя чуваше дълбокия му, мелодичен глас, чувстваше лятното слънце и си представяше, че седи до нея на плажа и си говорят. Джоана бе влюбена в Майкъл. Нямаше смисъл да отрича. Обичаше го от момента, в който го видя за първи път. Ничии предупреждения не биха могли да променят чувствата ѝ. А после пристигна и онова писмо, което я накара да се почувства на седмото небе...

„Скъпа моя Джоана,

Писмото ми ще бъде кратко, тъй като трябва да се стягам за път, а още не съм си събрал багажа. Просто исках да ти съобщя, че спечелих! През есента ще подготвям защита на научна степен във Вирджиния. Предоставя ми се възможност да получа място на асистент. Не мога да повярвам, че всичко се подрежда така чудесно! Но най-хубавото е, че след няколко седмици ще бъдем заедно на вилата. Моля те, остани за цялото лято! Липсваш ми повече, отколкото можеш да си представиш или пък аз бих могъл да изразя.

Не съм виждал Бъни от Коледа, когато семействата ни бяха заедно в Сент Томас. Въпреки това тя ми писа и ми се обажда няколко пъти. Мисля, че нашата раздяла не ѝ се отразява добре. Връщане назад няма и тя трябва да го разбере! Признавам, тя бе първата ми сериозна приятелка, но чувствата ми към нея бледнеят пред това, което изпитвам към теб. Моля те, Джо, остани за цялото лято. То ще принадлежи само на нас двамата.“

Лятото беше прекрасно. Джоана обичаше Майкъл с цялото си сърце и по някаква странна причина смяташе, че и той я обича не помалко. И защо не? Хиляди пъти ѝ го бе повтарял.

Джоана ставаше все по-неспокойна с приближаването към острова. Каква голяма лъжа е било всичко! Но нали Майкъл бе имал достатъчно време, за да се упражнява в подобни лъжи. Беше майстор в тях и бе постъпил с нея по най-егоистичния начин. От своя страна, тя

бе пренебрегнала предупрежденията на майка си и собствените си предчувствия. Чуваше единствено думите: „Обичам те!“. Бе си позволила да повярва, че тяхното лято — нейното и на Майкъл — никога няма да свърши. Но то свърши! О, господи, как свърши!

Наближаваше края на август и двамата с Майкъл скоро щяха да се разделят. Той щеше да се отпрати към Вирджиния, а тя започваше колеж във Върмонт. Бе тъжна, но не се тревожеше. Майкъл я бе уверил, че скоро нищо няма да може да ги раздели. Разговаряха на верандата, когато баща ѝ затвори телефона и дойде при тях.

— Беше Питър Уилкокс.

— Бащата на Бъни? — попита Джоана.

— Да. Настоя да се отбием тази вечер.

— Аз няма да дойда, ако не възразяваш — бе отговорът на Майкъл, който схвана многозначителния поглед на Джоана. Бе прав, че Бъни трудно понасяше раздялата.

— Майк, без възражения. Той изрично помоли да дойдеш. Каза, че е наложително. — Джим опита да се усмихне, но очите му останаха сериозни.

— Джо, искаш ли да дойдеш? — В гласа на Майкъл се усещаше раздражение.

Но Джим не ѝ даде възможност да отговори.

— Смятам, че е по-добре Джоана да си остане вкъщи.

Джо бе твърде разтревожена, за да се почувства засегната от категоричния тон на баща си. Нещо не бе наред и тя го чувстваше с цялото си същество.

Сякаш изминаха години, докато се върнат.

— Къде е Майкъл? — попита разтревожено Джоана.

— Той... Мисля, че отиде да се поразходи. — Джим бе смръщил вежди и не смееше да я погледне.

— По това време?

Вивиан изглеждаше по-сдържана.

— Джим, мисля, че не е нейна работа. Това е семеен въпрос.

— Вивиан! — В тона му прозвуча предупреждение. — Хайде, Джо, нека отидем някъде да поговорим по-спокойно. — Влязоха във всекидневната, последвани от Вивиан, и Джим рече без заобикалки: — Джоана, Бъни Уилкокс е бременна.

— Бъни? — Джоана се задъхваше. Бе срещнала момичето за първи път преди две години. Глежда с хитър поглед, бе решила тогава Джоана и мнението ѝ се бе потвърдило.

— Тя се кълне, че бебето е от Майкъл.

Мина време, преди Джо да осъзнае какво ѝ казват.

— Но това е нелепо!

— Искаше ми се да е така, но Бъни със сигурност е бременна. Миналата седмица си е взела резултатите от лабораторията.

— Значи така! И как възнамерява да докаже кой е бащата? — Тя тръсна глава в знак на погнуса. — Най-старият и изтърган трик от книгите! Тя ще направи всичко възможно, за да сложи ръце върху Майкъл!

— Джоана, моля те! Прояви малко съчувствие! Момичето е объркано.

— О, мога да се хвана на бас, че пред вас лее горки сълзи, а зад гърба ви се смее с глас. Но какво мисли Майкъл за всичко това?

Джим тъкмо щеше да каже нещо, но Вивиан го спря с поглед.

— Ще се ожени за нея, разбира се.

Джоана остана с отворена уста. Стана ѝ толкова зле, че не можа да изрече нито дума.

— Скъпа, знам, че между теб и Майкъл имаше нещо. — Джим искаше да помогне на дъщеря си. — Ти се опита да го скриеш, но ние не сме слепи. В момента може би мислиш, че е настъпил краят на света. Но повярвай ми, двамата с Вивиан те разбираме! Макар сега да ти се струва невъзможно, ще ти мине. Животът продължава. Преди да срещнеш мъжа на своите мечти, ще имаш още много приятни флиртове. Млада си! Светът е твой! Забрави Майкъл и никога не се обръщай назад.

— Как така да забравя Майкъл! Та ние се обичаме! — Джоана гледаше баща си с недоумение.

— Не, скъпа. — Джим тъжно поклати глава. — Майкъл скоро ще стане баща. Разбираш ли какво означава това?

Джоана продължаваше да гледа втренчено.

— Това е невъзможно! Той не е бащата! Двамата с Бъни скъсаха преди много време — миналата есен! Ние ще се оженим! Планирали сме всичко. След няколко години, когато той се установи на постоянно

място като преподавател, аз ще се прехвърля в неговото училище. И тогава...

Вивиан махна с ръка.

— Джим, това е прекалено! Момичето говори глупости. — После се обърна към Джоана: — Слушай, не знам в какво те е накарал да повярваш този мой син, но идеята ви е двамата да се ожени... Откъде, за бога... Искам да кажа, съжалявам ако той те е... — Вивиан се запъна.

— Не ме е излъгал!

— Тогава нека ти го кажа направо. Майкъл и Бъни се срещат от години. Признавам, че се виждаше и с други момичета през това време, но винаги се връщаше при нея. Уилкоксови са близки наши приятели. Този развой на нещата се предвиждаше от дълго време. Не одобрявам обстоятелствата, при които ще се оженят, но съм сигурна, че е за добро. Те са прекрасна двойка!

Джоана не бе на себе си от мъка. Избяга в стаята си и плака през цялата нощ. Как толкова ужасно нещо може да се случи точно на нея? Всичко трябва да е сън. Двамата с Майкъл се обичаха. Бяха създадени един за друг, както малко хора по света. Но всичко, което се случваше, не бе сън. Бъни беше бременна и Майкъл бе съгласен да се ожени за нея. Очевидно е продължавал да се вижда с Бъни тайно, дори когато признаваше Джоана за единственото момиче в живота си. Явно е лъгал, когато ѝ казваше колко много я обича. Джоана не означаваше нищо за него, нищо, освен още едно развлечение за лятото. Как е могла да бъде толкова сляпа? Чувстваше се предадена и омърсена. Против волята ѝ, в съзнанието ѝ се връщаха всички моменти, които бяха прекарвали заедно. Чувстваше се унижена, използвана и невероятно вбесена.

Чака го цялата нощ, но той не се върна вкъщи. Бе прекалено страхлив, за да я погледне в очите. В пет часа тя изми подпухналото си лице и си стегна багажа. Отказа да остане на острова дори ден още. Всъщност се надяваше никога повече да не види острова или отвратителното лице на Майкъл! Събираше си багажа, а ръцете ѝ трепереха. Невинността, както и радостта от живота, си бяха отишли завинаги. Ала тя усети нова сила в себе си, породена от опустошението и унижението, на които бе подложена. За една нощ беше пораснала и помъдряла. Дори лицето ѝ бе изгубило своята младежка

непринуденост и бе станало някак по-цинично. Сега щеше да се върне къщи при майка си, да се върне при жената, която знаеше какво точно представлява живота и която се бе опитала да я предпази. Щеше да се върне при Фил, когото твърде дълго бе пренебрегвала, при приятелите си в града...

— Кейси, миличък, събуди се! — Джоана нежно го погали.

Детето вдигна глава от рамото ѝ и се огледа объркано.

— Почти пристигнахме на острова — продължи тя. — Сега трябва да отидем при колата. След няколко минути корабът ще влезе в пристанището.

Джоана бавно подкара колата към изхода. Кейси бе забравил умората и следеше възбудено множеството автомобили, които бързаха да напуснат ферибота.

Скоро вече се движеха по главната улица на Винярд Хевън. Джоана спря на пресечката и се зачуди кой маршрут да избере. Тя обичаше дългия панорамен път край морето, но Кейси бе поизморен, затова младата жена отби от магистралата по тихите вътрешни улички. Колко добре си спомняше всичко — пътя, старите къщи, полето и гората. Нищо не се бе променило. Предчувствието, което я измъчваше през целия ден и което се бе старала да потисне, се върна с нова сила. Колкото повече приближаваха океана, толкова по-влажен и прохладен ставаше въздухът.

След миг поеха по тесен изровен черен път. Изкачиха хълма и пред тях се разкри гледка, която спираше дъха. Плажът бе огромен и се простираше докъдето поглед стига. Кейси ахна.

— Това е Южното крайбрежие, Кейси. Не е ли прекрасно! А това е Атлантическия океан.

Южното крайбрежие бе много красиво. По цялата му дължина имаше изкуствени езера. Вилната зона бе разположена точно над едно от тях. Типична новоанглийска вилна зона от двайсетте години. Къщи с веранди отпред и отзад, рози, пълзящи по оградите. Въздухът бе изпълнен с миризмата на диви цветя, дъбов шубрак, сливи и дафиново дърво.

Джоана влезе в тясна странична уличка и спря.

— Е, пристигнахме.

Кейси се загледа в къщата.

— Много ми харесва — каза той със сериозен тон. После се усмихна. — Дядо има ли платноходка?

Джоана проследи погледа му до езерото зад къщата. Цяла дузина бели платна проблясваха под лъчите на следобедното слънце.

— Не, миличък. Има само гребна лодка и не съм сигурна дали ще можем да я пуснем във водата това лято.

Погледът ѝ се върна на къщата, на верандата, на входната врата, която само чакаше да бъде отворена. Бяха изминали шест години, шест щастливи и хубави години, откакто бе тук за последен път. Но защо тогава се вълнуваше толкова? Какви бяха тези неясни тревоги? Какво от това, че някога с Майкъл бяха пофлиртували тук? Какво от това, че всичко бе завършило по най-отвратителния начин и тя бе жестоко наранена? Всички тийнейджъри преживяват по една нещастна любов, нали? Всичко беше в миналото. Отдавна се бе справила с болката. След това бе започнала живота си отначало — женитбата, майчинството, работата ѝ в магазина. А сега трябваше да се справи и с мъката си на вдовица. Майкъл бе незначителна авантюра в сравнение с останалата част от живота ѝ.

Той се бе оженил за Бъни през есента и двамата се бяха преместили да живеят във Вирджиния. „Идеалната двойка“ — бе казала Вивиан... И най-щастливата. Разбира се, те имаха най-скъпата къща и широк кръг приятели. Джоана бе сигурна, че ако баща ѝ не се бе изпуснал, надали щеше да научи за спонтанния аборт на Бъни. Не чу нищо повече.

Скоро след това бе поставена диагнозата на Фил и тя бе заета с много по-важни неща. Но какво значение имаше това сега! Няма да позволи на болезнените спомени да нарушат спокойствието, от което и двамата с Кейси се нуждаеха. Не бе време да обръща поглед назад.

— Хайде, Кейси! Да внесем багажа.

Тя извади ключа, който баща ѝ бе изпратил по пощата и го пъкна в бравата. За голяма нейна изненада, още при допира, вратата сама се отвори. Джоана застина объркана на прага.

— За бога, какво става? — прошепна тя, намръщи се и пристъпи вътре.

Цареше тишина и всичко бе на мястото си — жълтите дъждобрани бяха на закачалката, вдиците — в ъгъла. Тя се поуспокои.

Едва ли някой бе влязъл с взлом. Отпрати се към кухнята.

— Има ли някой тук? — извика тихо. Кейси боязливо надникна, почувствал напрежението ѝ. — Всичко е наред, Кейси — успокои го тя. — Хайде да отидем за багажа.

Той кимна, но я хвана за ръка, несъзнателно търсейки сигурност.

— Тук ще ти хареса. Има и всекидневна — поведе го към просторна стая, чиито стени бяха облицовани с чамова ламперия. Над голяма камина бе поставен старинен часовник с махало, който биеше на всеки кръгъл час. Огромен кош за ловене на омари със стъклен похлупак служеше за масичка и бе разположен точно пред мекия диван с пясъчен цвят. На полицата под прозорците бяха подредени водни птици, изработени от дърво. Ако някой бе дошъл да краде, със сигурност щеше да ги вземе. Но стаята си бе същата, каквато я помнеше последния път, когато я видя.

— През тази врата се отива в трапезарията — любимата ми стая.

Вътре имаше голяма дъбова маса, осем уиндзорски стола, бюфет във викториански стил, а на стената висяха множество барометри, звънци и морски пейзажи, рисувани от местни художници. Когато минаха покрай масичката с телефона, в съзнанието на Джоана отново изплува споменът за Майкъл. На устните ѝ се появи колеблива усмивка. По дяволите всички тези призраци от миналото!

— А виждаш ли тази врата, Кейс? Тя води обратно в кухнята.

Големите сини очи я гледаха объркано. Той пусна ръката ѝ и отиде да надникне. Скоро малкият разбра, че стаите са подредени в кръг около камината и че може да тича от кухнята през дневната, трапезарията и пак в кухнята. Докато Кейси опознаваше къщата, Джоана отвори вратата, която водеше от трапезарията към слънчевата задна веранда. С изглед към езерото, верандата представляваше приятно, прохладно място, с плетени столове и масичка. Джоана се огледа и предчувствието отново я разтревожи. В една от вазите имаше здравец, който изглеждаше поразително свеж. Дали пък баща ѝ не бе помолил някого да идва и да се грижи за тях? Някой съсед? Може би същият, който по невнимание бе оставил входната врата отключена. Това бе най-приемливото обяснение. Тя се поуспокои и се присъедини към сина си.

— Какво ще кажеш да занесем чантите горе?

— Добре — съгласи се ентусиазирано Кейси.

Те се качиха в стаята, която Джоана бе използвала като момиче — просторна, с изглед към океана. В нея имаше две легла и два дървени скрина. Стените бяха облепени със светлолилави тапети.

Докато Кейси подреждаше дрехите си в множеството чекмеджета на своя скрин, тя реши да провери и останалите стаи. Отправи се към спалнята на баща ѝ и Вив. В сърцето си в се таеше някакво неприятно съмнение. Но помещението бе в пълен ред. После на пръсти се отправи към стаята, която някога принадлежеше на Майкъл. Вратата бе затворена. Хвана бравата, а после се отдръпна при спомените, които нахлуха в съзнанието ѝ.

Но това поведение е толкова смешно и глупаво, смъмри се тя. Майкъл не съществуваше вече за нея. Къде бе изчезнало безпристрастното мнение за него, с което бе живяла шест години? Тя затвори очи и за миг затаи дъх. После натисна бравата и вратата се отвори.

Изведнъж всеки нерв в тялото ѝ се изопна, сякаш електрически ток бе преминал през нея. За миг сърцето ѝ като че ли спря.

Облечен само в срязани до коленете джинси, на леглото спеше Майкъл Малоун.

ВТОРА ГЛАВА

— Майкъл! — извика Джоана.

Той подскочи и тръсна глава объркано и разтревожено.

— Какво? Кой? Не, това не е... — В гласа му се усещаше същата тревога като нейната. После я погледна и разтърка очи. — Джоана?

Не откъсваха поглед един от друг, сякаш светът наоколо бе изчезнал. Устните им бяха леко отворени, като че ли искаха да кажат нещо, но не намираха подходящите думи.

— Джоана? — повтори той недоверчиво. — Ти ли си наистина?

— Майкъл? — Гласът ѝ трепереше. Бе невъзможно да се случи точно на нея. Трябва да е сън. Всеки момент щеше да се събуди и да се убеди, че е само измама, поднесена от измъченото ѝ въображение, спомен, който за момент е оживял.

Не се бяха срещали нито веднъж през последните шест години. Не се бяха чували по телефона, нито си бяха писали. През цялото това време не бяха разменили нито една дума за обяснение, нито една дума за прошка.

— Какво правиш тук? — проплака тя несигурно. Бе твърде объркана, за да определи какво чувства.

Майкъл окончателно се бе събудил и докато тя го гледаше втренчено, бе овладял изненадата си.

— Какво правя тук ли? Мисля, че въпросът е: ти какво правиш тук?

— Т-татко ме помоли да наглеждам къщата. Това лято двамата с Вив заминаха на Западното крайбрежие.

— Така ли? За твоя информация, мама ме покани по същата причина.

— Но това е абсурдно! — възмути се Джоана.

— Да, наистина! — Той дръпна ризата си от облегалката на стола и я наметна. — Мисля, че нито майка ми, нито баща ти са толкова безчувствени, та да ни поканят и двамата тук по едно също време.

Един от нас трябва да лъже. — Той започна да закопчава ризата си, но пръстите му трепереха и накрая се отказа.

— Така изглежда — отвърна Джоана и се зачуди защо Майкъл окачестви като безчувствен човека, който е искал да ги събере тук заедно. Тя огледа широкия гръб, изправените рамене, добре очертаните мускули на краката. Ако такова нещо изобщо беше възможно, бе станал дори по-красив. Изглеждаше улегнал. Косата му си бе останала все така гъста и кестенява, каква то я помнеше отпреди шест години. Все още бе висок и строен. Ала в Майкъл, когото си спомняше, имаше нещо игриво, младежко. А сега пред нея стоеше зрял мъж.

— Е, какво ще правим? Предполагам, ще си идеш? — попита тя. Майкъл отметна глава и се засмя презрително.

— Няма да стане! Ти ще си идеш.

— Не! Татко ме покани тук. На път съм от зазоряване, изморена съм и не помръдвам. Къде е Бъни? — озърна се тя.

— Моля? — намръщи се Майкъл.

— Попитах, къде е Бъни? Просто се чудех дали и съпругата ти няма да заподскача от радост, като ме види, и също да ме изхвърли оттук.

— Не говориш сериозно, нали? — попита той тихо.

— Напротив, говоря напълно сериозно.

— Не се преструвай, че не знаеш. Ние се разведохме.

— Развели сте се? — Джоана почувства, че пребледнява.

Майкъл я погледна остро и изръкопляска.

— Браво, Джоана! Чудесно изпълнение!

— За какво говориш, Майкъл? За първи път чувам, че си разведен. И кога стана това?

— Джоана, в момента не съм в настроение да ти разказвам. Ситуацията... Появяваш се като гръм от ясно небе... По дяволите! — При тези думи той млъкна, прекоси стаята и излезе. След секунди чу вика му: — Джоана!

— Какво има? — Тя тръгна по посока на гласа му.

Майкъл стоеше пред нейната стая, а през едва откренатата врата го наблюдаваха две големи разплакани сини очи. Тя се затича и коленичи до сина си. Момчето се сгуши в нея, обви ръчички около

врата ѝ и зарови личице в косата ѝ. Тя погледна свирепо Майкъл като лъвица, защитаваща малкото си.

— Виж какво направи!

— Аз ли?! Аз... Откъде можех да знам.

— О, моля те, иди си! Остави ни сами! — Тя залюля Кейси в прегръдките си и го успокои с целувка.

— Това синът ти ли е? — Гласът на Майкъл прозвуча глухо, очите му бяха потъмнели.

Джоана кимна и свали ръцете на Кейси от врата си.

— Всичко е наред, миличък. Не плачи.

Но детето се сгуши в нея и прошепна в ухото ѝ:

— Мамо, ти се караше с този мъж. Накарай го да си отиде.

Майкъл стисна устни и прокара пръсти през косата си.

— Би ли казала на момчето, че няма да ви сторя нищо лошо? — рече той, като едва поглеждаше към нея.

— Момчето се казва Кейси и можеш да му го кажеш сам! — просъска Джоана и прегърна сина си още по-силно.

Бавно и неохотно, Майкъл клекна. Джоана се сети, че Кейси е на годините, на които би трябвало да бъде синът на Бъни и Майкъл, ако се бе родил.

— Не се плаши. Казвам се Майкъл и съм почти твой вуйчо... В известен смисъл.

— Вуйчо? Мама никога не ми е казвала за теб. — Кейси вдигна главичка от рамото на майка си.

— Сигурно не е — прошепна той и добави: — Ти познаваш Вивиан, нали? Жената, за която е женен дядо ти?

Кейси кимна предпазливо.

— Е, тя е моя майка.

— О! Аз харесвам дядо Скот и Вив. Водиха ме в планината до връх Уошингтън. — Кейси постепенно се отпусна. — Ти също ли живееш тук?

— За това лято, да. — Майкъл стрелна с поглед Джоана. Тя все още трепереше, но успя да обърне глава и да го погледне презрително. Кейси кимна одобрително и за голяма изненада на Джоана, на устните му се появи усмивка.

— Кога ще вечеряме? Умирам от глад. Имах хамбургер за обяд на парахода, но една чайка ми го изяде.

— Не притеснявай, Кейси. Веднага щом се измиеш, ще излезем да вечеряме.

— Не е необходимо, Джо. В кухнята има храна.

Джоана погледна Майкъл, сякаш едва можеше да понася вида му и отвърна:

— По-добре да умра от глад.

— Както искаш. Мислех, че ще се съобразиш с желанието на момчето, но ти винаги си мислила първо за себе си. Глупаво е да очаквам, че си се променила. — Той излезе и затръшна вратата.

Джоана дълго остана неподвижна. Чувстваше се обърквана. Какво, за бога, говореше той? Тя поведе несигурно сина си към банята и му помогна да се измие.

— Сега бегом в стаята да си облечеш чиста фланелка. Аз също искам да се освежа, а после отиваме на ресторант? Съгласен ли си?

Малкият кимна и се втурна в стаята. Щом остана сама, Джоана се взря в огледалото над умивалника. Страните ѝ горяха. И като си помислеше само, че бе дошла тук да си почине, да намери вътрешно спокойствие и да обмисли по-нататъшния си начин на живот! Ето причината за опасенията ѝ на кораба. Тогава я измъчваха неприятни спомени, а сега Майкъл бе тук. Трябваше да послуша интуицията си! Сърцето и биеше лудо. Какво ставаше с нея? И защо се държеше с Майкъл по този начин? Толкова злоба! Толкова презрение! Бе като непозната за самата себе си. Наистина Майкъл я бе наранил, но това бе много отдавна. Тя беше превъзмогнала болката и мъката, причинени от него и бе продължила нататък, нали? И бе успяла.

В същия миг чу стъпките на Майкъл във всекидневната. Говореше по телефона. Джоана се погледна отново в огледалото и се изплаши от дивия блясък в очите си. Съвсем нормално бе да се срещнат отново, макар тя упорито да вярваше, че това никога няма да се случи. Внезапната среща я бе лишила от защитната преграда, която си бе изградила през годините. Гневът бе избухнал, чувствата се бяха излели спонтанно.

Трябва веднага да престанеш да се държиш така, смъмри тя образа си в огледалото. Не разбра откъде се бе взел гневът ѝ или пък защо се бе появил, но подобно поведение бе глупаво и трябваше да му се сложи край. Необходимо бе отново да се върне зад защитната си стена, изградена от гордост и независимост. Критично се втренчи в

голямото огледало. Срязаните ѝ джинси и синята фланелка бяха омачкани от пътуването, но нямаше желание да се преоблича. Не искаше да се задържа тук и миг повече от необходимото. Трябваше ѝ време, за да се съвземе, преди отново да види Майкъл. Може би след вечеря ще се почувства по-добре. Джоана се изми и разреса косата си, която се разпиля като златиста коприна по раменете ѝ. Не изглеждаше зле. Може би лицето ѝ бе малко бледо, но няколко дни на слънце щяха да възвърнат свежия цвят на кожата ѝ.

Беше добре да понапълнее малко, за да възвърне женствеността на тялото си. В един предателски миг си помисли дали Майкъл би забелязал? Докато се караха, имаше чувството, че му е все едно какво ще стане с нея и дори е разочарован. Разочарован? Защо ли тогава едва съдържаше презрението? Каква причина имаше той, за да бъде толкова ядосан? Защото се бе появила тъй неочаквано във вилата ли? Сега, когато отново бе свободен, може би е планирал да използва вилата, за да навакса изгубеното време? Може би пристигането ѝ бе провалило тези планове? А може би се чувстваше виновен? Имаше ли изобщо Майкъл Малоун съвест?

— Кейси! Кейси! — извика Джоана. — Готов ли си да тръгваме?

След като не получи отговор, тя отвори вратата. Кейси спеше на едно от леглата. Детето очевидно бе много изморено и се нуждаеше от сън. Беше твърде егоистично от нейна страна, че не бе забелязала. Така настървено се бе вкопчила в мисълта да се махне по-бързо от къщата и Майкъл. Изведнъж се сепна. Нима думите на Майкъл бяха верни? Нима тя мислеше първо за себе си? Дали Майкъл бе забелязал умората на Кейси преди нея, преди собствената му майка? Тя влезе на пръсти и го зави. После изгаси лампата, застана до края на леглото и се замисли какво да прави по-нататък. Майкъл все още бе долу. Чуваше го как крачи гневно напред-назад. Съзнаваше също, че не може да се крие в стаята си цялата нощ. Макар да се ужасяваше само при мисълта за това, знаеше, че трябва да се срещне с него поне още веднъж.

ТРЕТА ГЛАВА

Джоана си пое дълбоко въздух и си напомни, че бе решила да се държи спокойно и възпитано. Гневът с нищо нямаше да ѝ помогне. Само би навела Майкъл на мисълта, че все още не е превъзмогнала мъката, която ѝ бе причинил. А можеше, не дай си боже, да си помисли, че все още има някаква власт над нея.

Джоана откри Майкъл в кухнята, където той мажеше с масло филия черен хляб. Беше се преоблякъл в светлокафяви панталони и бежова риза. Гъстата му къдрава коса изглеждаше нехайно сресана.

— Отказала си се да излезеш? — Студените му сини очи я пронизаха.

— Как позна?

— Видях, че детето е заспало, когато излизах от стаята.

Джоана сдържа негодуванието си, когато Майкъл нарече Кейси „детето“ и отговори спокойно:

— Предполагам, изморен е от пътуването. Не е свикнал.

— Искаш ли? — попита Майкъл, без да обърне внимание на думите ѝ, и посочи супата от консерва, която се топлеше на печката.

— Не, благодаря.

— Трябва да хапнеш. — Той отвори вратата на килера. — Ето, избери си нещо.

Лицето му беше безизразно и Джоана не можа да отгатне какво става в ума му. Сякаш бе премислил и съжаляваше за грубите думи, които бе изрекъл при нейната поява.

— Преди малко се обадох на майка ми — подхвърли той.

— Така ли? — Джоана надникна в килера и извади консерва телешко задушено.

— Трябваше да разбера какво става тук — и двамата да сме поканени на вилата... — Майкъл отвори хладилника и извади бутилка вино. — Тя се извини, че е станало объркване. Очевидно, когато ме е поканила, не е знаела, че Джим ти е писал. После вече било късно — с

теб сме потвърдили, че ще дойдем. — Гласът на Майкъл бе подозрително равен и спокоен.

— Много плоско извинение, ако питаш мен. Искаш ли да знаеш какво мисля аз? Според мен татко нарочно е скрил от майка ти. Знаел е, че няма да ѝ хареса идеята да се настаня в къщата през лятото. Всъщност предполагам, че не е знаела нищо, докато не си ѝ се обадил. — Майкъл отвори шумно бутилката. — Права съм, нали? — Когато не получи отговор, Джоана се обърна и постави консервата в автоматичната отварачка. — И какво се предполага, че ще правим сега? Тя даде ли някаква идея?

— Разбира се. Предложението ѝ беше да се върнеш там, откъдето си дошла.

Джоана му хвърли изпепеляващ поглед през рамо.

— После се намеси Джим и предложи аз да си намеря мотел. После... Е, аз затворих по средата на караницата.

— Прекрасно. И сега какво? Смятах да остана за цялото лято.

— И аз.

Те се взираха безпомощно един в друг, внезапно почувствали се в безизходица.

— Е, добре. Аз няма да си тръгна — рече тя решително. — От седмици насам разказвам на Кейси за Мартас Винярд. Ще бъде много разочарован, ако изведнъж му съобщя, че се връщаме у дома. Не можеш да си представиш с какво нетърпение очакваше пътуването, как опаковаше играчките, с които да прави пясъчни фигурки... Така че аз оставам.

— Добре, аз също — отвърна Майкъл. — Не съм тук само за да правя слънчеви бани, малката. Имам да свърша много важна работа.

— Аз също не съм тук, за да се излеждам на плажа, малкия — с насмешка отвърна тя на фалшивата му усмивка.

— А ще ти се отрази добре. Изглеждаш бледа като призрак. Само кожа и кости. Ядеш ли все пак понякога?

Джоана изпита неудържимо желание да запрати в циничното му лице консервата, отварачката и всичко, което ѝ бе под ръка, но се въздържа. Мразеше близостта му. Сякаш искри прескачаха между двамата. А когато, без да искат докоснеха раменете си, и двамата се отдръпваха рязко като опарени. Джоана изсипа задушното в чиния, взе я и се отправи към трапезарията.

Минутка по-късно към нея се присъедини и Майкъл, който буташе пред себе си кухненската количка толкова безразсъдно, че порцеланът и сребърните прибори тракаха заплашително. С припрени движения той постави купата със супа на масата, наля си чаша вино и седна. Но не започна да се храни, а се втренчи в Джоана.

— Няма ли да ядеш? — попита тя.

Той безмълвно продължи да я наблюдава, а младата жена шареше неспокойно с очи из стаята.

— Джо, изслушай ме. Тази престрелка няма да ни доведе доникъде — рече помирително Майкъл.

— Напълно съм съгласна.

— Е, какво ще кажеш да си поделим вилата? — въздъхна той.

Джоана изпусна лъжицата си.

— Майкъл, не ми е до шеги.

— По дяволите, Джо! Не виждам какво друго бихме могли да направим. И двамата имаме официални покани и никой от нас не възнамерява да си тръгне.

— Невъзможно! — Джоана бе обзета от паника.

— Защо? И двамата сме зрели хора. Всеки от нас ще изпълнява всекидневните си задължения и няма да се пречка в работата на другия. Може би детето ще бъде малко усложнение, но...

Въпреки твърдото си намерение да се държи възпитано, Джоана избухна.

— Синът ми си има име, както знаеш! Нищо няма да ти стане, ако го произнесеш!

— Добре, Джо, успокой се. Не исках да кажа нищо лошо.

— Как не!

За момент стаята се бе нажежила от напрежение, ала постепенно отново се възцари спокойствие. Но Джоана усещаше, че примирieto е само повърхностно. Всеки от тях бе напрегнат и полагаше усилия да се държи приятелски, а това я плашеше. Бог ѝ бе свидетел, че преди шест години имаше основателни причини да бъде разгневена. Бе постъпил безотговорно с нея, съвсем убедително се бе преструвал, че я обича, свалял ѝ бе звезди от небето, като в същото време е знаел колко е неопитна и чувствителна. Никога в живота си не бе плакала така, както в онази нощ. Но когато слънцето отново изгря, Джоана изпитваше само гняв. Бе като защита срещу отчаянието. Болката и унижението

обаче също не изчезнаха напълно. Те бяха някъде там, преплетени с гнева в един емоционален водовъртеж. Ала тя съзнаваше, че именно гневът я бе спасил. Но всичко това бе минало. Джоана не можеше да продължи да живее с горчивината и болката. Имаше Фил и работата си, трябваше да готви и да поддържа домакинството, а после се появи и Кейси — толкова много хубави неща, с които да замести разочарованието. В момента обаче тя се питаше дали новият ѝ живот бе изтласкал завинаги гнева, или само го бе притъпил. Дали нерешените проблеми се забравят само защото човек иска да изчезнат? А може би те остават в дъното на съзнанието ни и дебнат подходящ момент да изплуват отново на повърхността...

Джоана загреба пълна лъжица от задушното, но в устата ѝ то имаше вкус на стърготини.

— Добре, нека си разделим къщата, макар да имам чувството, че ще съжалявам за това. Но сама ще си пазарувам и тъй като вече ти дължа консерва...

— Забрави за нея.

— Няма да стане. Не искам да ти дължа нищо. Както вече казах, ще се храним отделно. Същото се отнася за прането и чистенето. Или, казано с други думи, аз ще вървя по своя път, ти — по твоя.

— Чудесно. Смятам, че няма да имаме никакви проблеми.

— Да се надяваме, че си прав. — Джоана стана и се отправи към кухнята.

След като изми набързо приборите си, тя се отпусна на един стол и покри лицето си с длани. Тресеше се неудържимо. Отново се бе случило. Въпреки всичките разумни доводи и намерения, Майкъл все още караше кръвта ѝ да кипи. Как бе възможно след шест щастливи години, той да се върне отново в живота ѝ! Бе невероятно и нечестно.

О, защо трябваше Фил да умира? Сега щеше да е вкъщи с него, да приготвя вечерята и двамата тихо да обсъждат случките в магазина през изтеклия ден. Наистина ли се бе съгласила да сподели вилата с Майкъл? Да не бе полудяла? Не! Тя нямаше да позволи всичко да се повтори. Джоана бе издържала на болката първия път, когато всичко бе непознато и много по-мъчително. Можеше да се справи и сега. Пое си дълбоко въздух и се изправи. Докато стигне до трапезарията, вече бе възвърнала спокойствието си.

— Нима ще си лягаш вече? — попита той, като все още седеше на масата.

— Да, ако не възразяваш — подхвърли язвително Джоана и тръгна нагоре по стълбите.

— Няма още осем часа, а и все още не сме поговорили спокойно. — Тя се поколеба. — Хайде! Аз не хапя. — Джоана неохотно приближи до масата. — Какво ще кажеш за чаша вино? — И недочакал отговора ѝ, Майкъл взе от шкафа една чаша, напълни я наполовина и я побутна към нея, после доля и в своята. — Всъщност как се справяш, Джоана? Изминалата година трябва да я е била доста тежка за теб.

— Смъртта на съпруга ми ли имаш предвид? — хладно попита Джоана, ала ръката ѝ трепна, когато поднасяше виното към устните си.

Майкъл кимна. Лицето му беше непроницаемо. Или беше безчувствен като камък, или се бе научил да не издава чувствата си също като нея. Джоана предпочете да не си отговори на този въпрос.

— Смъртта на Фил бе тежко изпитание за мен, но не беше неочаквана.

— Той почина от левкемия, нали?

— Да. — За момент Джоана се намръщи, а мъката, която смяташе, че е превъзмогнала, изпълни отново душата ѝ.

— Справяш ли се?

Тя погледна в студените сини очи срещу нея и гордостта ѝ се събуди отново.

— Много добре. Фил беше млад, но имаше чувство за отговорност. Не е оставил неплатени сметки след себе си, осигури ни покрив над главите и... достатъчно спестявания, за да се справяме без особени проблеми. — Но защо го лъжеше? Откъде бе дошла тази увереност в лъжите ѝ?

— Изглежда се справяш отлично финансово, но как се чувстваш сред хората?

Джоана не успя да разбере към какво се стремеше той. Нима искаше от нея да признае, че се чувства отчаяно самотна и объркана?

— Обикновено съм твърде заета, за да имам време да се занимавам с хората или чувствата си. Аз съм управител на магазин за конфекция в Норт Конуей. Това е малко, очарователно местенце, но не прекалено претенциозно, така че местните хора също пазаруват в него. — Джоана отпи голяма глътка от виното си.

Мъжът присви очи, а тя извърна поглед, за да не издаде чувствата си. Проклетата да е, ако позволи на Майкъл да разбере, че е била всичко друго, само не и истински щастлива, след като той изчезна от живота ѝ. Заболяването на Фил бе сериозно, продължително и съсипващо. Погребението бе не по-малко изтощително. Споровете за неуредени наследствени дела ѝ бяха отнели месеци. После дойде ред на самотата и страха, на финансовите проблеми и тревогата ѝ за Кейси. Можеше да разкаже на господин Малоун много неща за живота си, които той и не подозираше. Но нямаше да го стори.

— Как понася Кейси смъртта на баща си?

— Той е силно дете, но, разбира се, Фил все още му липсва. Много време прекарваха заедно. Фил беше прекрасен баща и много ми помагаше. Винаги бе готов да смени пелените на Кейси или да стои до него, когато е болен. — Джоана се зачуди на удовлетворението, което изпита при думите си. Сякаш забиваше остри, малки стрелички право в сърцето на Майкъл. Задоволявайки странно, скрито дълбоко в нея желание за... За какво? За отмъщение? — Но стига сме говорили за мен. Ти с какво се занимаваш? Още ли преподаваш във Вирджиния? — Джоана забеляза как той свъси вежди и се замисли.

— Не... Да. Имам предвид, че тази година не преподавам. Взех си отпуск.

— О? Нима се измори от преподаването толкова скоро? — Дълбоко в себе си Джоана се надяваше той да признае, че не е бил толкова щастлив и доволен, както винаги бе описвала Вивиан.

— Напротив. Наслаждавам се на всяка минута. А и имах голям късмет. Тъкмо бях защитил доктората си, когато завеждащият катедрата по литература се оттегли и ми предложиха мястото.

— Ти си завеждащ катедра? И... си защитил докторат? — Джоана бавно отпи от виното и се замисли. Странно. Дълбоко в себе си искаше да го поздрави, но нещо сякаш я възпираше и тя се усмихна язвително. — Колко престижно! Бъни трябва да е била много горда.

Изведнъж настъпи тишина. Джоана сякаш чуваше как леден айсберг се издига помежду им.

— Тя наистина се гордееше с мен. Но най-много ѝ допадаха вечерите и коктейлите, които трябваше да организираме заради новото ми положение. Деканът на колежа каза, че е най-добрата домакиня, която някога е имало там.

Джоана вече съжаляваше, че намеси Бъни в разговора. Сега красивото лице на бившата му съпруга сякаш бе скрито някъде в сенките на полутъмната стая.

— Имаш ли нещо против да попитам защо се разведохте?

Майкъл се поколеба.

— И двамата бяхме доста разстроени от раздялата, но тя дойде по взаимно съгласие след месеци на безкрайни дискусии. Бъни е много талантива. Искаше да направи кариера като моделиер. Естествено, желаше да се премести в Ню Йорк, където би успяла да пробие, а това бе невъзможно за мен, заради работата ми. Накрая осъзнах, че нямам право да я спирам, а и тя не желаше да бъде пречка за мен, така че... — Той сви рамене.

— Значи кариерата ви е разделила?

— Единствената причина.

Джоана изпитателно се вгледа в него. Нямахше основателна причина да се съмнява в думите му, но нещо в гласа му я правеше недоверчива към чутото — самохвалство, което не отстъпваше на нейното.

— В такъв случай може би случайността е работила за вас. Имам предвид факта, че нямате деца.

— Не зная. Много съжалявам, че нямахме деца. И двамата нетърпеливо очаквахме детето, което, за нещастие, не се роди. — Бе свел очи и бе потънал в морето на собствените си мисли. — От болницата ни бяха казали, че ще е момче. Смятахме да го кръстим Литър, на дядо му Уилкокс. А на теб как ти хрумна да кръстиш сина си Кейси?

— Моят син? — Джоана настръхна. — С Фил прекарахме сватбеното си пътешествие във Флорида. Отидохме в Амтрак и доколкото ми е известно, синът ни бе заченат тогава.

— О, разбирам — промърмори Майкъл. — Да ти напомня, че е заченат по време на пътешествие.

Бе пълна измислица. На Джоана просто ѝ допаднаше името. Тя се отпусна. Беше потресена. Отново бе излъгала, но думите се бяха изплъзнали от устата ѝ съвсем неволно. Вече не бе в състояние да контролира тази опасна игра на двулъчие. Трябваше да докаже, че Майкъл не е успял да я нарани, че е превъзмогнала болката. Искаше да запрати в самодоволното му лице факта, че е имала сполучлив брак и е

била безкрайно щастлива. Ала я измъчваше неописуем страх при мисълта, че Майкъл можеше да прозре лъжите ѝ.

Мъжът гледаше втренчено в тъмнината някъде зад Джоана.

Съжаляваш ли, ти, безскрупулен подъл лицемер, си мислеше тя. Спомняш ли си колко много те обичах? Представяш ли си, че можеше двамата да бъдем на онова сватбено пътешествие? Мъчно ли ти е, че никога няма да имаш това, което можех да ти дам само аз?

Но когато я погледна, в очите му нямаше и капка съжаление. Тя не означаваше нищо за него, както всъщност винаги е подозирала. Бе толкова засегнат от всичко, колкото ако бяха двама непознати и се бяха срещнали в автобуса.

— С Бъни също ходихме във Флорида, и то няколко пъти, но нищо не може да се сравни с Ямайка. Там прекарахме и медения си месец. Ямайка е прекрасна през октомври.

В съзнанието на Джоана се заредиха безброй картини — Бъни и Майкъл се разхождат заедно по брега, споделят интимна вечеря в луксозен хотел, любят се. И всичко това само няколко седмици, след като самата Джоана бе обсъждала сватбата си с Майкъл.

Изведнъж тя реши, че няма сили да продължи играта, защото ще загуби. Така ставаше обикновено, когато спореше с Майкъл. Затова рязко се изправи.

— Бих искала да си легна. Уморена съм, а Кейси се събужда рано. Радвам се, че поговорихме. Наистина ми беше приятно. Лека нощ!

— Приятни сънища, Джоана! — Той се засмя тихичко и се облегна доволно като тъмен, отмъстителен дявол.

Тя забърза нагоре по стълбите, но още преди да стигне до стаята си, сълзи премрежиха очите ѝ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

До съзнанието на Джоана достигаха ударите на пишеща машина. Дъждовни капки чукаха по прозорците на дома в Ню Хампшир. Ала когато отвори очи, слънчевите лъчи се гонеха из стаята и заливаха непознатата обстановка с мека призрачна светлина.

Джоана рязко тръсна глава и изведнъж осъзна къде се намира. И пак ударите на пишещата машина. Ослуша се внимателно. Идваха от стаята на Майкъл. Макар че бе изморена от пътуването вчера, Джоана дълго се бе въртяла в леглото, преди да заспи. Бе се вслушвала в звуците на къщата — стъпките на Майкъл, който ходеше нагоре-надолу из вилата, бълбукането на резервоара за газ под прозореца ѝ, равномерното дишане на Кейси в съседното легло.

Около единайсет чу Майкъл да излиза. Сънят я споходи едва часове по-късно, след като той се върна. През това време тя бе размишлявала върху техния разговор — върху онова, което си казаха, и това, което премълчаха. Бе сигурна, че и двамата мислеха само за последното лято, което прекараха заедно. Но никой от тях не се осмели да започне темата, сякаш това лято никога не бе съществувало. Може би беше за добро. Тя със сигурност предпочиташе да забрави този период от живота си.

Отметна косата си и погледна часовника. Боже господи! Бе почти девет без петнайсет! Кейси обикновено се събуждаше около седем. Тя скочи и се огледа, но леглото му бе празно, а играчките — разхвърляни по пода. Самият той не се виждаше никъде. Без да се интересува, че е само по нощница и чехли, Джоана хукна надолу по стълбите.

— Кейси? — извика, като се опитваше да не изпада в паника. — Къде си, Кейси? — В дъното на двора дървена стълба водеше по стръмната скала до езерото, а накрая имаше пристан, на който някои съседни оставяха лодките си. Какво по-интересно място за едно петгодишно дете? Или пък по-опасно, ако не можеше да плува? Тя се втурна през задната врата, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

Изведнъж видя Кейси. В ъгъла на двора, върху пясъка, момченцето си играеше с количките и камиончетата си. Джоана приближи до него и клекна.

— Кейси, изплаши ме до смърт. Защо не ме събуди?

Детето сви рамене. Все още бе по пижамка.

— Б-р-ръм! — Той прекара малката количка през купчина пясък.

— Следващия път, когато се успя, моля те, събуди ме. Разбрахме ли се? — Кейси кимна. — И никога не идвай тук сам. Чу ли?

— Аха. — Той я погледна и ангелска усмивка озари лицето му.

Джоана го прегърна и целуна румената му бузка.

— Сигурно си умрял от глад, след като пропусна вечерята снощи?

— Изядох две бисквити.

— Бисквити? За закуска? — измънка тя и погледна към прозореца на втория етаж. Пердето помръдна, сякаш някой току-що го бе пуснал да падне. Не бе очаквала Майкъл да храни сина ѝ, но би могъл поне да я събуди. — Веднага ще приготвя една хубава закуска за двама ни. Ти, ако искаш, можеш да останеш да си играеш тук. Ще те извикам след около петнайсет минути.

Веднага след закуска двамата с Кейси се приготвиха и отидоха на плаж, като оставиха цялата къща на разположение на Майкъл.

Денят беше прекрасен — слънчев и топъл. С колата Джоана отведе сина си на Катама Пойнт. Кейси никога не бе виждал океанско крайбрежие и отначало се уплаши, ала скоро привикна и си играеше във водата, сякаш бе прекарал целия си живот край океана. Двамата с Джоана строиха замъци от пясък, търсиха миди и камъчета, а след като обядваха, отново се къпаха. Към два часа слънцето започна да прежуря, а и без компания на неговата възраст на Кейси му стана скучно. Джоана обаче още не бе готова да се върне във вилата. Там въздухът бе нажежен, а чувствата ѝ — твърде необуздани, въпреки усилията, които полагаше, за да ги потуши.

Чувствайки се като беглец, тя откара Кейси в Оук Блъфс. Момченцето бе истински въодушевено, когато Джоана го заведе при Летящите коне — ярко боядисана въртележка, може би най-старата в страната. Двамата се качиха и се возиха дълго, докато музиката свърши. После си взеха нови билети и продължиха да се въртят. Джоана слушаше стеснителния смях на сина си и се радваше, че той се

забавлява така добре. Тя чувстваше все по-дълбока, силна и непонятна тъга. Като че ли имаше връзка с това място, с този карусел. Майкъл я бе довел тук първия път, когато тя бе на шестнайсет години и бе изпълнена с негодувание. Пак тук на следващата година, Майкъл, полувисящ на един от конете, ѝ бе рецитирал поема на Байрон. И отново тук през тяхното последно лято, Майкъл я качи на един от конете и с рицарска нежност целуна ръцете ѝ, преди да ѝ подаде юздите. Изведнъж Джоана осъзна, че очите ѝ са замъглени от безкрайното обикаляне в кръг, което не водеше доникъде.

Тя въздъхна с облекчение, когато фалшивата езда най-сетне свърши. Дватамата с Кейси си избраха ресторант с маси на открито и си поръчаха пържени картопки и хамбургери, от които ти се искаше да изядеш поне десет. Но мисълта, че ще трябва да се върне отново във вилата и да се срещне лице в лице с Майкъл, убиваше апетита на Джо. Тя наведе глава и започна да разтрива пулсиращите си слепоочия.

— Джоана?! Джоана Скот?

Джо инстинктивно реагира на моминското си име и се извърна по посока на гласа. Към нея приближаваше привлекателна червенокоса на около двацет и пет години.

— Мег?

— Господи, няма наистина си ти? Мислех, че ми се привижда. Как си, Джо?

Младата жена живееше на острова, близо до вилата на семейство Скот. С Мег безспорно бяха свързани едни от най-приятните спомени на Джоана от последното ѝ лято тук.

— Добре. А ти?

— Отлично! Но какво правиш тук?

— Баща ми замина с Вив за Калифорния и аз се грижа за вилата.

— Прекрасно! О, Джо, това малко момченце твойт син ли е? — Лицето ѝ грейна в усмивка, а буйните ѝ къдрици, които напълно отговаряха на енергичната ѝ натура, весело подскочиха.

— Да — кимна гордо Джоана. — Кейси, това е стара моя приятелка — Меги Трент.

— От пет години се казвам Макгонигъл, Джо. О, той е божествен. Здравсти, Кейси — поздрави тя, а детето ѝ отвърна с широка усмивка. — Изглеждаш колкото моето малко момченце Пол. На четири години ли си?

— На пет — поклати глава Кейси.

— О! Ти си вече голям!

— Мег, аз дори не знаех, че си се омъжила. А имаш и четиригодишен син?

— И още как! И тригодишен също, както и деветмесечна дъщеря. Спомняш ли си Стив Макгонигъл? За него се омъжих. Излизах с него през лятото, когато ти и Май... — Думите застинаха на устните ѝ и тя се изчерви от притеснение.

— О, не се притеснявай. Отдавна съм го забравила — намеси се бързо Джоана. — Все още ли живееш тук?

— Да. Със Стив купихме къща точно до вилата на моите родители. Така нямам никакви проблеми, когато трябва някой да гледа децата. Имаш ли нещо против да поседна за малко?

— Заповядай.

— Няма да се задържам дълго. Само ще изчакам брат ми Нейтън. — Тя кимна към павилиона близо до ресторанта. — Това е неговият магазин. Притежава още един в Едгартаун. Той тъкмо затваряше, когато се появи клиент. Спомняш си Нейтън, нали?

— Разбира се — усмихна се Джоана.

— Така си и мислех. Той бе луд по теб. Ти пък не му обръщаше внимание, доколкото си спомням. — Очите им се срещнаха за миг. — Имаш ли новини от Майкъл напоследък?

— Ако искаш вярвай, но вчера го видях за първи път от шест години насам. Оказа се, че е планирал да прекара лятото във вилата.

Лицето на Мег изразяваше съмнение, но за радост на Джоана приятелката ѝ се въздържа от коментар.

— Джо, чух, че съпругът ти скоро е починал. Било е миналата зима, нали?

— Да, през ноември.

— Моите съболезнования. Трябва да ти е било доста трудно — прошепна Мег. — Ако не е твърде нахално да попитам той от какво почина?

— Левкемия.

Мег съчувствено стисна ръката на Джоана.

— Все още ли живееш в Ню Хампшир?

— Да.

— И работиш?

Джоана искаше да прекрати разпита. Не обичаше да говори за живота си. В този момент Мег започна да маха с ръка на брат си и й спести отговора.

— Насам, Нейтън!

Мъжът приближи. Очите му спряха за миг върху Джоана, после погледът му отново се върна на нея и той възкликна изненадано:

— Джоана! Нима...

— Как си, Нейтън? — разсмя се на изненадата му Джоана.

— Точно в този момент, прекрасно.

Той бе привлекателен мъж, макар че не бе висок. Имаше гъста червеникава коса, топли кафяви очи и чувствени устни, но по някакъв странен начин напомняше на Джо мече-играчка.

— Какво правиш тук?

— Дошла е за лятото и е отседнала във вилата на баща си — обади се Мег развълнувано.

— Великолепно!

— Доколкото разбрах, ти все още живееш на острова, нали? — попита Джоана.

— Да. Всъщност аз току-що привърших строежа на новата си къща. Имам и няколко магазина за конфекция.

— Наистина ли? И аз работя в подобен магазин в Ню Хампшир.

— Виж ти, колко малък бил светът! — топло проблеснаха очите му.

— А има ли вече госпожа Трент?

— Не. — Той замълча и сведе поглед към Кейси. — Тъкмо бях решил, че съм открил жената на своя живот, когато някой ме измести от сърцето й.

Джоана се разсмя и кимна към Кейси.

— Нейтън, това е синът ми Кейси. Кейси, още един от старите ми приятели, Нейтън Трент.

Детето преглътна, подаде ръка и рече:

— Приятно ми е да се запознаем, сър.

— На мен също, Кейси.

— Нейт, какво ще кажеш да тръгваме? — предложи Мег. — Да не досаждаме на Джо. Истински се радвам, че се видяхме — изправи се тя. — Трябва пак да се срещнем. Ако се нуждаеш от детегледачка,

не се притеснявай да ми се обадиш. Аз съм вкъщи почти непрекъснато. Ако пък съм заета, имам списък от хора, на които можем да разчитаме.

— Благодаря.

— Е, доскоро. — Нейтън махна за довиждане. — Чао, Кейси.

Миг след като си бяха отишли, усмивката на Джоана започна да се стопява. Повече не можеше да отлага завръщането си във вилата.

Слънцето залязваше, когато се прибраха. Джоана показва на Кейси открития душ, който баща ѝ бе направил отстрани на къщата. И двамата изпищяха, когато студената вода се изсипа върху им.

— Само ще свалим пясъка.

Майкъл седеше на малката кухненска маса, когато влязоха. Той дояждаше вечерята си и се бе зачел в „Ню Йоркър“. Имаше изморен вид и зачервени очи.

— Хей, вуйчо Майкъл, днес ходихме на плаж — едва промълви Кейси. Зъбите му тракаха.

— Така ли? — Майкъл продължи да чете.

— Аз се къпах в океана — продължи детето, като произнесе думата океан на срички.

Странният говор на Кейси отклони Майкъл от четивото му. Джоана се притесни. Майкъл ясно бе дал да се разбере, че не иска детето да се мотае в краката му, а Кейси го притесняваше.

— Там, където живеем, няма океан. — Кейси се вълнуваше и липсата на интерес от страна на Майкъл явно не го безпокоеше.

— За първи път ли плуваш?

— В о-ке-ан, да. — Зъбките му все още тракаха. — Близо до къщата ни има река. Много пъти съм се къпал в нея. Трябва да си смел, за да плуваш там.

— Защо? — Майкъл остави списанието с леко раздражение.

— Защото е доста студено. Моят татко казва, че водата идва високо от планината, от топящия се сняг.

Майкъл погледна озадачено Джоана, тъй като Кейси говореше за баща си в сегашно време.

— Да вървим, Кейси! — рече бързо Джоана. — Пречим на Майкъл да се храни.

— Доскоро, вуйчо Майкъл — мило отвърна детето.

— Доскоро, хлапе. — Той отново се бе зачел в списанието.

Докато се качваха по стълбите, Джоана се обърна към сина си:

— Не бих искала да му викаш вуйчо Майкъл, детето ми. Той всъщност не ти е вуйчо.

— А какъв ми е тогава? — попита объркано Кейси.

— Той е... — Сърцето на Джо се сви и сякаш се превърна в огнено кълбо. — Нищо, миличък. Хайде да се качим горе и да почетем от книжката.

Когато Джоана отново слезе в трапезарията, вече се бе стъмнило. След три приказки и чаша топло мляко, Кейси най-сетне бе заспал. Джоана си бе взела душ и бе готова да си отдъхне с някое хубаво списание в ръка. Все пак денят не бе минал зле. Излезе на тъмната веранда. Бе облечена в зелено кимоно, но беше боса. Замислено се загледа в светлините на околните къщи. Нямаше представа, че не е сама, докато Майкъл не се изкашля. Тя подскочи, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне.

Мъжът се бе излегнал на един от шезлонгите в другия край на верандата и държеше чаша вино. Гледаше я втренчено. Лекият бриз си играеше с косата му. Някъде в нощта изсвири сирена.

— Сложи ли детето да спи?

Горкият Кейси! Майкъл очевидно не го харесваше.

— Да. — Тя обърна поглед към езерото.

— Доста време ти отне — промърмори той. — Защо го глезиш толкова? Защо просто не го сложиш в леглото и не му пожелаеш лека нощ?

— А ти защо не си гледаш работата? — В същия миг Джоана се ядоса на себе си, задето се бе хванала на уловката.

— Моля те, не се сърди! — продължи Майкъл с вбесяващо спокойствие. — Попитах без никаква лоша мисъл.

— Добре, но бих предпочела да запазиш подобни въпроси за себе си.

— Разбрано. Аз — по моя, ти — по твоя път. Не съм забравил.

— Точно така. Което ми напомня, че тази сутрин използвах още от провизиите ти. Не се тревожи. Водя си списък. Ще възстановя всичко.

— Прекрасно. — Той я поглъщаше с поглед.

Джоана се чувстваше все по-неловко. Бе благодарна, че в този момент телефонът звънна. Тя забърза през всекидневната:

— Ало?

— Здравей, Джоана! Нейтън е.

— О, здравей, как си? — Тя запали лампата на масичката.

— Чувствам се като истински негодник, Джо. Съвсем забравих да изкажа съболезнованията си. Знаех за смъртта на съпруга ти, но толкова бях изненадан от срещата, че всички мисли ми излетяха от главата.

— За бога, Нейтън! Изобщо не се притеснявай.

— Все пак трябваше да кажа нещо! Надявам се, не съм те обидил?

— Не, разбира се! — Тя се огледа и забеляза силуета на Майкъл. Мъжът се бе облегал на вратата.

— Надявам се, че си искрена, защото искам да те попитам нещо. Мислех си, че след като е минало доста време от смъртта на съпруга ти, може би... Искам да кажа, как би възприела идеята да излезем някоя вечер заедно?

— Струва ми се малко страшничко. Отново да ходя на срещи, когато вече съм толкова стара. Не само е страшно, ами е направо смешно.

— Ти? Стара? Никога! Съвсем сериозно, би ли искала да излезем някой път?

Джоана прокара ръка по парапета на стълбата и се вгледа в мястото, където би трябвало да е брачната ѝ халка. През април най-после я бе свалила. Замисли се. Може би Нейтън бе мъжът, от когото имаше нужда. В момент на решителност, тя отвърна:

— С удоволствие бих излязла с теб.

Майкъл се върна в сенките на верандата.

— Ако искаш, ще поканя сестра ми и зет ми с нас.

— Така ще е по-добре. Кога? — Джоана въздъхна облекчено.

— Утре вечер, или може би е твърде скоро?

— Добре е.

— Тогава ще дойда към седем.

Джоана затвори телефона и се върна на верандата. Майкъл стоеше в далечния край, намръщен като буреносен облак.

— Имаш среща утре вечер?

— Да, с Нейтън Трент. Спомняш ли си го?

Смехът на Майкъл наподобяваше по-скоро ниско, тъжно изръмжаване.

— Спомням си го. Не си губиш времето, както виждам!

— Не съм искала мнението ти! — изсъска Джоана.

— Права си. Но може ли да задам още един въпрос? Какво ще правиш със сина си?

Джоана се отпусна в близкия шезлонг и се загърна по-плътно в кимоното си.

— Ще наема детегледачка, разбира се.

— Добре. Безпокоях се, защото се съгласих да споделям къщата с теб, само при условие, че няма да поемам никакви ангажменти със сина ти.

— Какво? — Джоана изумено се втренчи в него. — Майкъл нека се разберем веднага. Не искам нищо от теб. Нищо. Ясна ли съм?

Майкъл я погледна студено и злобно.

— О, да, и очевидно никога не си искала. — Той ѝ обърна гръб и си тръгна.

Джоана не знаеше какво да предприеме. Покри лицето си с длани и затвори очи. От всекидневната се чу как Майкъл вдигна телефона и започна да набира някакъв номер. Гласът му бе нетърпелив, когато даде поръчка за разговор с Ню Йорк.

— Здравсти, Джойс! Майкъл е... Как мина полетът ти? Притесних се, когато реши да вземеш този частен самолет. Следващия път по-добре пътувай с редовния полет. Много по-надежден е от...

Думите му заглъхнаха и Джоана приближи до вратата. Коя бе тази Джойс, все пак? Близостта помежду им, която се чувстваше от разговора, събуди съмненията ѝ. Джоана се смъмри, задето се криеше в сенките. Майкъл бе подслушал телефонния ѝ разговор без ни най-малко неудобство. Тя влетя във всекидневната привидно равнодушно и започна да рови в купчината стари плочи.

— Да. Затова се обаждам — продължаваше той, а гласът му бе станал съблазняващ. — И много благодаря за миналата вечер.

Миналата вечер ли? Не беше ли това онази нощ, когато се прибра едва в три сутринта?

— До следващия уикенд, Джойс.

Джоана си избра издраскана плоча на Чайковски, сложи я в стереоуредбата и единствено фактът, че Кейси спеше, я въздържа да не увеличи звука докрай.

ПЕТА ГЛАВА

Джоана се измъкна от леглото след още една безсънна нощ. Чудеше се как ще изкара деня. Разбира се, днес трябваше да пазарува, а вечерта имаше среща с Нейтън. Само да можеше да запълни и остатъка от времето си! Времето, което бе принудена да прекара с Майкъл във вилата. Тя облече любимата си рокля, остави косата си разпусната и сложи лек грим. Радваше се, че не бе изгоряла толкова лошо, колкото си мислеше. В осем часа, когато Майкъл слезе в кухнята, пералнята бе пусната, а Джоана и Кейси дояждаха закуската си от палачинки и наденички.

— Добро утро! — студено поздрави Майкъл от вратата.

— Има готово кафе. — Джоана бе решила да се държи с него като със съквартирант, който заслужава поне обикновена любезност.

— Май ще имаме още един приятен ден. — Той приближи до прозореца.

— По радиото казаха, че ще бъде много топло. — Джоана отпи от кафето си, загледа се в профила му и изведнъж осезаемо почувства присъствието му. Той все още беше най-привлекателният мъж, когото бе срещала — тъмната гъста коса, чувствените устни, мускулестото мъжествено тяло.

— И какви планове имаш за днес?

— Пазаруване, плаж може би. А ти?

Той спомена нещо за ходене до града и че трябвало да се отбие в къщата на свой познат за някакъв ремонт... Но някак си, докато той говореше, Джоана изгуби нишката на мислите му. Улови се, че наблюдава играта на утринното слънце в косата и по гърдите му... Странно, помисли си тя. Някога бяхме луди един за друг, а сега можем да си говорим само за времето. Благодареше на Бога, че Кейси е тук. С невинното си бърбене, той запълваше промеждутъците от неловко мълчание.

Майкъл се зае да си приготви закуска, а Кейси извади дрехите от пералнята, докато Джоана разговаряше по телефона. След две-три

минути всичко беше уредено. Джоана се обади на местно момиче, препоръчано ѝ от Мег, което щеше да остане с Кейси тази вечер. Мег бе настояла Джо да отведе Кейси при нейните две момчета, вместо да го води със себе си на пазар. Доволна, тя се върна в кухнята с усмивка на устните, но с влизането забеляза, че Кейси е разпилял по пода на кухнята събраните вчера миди и камъчета и с въодушевление разказва на Майкъл за всяко едно от тях.

— Този голям бял камък ще го използваме да подпираме вратата, каза мама. А тази мида ми е любима. — Той стана и отиде до масата, където Майкъл закусваше. — Виж! Нали е красива? Розовото, и лилавото, и сивото — прилича на дъга.

Джоана се развълнува от чувствителността на сина си, от простицкия, но съдържателен начин, по който детето изрази мислите си. Майкъл би трябвало да оцени това. Но той въобще не прояви интерес, дори когато малката ръчичка на Кейси невнимателно го докосна по рамото. Изведнъж от мидата се изсипа пясък върху сандвича на Майкъл. Той стрелна Джоана с леден поглед.

— Много съжалявам — едва промълви тя. — Хайде, Кейси, помогни ми да простра прането. — Хвана сина си за ръка и го поведе със себе си. — Мег, жената, която срещнахме вчера, те покани да си поиграеш днес с нейните деца.

Кейси опита да освободи ръката си, ала като се дръпна, изпусна мидата и, без да иска, я настъпи. Отдръпна крака си и видял строшената черупка, вдигна ръка към лицето си и се разплака.

— Не плачи, Кейси. — Джоана бързо събра парченцата и ги изхвърли в кошчето за боклук. — Ще намерим още много миди.

Кейси обикновено приемаше разочарованията леко. Но откакто почина Фил, бе станал твърде чувствителен. Той покри лицето си с длани и телцето му се разтърси от сподавени ридания. Джоана прегърна сина си и го вдигна на ръце.

— Кейси, миличък, не плачи. — Тя се отправи към верандата. — Имаме цяло лято, за да събираме миди. Ще намерим много по-хубави. Ще трябва да си наемем вагон, за да ги откараме вкъщи. Защо не отидем у Мег да те запозная с нейното малко момченце Пол? — Отне ѝ доста време, преди да успее да отклони вниманието на Кейси от мидата. — Хайде, слез и се качи в колата, а аз идвам след малко. Трябва само да си взема списъка за покупките и чантата от кухнята. —

Джоана се втурна вътре. Майкъл бе излязъл, а мидите все още се търкаляха по пода.

Джоана посмя да остави Кейси при сина на Мег едва когато момчетата се увлякоха в игра. После се отби в супермаркета и накупи каквото ѝ бе необходимо за следващата седмица.

Два часа по-късно се прибра във вилата. Колата на Майкъл, прекрасно волво, я нямаше. Тя подреди покупките в хладилника, събра мидите и простря прането. Качи се и оправи леглата. Вратата към стаята на Майкъл бе отворена. Леглото му бе оправено, но с мъжка небрежност и непохватност. За момент ѝ се прииска да влезе и да изпълне кувертюрата. Опомни се едва когато бе вече в стаята. Какво я бе прихванало? Майкъл не би искал и най-малкия жест на внимание или помощ от нейна страна.

Джоана се облегна на вратата и изведнъж в съзнанието ѝ нахлуха спомени от нощта, когато баща ѝ и Вив ѝ съобщиха за бременността на Бъни. Тогава бе влязла в тази стая и се бе хвърлила на леглото, обляна в сълзи. Майкъл я бе изоставил, а тя притискаше дрехите му до гърдите си, сякаш по този начин би могла да го върне. Бе останала до зазоряване, когато разбра, че той няма да се прибере вкъщи. После бе станала и внимателно бе оправила леглото. Прикрила бе всички следи от пребиваването си там.

Джо почувства болезнени пулсации в слепоочията си. Нима съществуваха чувства, за които дори не подозираше, които бяха лежали под повърхността заедно с непреодоляната болка и гняв? Тя затвори вратата на стаята на Майкъл и побягна надолу, сякаш някой я преследваше.

Цялата къща бе на нейно разположение, но Джо бе неспокойна. За да престане да мисли за Майкъл, тя извади прахосмукачката и почисти цялата вила.

Мег докара Кейси около три часа. Скоро Майкъл също се върна. Бе купил няколко топа хартия и лента за пишещата машина.

— Ти си чистила? — намръщи се той, когато Джоана слезе, все още с прахосмукачката в ръце.

— Да, но без твоята стая. — Бе горещо и задушно. Изплъзнали се от кока ѝ кичури бяха полепнали по врата ѝ. Късите панталони и

фланелката ѝ бяха доста раздърпани.

— Какво стана с подялбата на домакинската работа? — попита той насмешливо.

— Не можах да реша как да си поделим помещенията на първия етаж, затова реших да се редуваме. И двамата ги ползваме.

— Радвам се, че все още имаш навика ти да определяш правилата.

— Как да разбирам това?

— Нищо особено, Джоана. — Горещината не бе подминала и него. Няколко мокри къдрици се спускаха по челото му. Той взе покупките си и тръгна към стълбите. Но едва хванал парапета се обърна: — Надявам се, че си намерила някой да гледа Кейси? Аз не съм свободен, както знаеш.

— Знам прекрасно! — изсъска Джо.

— Добре, добре. Не желая да се караме отново. Искрах просто да ти напомня. — След което се прибра в стаята си.

— Мамо? — обади се плахо Кейси. Тя се сепна, изненадана, че и той е бил тук. — Мамо, защо двамата с чичо Майкъл се карате толкова много?

Въпросът я свари неподготвена.

— Не се безпокой, миличък. Ние... ние просто приятелски се заяждаме. — Тя искрено се надяваше, че детето ще приеме обяснението. Не искаше да забърква Кейси в тази история.

Нейтън дойде точно в седем. Минаха да вземат Мег и Стив и отидоха в Едгартаун. Джоана отначало бе напрегната, но Нейтън бе приятен човек и с него времето летеше неусетно. Вечеряха в малко елегантно ресторантче, след което отидоха в „Горещ ламаринен покрив“, известно нощно заведение, собственост на певицата Карли Саймън, която, както повечето знаменитости, имаше вила във Винярд.

Джоана прекара прекрасна вечер. За пръв път от месеци се почувства дори привлекателна. Бе облечена в бялата си лятна рокля, сандалите ѝ бяха леки и удобни, бе оставила косата си разпусната и бе сложила съвсем лек грим. Върнаха се вкъщи около единайсет часа.

— Искате ли по чаша кафе? — покани Джоана учтиво. Нейтън бе поискал да оставят първо нея, за да избегне всякакви нейни страхове,

че може да си поиска целувка за лека нощ. И Джоана оцени предвидливостта му.

— Аз бих пийнала едно кафе — отвърна Мег, леко замаяна от алкохола.

— Аз също — присъедини се Нейтън.

— Добре тогава, влизайте.

Мег буквално танцуваше по стълбите и си тананикаше последната песен, която оркестърът бе свирил, докато влизаха. На верандата тя прегърна Нейтън и Джо.

— Казвала ли съм ви колко си подходате вие двамата?

— Само няколко пъти. — Нейтън озадачено погледна Джоана.

— Така си и мислех. Стив, нали са много хубава двойка?

Съпругът ѝ се разсмя. Джоана също, но изведнъж се сепна. Майкъл седеше на малката масичка и играеше на карти с детегледачката. Нямаше начин да не е чул всичко.

— Майкъл! — възкликна Мег, втурна се и го прегърна. — Радвам се да те видя.

Джоана долови смущението на Нейтън.

Майкъл бавно остави картите си на масата и поздрави:

— Приятно ми е да те видя, Мег. — Той обиколи с поглед останалите, но спря очи на Джоана. Не я бе видял, преди да излезе. Сега я огледа от глава до пети и Джоана усети как сърцето ѝ заблъска в гърдите.

— Кейси послушен ли беше? — припряно се обърна Джо към момичето.

Девојката се надигна неохотно. Бе поруменяла, което даде повод на Джоана да си помисли, че вече се е поддала на непреодолимия чар на Майкъл.

— Той е прекрасно момченце. Поиграхме, после го сложихме да спи.

Ние?! Джоана погледна въпросително Майкъл, но лицето му остана безизразно. Тя отвори чантата си и извади портфейла, за да плати на момичето.

— Да ви откарам ли вкъщи?

— Не, благодаря. Дошла съм с мотопеда си — гласеше отговорът.

Но ако Майкъл бе предложил услугите си, тя със сигурност щеше да забрави напълно за съществуването на мотопеда, помисли Джо с насмешка.

Веднага щом девойката си тръгна, Джоана напълни кафеварката и ги покани във всекидневната. За нейна радост Майкъл стана и помоли да го извинят. Минути по-късно тя чу хлопването на задната врата.

— Знаеш ли, когато ви видях заедно с Майкъл в кухнята, си спомних толкова много неща — обади се Мег. — Двамата бяхте доста близки навремето.

Сърцето на Джо се сви. Тя и Майкъл. Това бе последното нещо, което желаше да обсъжда в момента.

— Бяха толкова влюбени, Нейт — продължи Мег, — че топлината от чувствата им бе изгаряща дори за мен, въпреки че живея от другата страна на езерото. — Тя се обърна усмихната към Джоана. — Имаше много момичета, които бяха готови да ти издерат очите! Но после... Изведнъж ти си тръгна, без да се сбогуваш с никого, а следващата новина, която научих, бе, че Майкъл ще се жени за Бъни Уилкокс. Ти пък си щяла да се омъжиш за някакво момче от Севера. И как целият остров да не говори за тези събития!

Джоана изстена вътрешно. В своята откровеност Мег бе засегнала темата, която тя се опитваше да избегне през последните три дни, а може би дори през последните шест години, ако трябваше да бъде съвсем честна. Джо си пое дълбоко въздух и опита да се успокои.

— Каква памет имаш, Мег! — каза тя и опита да се усмихне колкото може по-естествено. — Бях забравила всичко това. Та ние с Майкъл бяхме още деца. Аз съм била само едно от многото момичета, с които се е срещал, а той — един от моите приятели.

— Навремето изглеждаше доста по-различно, но все пак... Ти най-добре си знаеш какво си чувствала. Носеха се слухове, че Бъни е... — Тя поклати глава и замълча.

— Че е бременна? — тихо продължи Джоана, внезапно усетила болезнено стягане в гърдите си. — И следователно аз съм се омъжила за Фил от отчаяние, така ли? Предполагах, че е имало подобни слухове. Всъщност женитбата ми с Фил бе нещо съвсем естествено, както денят следва нощта. Предполагам, в нито една от клюките не се включва фактът, че с него се срещаме от четири години.

— Четири години? Наистина ли, Джо?

— Наистина — потвърди Джо, почувствала как болката в гърдите ѝ се засилва. Но гордостта ѝ помогна да се овладее. Не можеше да позволи да я разобличат точно сега. Трябваше да брани Кейси, а също и паметта на Фил. Твърде ценни бяха за нея, за да позволи да се превърнат в глупава компенсация на причинената ѝ от Майкъл мъка. — Майкъл бе обикновено лятно увлечение. Много страст, но само за няколко месеца. Фил бе любовта на моя живот и винаги ще бъде. Когато се прибрах вкъщи, след прекараното тук лято, разбрах колко много ми е липсвал. И ние решихме да се оженим веднага. Майкъл само постави на изпитание любовта ми към Фил. И чувствата ми се оказаха твърде силни. Женитбата ми не беше отмъщение.

— Разбирам — рече Мег. — Трябваше да се досетя.

— Било е невъзможно. Не си могла да знаеш всичко, което чу сега. — Джоана почувства, че е убедила слушателите си. Бе издържала изпитанието. Бе преобърнала миналото си и бе накарала събеседниците си да видят в него само онова, което им бе позволила да съзрат. Понякога тя самата губеше представа къде свършва истината и къде започва лъжата. Джоана затвори очи. Изморена бе. Понякога усещаше, че говори като майка си — същата упорита гордост и безкомпромисна независимост, недопускаща да бъде наранена от мъж. Това бе ужасяващо.

— Какво каза? — Джоана тръсна глава. Изведнъж бе осъзнала, че Нейтън говори.

— ... за вас двамата и съжителството ви. Ако това, което хората говореха, беше истина, то двамата с Майкъл не бихте могли да живеете под един покрив, без да се чувствате наранени. Прав ли съм?

— Да, разбира се. Кафето като че ли е готово. — Джоана скочи на крака и се отправи към кухнята.

— Нека ти помогна — предложи Нейтън и я последва.

До края на разговора им, Джоана така и не разбра каква точно е темата. За нейно щастие гостите си тръгнаха веднага след кафето.

Джоана занесе чашките в умивалника, мина на пръсти през всички помещения и изгаси осветлението, после се отправи към стаята си. Разговорът я бе разтърсил по-силно, отколкото бе предполагала. Може би утре ще съумее да повярва, че лъжите, които им наговори, са

истина. Но тя вече съзнаваше, че обича Майкъл и мъката, която ѝ бе причинил, се събуждаше с нова сила, сякаш оттогава бяха минали не години, а само няколко дни. Може би трябваше да говори с Майкъл, да изяснят отношенията си, да го накара да признае вината си. Имаше нужда от време. Бе сигурна, че до сутринта ще възвърне самообладанието си. Някъде в потайните доби на нощта, тя щеше да открие спокойствието и да вземе решение, както бе направила преди шест години. Това, от което се нуждаеше, бе почивка. Тогава никой, нито дори Майкъл не би могъл да я накара да се почувства тъй уязвима.

ШЕСТА ГЛАВА

Точно когато стигна до стълбите, Джоана забеляза сянката на Майкъл, падаща откъм верандата. Сърцето ѝ подскочи. Мислеше, че е излязъл.

— Добре ли прекара?

— М-Моля?

— Имам предвид срещата.

— О! Чудесно. — Пръстите ѝ нервно си играеха с краищата на колана на роклята. — Ние ходихме... ходихме в „Горещ ламаринен покрив“.

— Той изглежда свестен човек. Май е бил влюбен в теб, а? — Гласът му бе прекалено любезен.

— Предполагам.

— Предполагаш? Сигурно не си забелязала, че още е?

— Не мисля, че тъй прибързано трябва да се прави подобно заключение.

— Не бих казал, че е прибързано. Очите му те следяха с предаността на дресирано кученце.

— Не ми е приятно да говориш по този начин за Нейтън. Двамата прекарахме чудесна вечер. И ако ми предложи отново да излезем, ще се чувствам поласкана. — В своето вълнение тя бе пристъпила към Майкъл. Бе достатъчно близо, за да усети аромата на парфюма му.

— Добре, Джо. Извинявай. За мен няма значение какво правиш или с кого излизаш. Ти имаш своя живот, а аз — моя. — И добави язвително: — Щом ти се иска да гуляеш и да се забавляваш толкова скоро след смъртта на съпруга си, то това наистина си е твоя работа.

Джоана затвори очи и простена. Майкъл търсеше повод да се скарат. Е, добре, може би той имаше право. Глупавата им игра не бе продължила много. Ето че дойде време да си разкрият картите. Тя го избута на верандата, където Кейси не би могъл да ги чуе.

— За твоя информация, Майкъл Малоун, съпругът ми почина преди осем месеца. Какво би трябвало да направя? Да се облека в черно от главата до петите и да си посипя главата с пепел ли?

— Не, разбира се. Ала не изисква ли традицията да се изчака поне година? Но за теб вероятно това е без значение. Може би дори не за първи път излизаш да се веселиш.

За момент Джоана го изглежда смаяно. После грабна възглавничката от фотьойла и я запрати с все сила по него. Но Майкъл ловко избегна удара.

— Престани, Джоана! — заповяда той и пристъпи заплашително напред.

— Първо се извини за долните си обиди!

— Защо да се извинявам? Очевидно авантюрите са твой специалитет. Сама призна пред приятелите си преди няколко минути.

— Моля? — През цялото време ли е бил на верандата? Изведнъж ѝ се стори, че е попаднала в най-страшния си кошмар.

— Признавам, че ме подведе през онова лято, но не съм предполагал колко добра актриса си била! — Въпреки че гласът му остана спокоен, пръстите му стискаха облегалката на стола толкова силно, че кокалчетата побеляха.

— Не разбирам за какво говориш? — прошепна Джоана.

— Не разигравай невинност, Джо! Виждам съм това изпълнение и преди, затова вече не се впечатлявам. Говоря за лятото, преди да се омъжиш. Помниш това лято, нали? Лятото, за което говори с приятелите ти и се смяхте.

— Спом... Спомням си го — едва-едва прошепна тя. — Но за мен това бе лятото, преди *ти* да се ожениш, Майкъл.

— Мога ли да те попитам какво според теб стана между нас тогава? — Той я изглежда презрително.

Джо сведе очи, като си спомни какво бе казала на Мег и останалите.

— Какво според теб стана тогава? — повтори Майкъл. Гласът му ставаше все по-силен и заплашителен, докато накрая премина в крясък. Джоана запуши ушите си с длани, но той ги отстрани и я изглежда хладно. — Какво си искала да докажеш, когато ми повтаряше колко много ме обичаш, а в същото време си мислела за сватбата си с друг?

Джоана бе ужасена. Тя не само бе убедила приятелите си в безразличието си спрямо Майкъл, но самият той бе повярвал на думите ѝ. Майкъл бе дълбоко наранен. За миг ѝ се прииска да му каже истината и всичко да си дойде на мястото. Но би било глупаво да постъпи така. Защо и той да не изживее част от болката на отхвърления, която тя преживя преди шест години?

— Какво си правила всеки път, когато се любехме? — продължаваше да пита мъжът, застанал толкова близо до нея, та тя съвсем ясно долавяше нервното напрежение, обхванало тялото му.

Вгледа се в сините му очи и изведнъж я заля вълна от спомени. Обзе я тъга за онези истински щастливи дни, които сякаш бяха заличени от измамата му. Тя откъсна очи от неговите. Чувстваше се слаба и едва стоеше на краката си.

— Говоря сериозно. Искам да знам. — Той я хвана за рамото. — Чувстваше се несигурна в себе си ли? Или ме използваш, за да придобиеш повече опит в леглото и да не разочароваш този, за когото си смятала да се омъжиш? Дали пък просто не си търсила забавления, преди да се обвържеш?

Разговорът се превръщаше в кошмар, всичко бе изопачено.

— Майкъл, не искам повече да говоря за това. — Тя понечи да тръгне, но силната му ръка я спря.

— Какво има? Истината е твърде болезнена, така ли?

Джоана трепна. Сякаш нещо вътре в нея се пречупи.

— Истината?! Майкъл, та ти не би могъл да я видиш дори да се блъснеш в нея. — Опитът ѝ да се измъкне от хватката му успя. Джо смело пристъпи крачка напред, като дръзко приближи лицето си до неговото. Бе разярена. — Истината е, че ти никога не си обичал друг, освен себе си, Майкъл. Разбрах го още при първата ни среща, а тогава бях само на шестнайсет. Никога не си държал на мен. Привличах те само защото бях невинно дете. Единствената причина, поради която се ядосваш в момента, е наранената ти гордост. Предполагам, се питаш: „Защо ли не разбих сърцето и на това момиче? Защо ли тя не бе отчаяна, когато я заряха заради друга?“

— Това ли е мнението ти за мен? — Майкъл присви очи и сякаш се вцепени.

— Това е, което знам за теб! Признавам, че се поддадох на чара ти през онова лято. Но аз бях неопитно, провинциално момиче, а ти...

Ти бе майстор в прелъстяването. — За момент силите ѝ я напуснаха и тя се олюля. — Не, Майкъл, аз не съм си правила експерименти със секса, а още по-малко съм си търсила развлечения. Ти ме прелъсти. Колкото и трагично да звучи, това е истина.

— Така ли мислиш? — Майкъл горчиво се засмя. — Ако това е било прелъстяване, то ти въобще не се възпротиви.

Думите му я лишиха от всякаква разумна мисъл. Всички чувства, които бе потискала, откакто си бе тръгнала оттук преди години, изплуваха на повърхността.

— Да не би да се опитваш да кажеш, че... — Джоана се задъхваше от гняв. — Ти, който зад гърба ми си спал с Бъни Уилкокс? Известно ми е, че си спал с половината момичета на острова. — Джо усещаше как забива нокти в дланите си. — И имаш наглостта да ме критикуваш, че съм излязла с друг мъж, след като пет и половина години съм била вярна на съпруга си!? — Бе толкова разярена, че ѝ притъмняваше пред очите.

Майкъл продължаваше да я гледа ледено и насмешливо.

— Вярна? Та ти не знаеш смисъла на тази дума, Джоана! Сигурно още при следващата среща ще позволиш на Нейтън да те заведе в леглото си.

Без да се замисли, Джоана вдигна ръка и го удари през лицето. Насмешливата усмивка изчезна от устните му, а очите му потъмняха. Миг по-късно Джоана почувства как грубата му длан се стовари върху собствената ѝ страна. Сълзи бликнаха от очите ѝ, а вътрешният глас ѝ подсказваше, че трябва да е изплашена. Но тя не изпитваше страх. Все по-ясно съзнаваше отвратителното му мнение за нея и почувства болката от измамата му с нова сила. Тя все повече и повече се потапяше в натрупания през годините гняв.

— Как се осмеляваш да ме удряш! — Зелените ѝ очи хвърляха мълнии. Юмруците ѝ сипеха удари върху гърдите му, искаше ѝ се да го събори на земята. Усилията ѝ оставаха безплодни. Ръцете ѝ бяха извити зад гърба. — Пусни ме! — задъха се тя.

— Не преди да се успокоиш, любов моя — присмя ѝ се той и я приближи до себе си.

Джоана не можеше да понесе чувството на безпомощност, което я обземаше, когато се намираще толкова близо до него. Усещаше топлината на тялото му, която сякаш преминаваше през нея и я караше

да трепери. Младата жена загуби напълно способността си да разсъждава. Превърна се в пулсиращо кълбо от нерви.

С цялата отчаяност на хванато в капан животно, тя го ритна с все сила в глезените. Той се олюля и тялото му се наклони заплашително към нея, сякаш изведнъж бе останало без кости. Джо загуби равновесие и падна, като повлече и него. Задъха се от силната болка, която почти я парализира. От очите ѝ отново бликнаха сълзи. Майкъл също се бе строполил, но голяма част от удара бе поела Джоана. Едната му ръка още бе вкопчена отчаяно в гърба ѝ. Тя опита да се освободи, но и последната капчица сила я бе напуснала.

— Пусни ме. Не мога да дишам. — Думите бяха приглушени от риданията ѝ.

Майкъл измъкна ръцете си изпод нея и леко се повдигна на лакът. Замайано тръсна глава и опипа челото си.

— Добре ли си? — попита тя. Той кимна.

— А ти?

— Нищо ми няма. — Джоана чувстваше сълзите, които се стичаха по страните ѝ.

Мъжът зарови лице в косата ѝ.

— Какво си причинихме, Джоана? — прошепна дрезгаво.

Легнала до него, тя едва сподавяше риданията си. След миг той се надигна и, без да я поглежда, ѝ подаде ръка. Щом я пое, Джо усети тръпките, разтърсващи тялото му.

— Майкъл? — прошепна несигурно.

Той я погледна и лунната светлина освети красивото му измъчено лице, тъмната му къдрава коса. Дългите му мигли бяха мокри.

Майкъл наистина бе страдал. Въпреки че тя не го съзнаваше, той се бореше с болка и гняв, които много приличаха на нейните собствени. Сърцето я болеше, като го гледаше. Но сега не бе време да го съжалява. Бе отишла твърде далеч и бе започнала да губи почва под краката си. Вече беше... прекалено късно!

Олюлявайки се, тя се прибра в стаята си. Извади куфара изпод леглото и започна да си събира багажа.

СЕДМА ГЛАВА

Цяла сутрин Джоана бе раздразнителна. Изкарваше си яда на Кейси и се чувстваше виновна за това, но не бе в състояние да се въздържа.

Сега стоеше пред разписанието на ферибота. Следващият потегляше в един часа, следователно щеше да има достатъчно време да събере остатъка от багажа си.

— Мамо, защо сме тук? — дръпна я Кейси за ръката.

Джоана се вгледа внимателно в лицето му. Знаеше, че отговорът ѝ ще го разочарова много. Клекна до него и рече:

— Кейси, искам да си отидем у дома. Аз...

Преди да успее да продължи, устничките на Кейси затрепериха и той бе готов да се разплаче.

— Но ние току-що пристигнахме.

— Тръгваме си! — отсече Джоана нетърпеливо.

— Не! — разрида се Кейси. — Още не съм купил подарък за баба, а и не сме посетили другата част от острова.

— Следващия път, момчето ми. — Джо понечи да го прегърне, но той я отблъсна.

— Остави ме!

Червенина заля лицето на Джоана. Какво правеше тя? Защо не помисли за сина си? Наистина ли искаше да му отнеме всичко — радостта от игрите в пясъка, океана, поляните с диви цветя, срещите с негови връстници, които го отвличаха от мисълта за неотдавна преживяната мъка? Защо бягаше? Толкова ли силно влияние упражняваше Майкъл върху нея, че тя пак хукна към първия ферибот, както някога?

Не. Майкъл Малоун да върви по дяволите! Тя няма да си замине. Твърде много държеше на Кейси, за да го разочарова.

— Ела, Кейси. Понякога разсъждаваш по-мъдро от мен. — Джоана го прегърна.

— Вкъщи ли си отиваме?

— Не. Връщаме се във вилата.

Детето обви ръце около врата ѝ и допря все още мократа си бузка до нейната.

— Обичам те, мамо! — прошепна с треперещо от вълнение гласче.

Когато се върнаха, на масата имаше пакет от майка ѝ. Очевидно Майкъл бе ходил за пощата. Джоана си наля чаша лимонада и отвори плика. Вътре имаше кратко писъмце от Дороти и вестника, който Джо я бе помолила да ѝ изпраща. Тя го разгърна и се зачете в обявите за работа.

— Добро утро! — поздрави дрезгав глас откъм вратата.

— Нейтън! Здравсти! Влизай.

— Какво правиш? — Той се отпусна в стола срещу нея.

— Преглеждам предложенията за работа.

— Нова работа ли си търсиш?

— Да, макар все още да не съм взела окончателно решение.

— Но защо? Нима животът ти не бе достатъчно напрегнат през изминалата година?

— Как да ти кажа, заради повече пари. Не живеем зле, но все пак бих искала да направя много повече за Кейси.

— Ела да работиш за мен — рече Нейтън. — Тъкмо търся управител на магазина в Едгартаун и смятам, че ти си най-подходящият кандидат.

— Но това означава да живея постоянно тук.

— Това е целта ми — усмихна се Нейтън закачливо.

— Много мило от твоя страна, Нейтън, но аз си мислех за нещо друго, нещо по-професионално, което дори би ме върнало на училищната скамейка. А теб какво те води насам? — попита тя и не му даде възможност да ѝ напомни отново колко труден е бил животът ѝ през изминалата година.

— Смятах да отида в магазина, но как се работи в такъв прекрасен ден? Какво би казала за една разходка с лодка?

— С удоволствие! — Джоана бе щастлива, че цял ден ще бъде далече от къщата.

— Чудесно. Взимай си нещата, грабвай сина си и да тръгваме.

— Кейси? — извика Джоана, докато се качваше по стълбите.

Изведнъж чу звънкия му детски смях. Идваше откъм стаята на Майкъл. Джоана отвори вратата и го видя пред бюрото. Бе седнал в скута на Майкъл и удряше с малките си пръстчета клавишите на пишещата машина. Никой от двамата не чу влизането ѝ. Очевидно се забавляваха чудесно.

— Кейси, какво правиш тук?

— Пиша, мамо — обърна се момченцето. — Точно като чичо Майкъл.

Джоана не бе виждала Майкъл цялата сутрин и дори сега той не се обърна към нея. Младата жена се зачуди дали и него го измъчват угризения за снощния сблъсък.

— Хиляди пъти съм ти казвала да не безпокоиш Майкъл, докато работи. — Изведнъж ѝ се прииска да е на мястото на сина си и да види какво пише Майкъл.

— Знам, мамо. Какво има? — Кейси обви с ръка врата на Майкъл и положи брадичка на рамото му.

— Нейтън дойде да ни вземе за разходка с корабче.

— Разходка с корабче ли? — Той обмисли предложението, слезе от коленете на Майкъл и приближи към Джоана.

— Извинявай за безпокойството, което ти е причинил — бе краткото ѝ извинение.

— Няма нищо.

Джоана бе учудена. Отговорът му прозвуча, сякаш наистина мислеше така.

Следобедът бе прекрасен. Лодката също. Имаше всички удобства и бе точно това, от което Джоана имаше нужда, за да забрави снощните събития. Ала въпреки всичко не можа да пропъди Майкъл от мислите си. Сега, когато бе решила да остане, щеше всеки ден да се вижда с него, което я изправяше пред редица проблеми. Снощи бяха разрушили фасадата на благоприличието, която си бяха наложили, откакто бе пристигнала. Сега чувствата им бяха излезли наяве, старите рани се отвориха, обвиненията висяха във въздуха. Тя чувстваше, че и двамата страдат. Ала откъде се бе взело това странно съчувствие, което изпитваше към Майкъл? И защо? Той не го заслужаваше.

Нейтън караше между остров Елизабет и Бизард Бей. Починаха си в стария китоловен център Бедфорд и обядваха в ресторант с изглед към океана. После се разходиха по тесните, павирани улички на реставрираните исторически обекти. Спряха в антикварен магазин и дори намериха време да разгледат един голям музей.

— Искате ли да ви заведе на вечеря? — покани ги Нейтън.

Вече бяха спрели в Менемша. Слънцето залязваше.

— Благодаря. Бе чудесен ден, но предпочитам да се прибера вкъщи — отвърна Джоана.

— Да, разбирам. Да се возиш с лодка е доста уморително.

Джоана с радост прие готовото извинение. Всъщност тя въобще не бе изморена. Щеше да почувства умората по-късно, когато се приберат във вилата и отново се срещне с Майкъл. Цял ден се бе страхувала да се върне в къщата, за да не се повтори разправията от снощи. Внезапно ѝ хрумна идея, която поне за една нощ щеше да свърши работа.

Джоана и Кейси опънаха старата брезентова палатка в подножието на една дюна. После се разходиха по крайбрежието и събраха изсъхнали клончета. Когато нощта падна, се настаниха удобно до огъня. На дълги пръчки бяха забучили по един кренвирш. Излезе лек вятър и тревата зашумоля. А някъде в далечината се чуваше шепота на океана.

Кейси се бе загледал в пламъците, а Джоана не откъсваше очи от него. Господи, колко много го обичаше! Но въпреки всичко в сърцето ѝ съществуваха празнота, която той не можеше да запълни. Защо Фил почина? Защо нейният свят се разпадна на парчета? Бе толкова уютно и защитено. Но от какво всъщност бе защитена там?

Нощта ставаше все по-хладна и влажна. Тя закопча якето на Кейси и му сложи качулката.

— О, мамо! — усмихна се Кейси и се дръпна.

Растеше твърде бързо. Превръщаше се от дете в момче. Всеки ден тя откриваше промените у него — във все по-сложния му начин на изразяване, в увеличаващата се подвижност на тялото му. Напоследък имаше и промени, които я безпокояха. Например отказът му да си подгъне джинсите, защото Майкъл не бил подгънал неговите, начинът,

по който седнаше и подпираше крака на перваза на прозореца. Тя не се дразнеше от факта, че Кейси подражава на възрастен човек, а защото бе избрал именно Майкъл. Имаше толкова много възрастни хора, които го обичаха — дядовци, лели, чичовци. Майкъл почти не му обръщаше внимание. Тогава защо Кейси толкова много подражаваше на Майкъл?

Вятърът се усили. Джоана бе неспокойна. Можеше да излезе буря. Без значение колко упорито се опитваше да го избегне, Майкъл отново се завръщаше в живота ѝ. А това означаваше — и в живота на детето.

Кейси бе изморен и заспа преди девет. Джоана обаче не можа да затвори очи. Дълго лежа замислена. Накрая се измъкна от спалния чувал и отвори ципа на палатката. Нощта бе ясна и топла. Младата жена обви коленете си с ръце и се заслуша. Чу пукането на съчките в огъня, шепота на вятъра. А някъде долу зад билото на дюната, се долавяше шумът на приборя.

Джоана знаеше, че брегът е необитаем, но имаше усещането, че нещо диша някъде в тъмното, нещо голямо, прекрасно и вечно. Чувството ѝ бе останало от детските години, когато обичаше да гледа звездите и да им се наслаждава. Но винаги най-силно го бе усещала тук, на острова, носещ своята непреходна красота.

И най-вече на Гей Хед. Трябваше скоро да отведе и Кейси там. Местността бе невероятно красива — диви поляни, хълмове и глинени скали, които се издигаха на петдесет метра над морското равнище и бяха обагрени на пластове в розово, жълто и бледолилаво. Двамата с Майкъл обичаха да ходят там привечер.

Всъщност Гей Хед бе първото място, където отидоха, когато тя пристигна през онова последно лято. Неволно мислите ѝ отново я пренесоха в миналото...

Бяха сами сред скалите. Тя вече вярваше, че това ще бъде тяхното лято. Беше само на осемнайсет. Майкъл бе някак объркан. Казваше ѝ, че я обича, но не я заслужава. Ала че въпреки всичко мисли само за нея. Страхуваше се да я докосне. Тя бе направила първата крачка. Бе се отпуснала на пясъка и го бе приласкала. Спомняше си как я погледна Майкъл тогава. После коленичи до нея и я грабна в обятията си. Когато я целуна, Джо му отвърна със страст, на която сама не предполагаше, че е способна.

Джоана тръсна глава, сякаш да прогони спомените. Въпреки всички щастливи мигове, които бе преживяла през онова лято, накрая Майкъл бе постъпил като егоист, бе я излъгал жестоко. Не трябваше никога да забравя това.

Изведнъж забеляза нещо бяло до входа на палатката и се сепна уплашено. Какво, по дяволите, бе това? Може би чайка? В следващия миг осъзна, че е бяла носна кърпа, завързана за дълга пръчка.

— Джоана?

— Майкъл?! — извика тя. Сякаш мислено го бе призовала.

— Кейси спи ли?

— Да.

— Добре. Искях да поговоря с теб.

— Иди си! — Струваше й се, че нощта пулсира срещу нея като огромно сърце. Не виждаше лицето му. Огънят бе зад гърба му, но знаеше, че е раздразнен. Усещаше напрежението му.

— Джоана Скот, излез оттам!

Гласът му звучеше така повелително, че Джоана реши да се подчини, без повече възражения. Лицето й гореше и вятърът й се стори студен, а пясъкът под краката й — мокър.

Тя приближи до огъня. Седна намръщено и закопча догоре якето си.

— Как разбра къде да ни откриеш?

— Това е мястото, на което се усамотяхме някога с теб.

Безгрижието, с което той говореше за миналото им, я плашеше и изненадваше. Той изтупа ръцете си от пясъка и седна пред огъня срещу нея. Пламъците хвърляха неясни отблясъци по лицето му и Джоана почти усети болка. Не бе честно един мъж да притежава толкова много чар!

— Трябва да си луда да дойдеш тук сама в такава нощ! Синоптиците казаха, че ще вали.

— Благодаря за предупреждението, но не бе необходимо да си правиш труда да идваш чак дотук само заради това.

— Не съм дошъл дотук само за това и ти много добре го знаеш.

— Не и за нова разправия, надявам се. Слушай, Майкъл, ако смяташ, че съм се изплашила от поведението ти снощи...

— Би ли замълчала за момент, моля те?

Джоана отвори уста, но не каза нищо. Толкова бе изненадана от нежността в гласа му.

— Джо, съжалявам за миналата вечер. Цял ден искам да ти се извиня, но или те нямаше вкъщи, или пък не ми достигаше смелост.

— Приемам извинението и също бих искала да забравя, но...

— Не бива да забравяш. Случилото се снощи е твърде важно, за да се забрави така лесно. Не знам какво стана с мен. След като приятелите ти си отидоха, бях толкова ядосан, че вече не можех да се контролирам.

Джоана отново започваше да вижда в Майкъл човека, когото обичаше. Той говореше с искреността на Майкъл, когото тя познаваше навремето, в едно кратко, незабравимо лято. Но днес...

— Но днес... — Майк се засмя нервно. — Днес се чувствам много по-добре. Разбираш ли? Сякаш миналата нощ бе като разваляне на магия, която съм носил и себе си от години. Днес се събудих със странното желание да разговарям.

— Вече говорихме.

— Не. Просто си разменяхме остри реплики. Не мисля, че сме разговаряли като разумни хора, откакто си тук. — Майкъл я гледеше открито. В очите му нямаше нищо измамно. — Б-р-р-р! — Той потрепери от студ. — Как я караш, Джо?

Джоана усещаше, че не може да го излъже както преди. Тя отпусна рамене и се предаде.

— Чувствах се ужасно — призна. — Отвратително.

Широка усмивка се плъзна по устните на Майкъл и Джоана също не успя да се въздържи. Сякаш се бе освободила от магията на няколко демона.

— Аз също — призна той. — По дяволите! Олекна ми, когато се разведохме с Бъни. Женитбата ни бе само фарс. Разделихме се преди пет години.

— Искаш да кажеш, че си бил женен само една година?

— Дори по-малко. Но какво значение има? Толкова ли си изненадана? Аз съм по-скоро ядосан от факта, че се отказах от преподавателската работа. Нещата вървяха добре. Бях ръководител на катедра, литературното ни списание ставаше все по-известно в страната, а и програмата за обмен на студенти с Русия най-последно видя бял свят.

Джоана облегна брадичка на коленете си и си го представи като университетски професор. Може би носи джинси и туид, мислеше си тя. И сигурно всички първокурснички са примирали от вълнение. Динамичен, влюбен в предмета си, с чувство за хумор... Видението бе толкова ярко, че дори изпита ревност.

— Сложил си край на всичко това?

— През май, веднага след като свърши семестърът. Бе едно от най-трудните решения, които някога съм вземал. Но си дадох сметка, че повече обичам да пиша. А и писателската, и преподавателската работа изискват да им се отдадеш изцяло, така че бе невъзможно да ги съчетая. Бях принуден да избирам. Знам, че изоставянето на кариерата ми в университета изглежда глупаво. Точно затова ти казах, че съм взел отпуск. Сега имам само два изхода: да се проваля или да спечеля. Неуспехът определено не ме привлича.

Джоана се усмихна.

— Не е смешно, Джо — отвърна той. — Имам твърде малко пари. Продадох апартамента си, за да спестя разходи, продадох дори мебелите. Всичко, което ми остана, са колата и дрехите ми. Ето защо — той сведе глава — така отчаяно се нуждаех от вилата за това лято. Заради парите. И защото са ми необходими спокойствие и тишина, за да пиша.

Изведнъж Джоана разбра всичко.

— О, Майкъл, нямах и най-малка представа. Трябваше да ми кажеш.

— Е, не съм чак толкова зле. Всъщност е просто неопишимо. Най-последно се занимавам с това, за което съм мечтал цял живот. Твърде малко хора могат да се похвалят с подобно постижение.

— Ще ми кажеш ли над какво работиш?

— Това... е роман. Отговорът достатъчен ли е?

— Да. — Неочаквана топлина се разля по тялото ѝ и тя се усмихна нежно.

— Никога не съм предполагал, че е толкова трудно. Работата върви много бавно. Вече се притеснявам дали въобще ще я завърша до началото на август.

— Това означава ли, че имаш предложение от издател?

— Само защото имам най-добрия агент. Името ѝ е Джойс Стърлинг. Работи за агенцията „Майлс Карсън“. Може и да си чувала

за тях. Наистина са най-добрите!

— Това същата Джойс ли е, с която говори по теле фона?

— О, ти си подслушвала? Срегнахме се миналата есен на среща на писателите. Тя също прекарва лятото тук, по-точно уикендите.

— Кога очакваш да бъде публикуван романът?

— След около година, ако въобще го завърша.

— Сигурна съм, че ще успееш.

— Предполагам, но ми се струва, че ако не бях притеснен с времето, романът би станал по-увлекателен? Джо, аз съм добър писател и инстинктът ми подсказва, че романът ще бъде... — Той смутено извърна поглед. — ... Ще бъде точно каквото трябва. Искам всичко да бъде изпипано от начало до край. Но последните няколко глави... Вече сънувам стая, пълна с редактори, които четат тези последни глави и ми се присмиват.

— Откога Майкъл Малоун се съмнява в себе си?

— О, не! Не в себе си. Нямах да се откажа от преподаването, ако се съмнявах в себе си. Има нещо друго. От години се публикуват мои поеми, разкази, есета. Истината е, че никога не съм се стремил да бъда богат и известен. Искам просто да съм добър. Но сега... — Той се усмихна.

— Какво имаш предвид? Какво още би могъл да подобриш?

— Ами... Погледни ме! На около трийсет съм, нямам сигурността на постоянната работа, нямам дом, нямам и съпруга, дете или куче. Е, какво ще кажеш? Чувствам се като кораб без кормило.

Сърцето на Джоана се сви. Тя съчувстваше на Майкъл, защото много добре познаваше болката и самотата. Откровеността му сякаш пречупи упоритото ѝ нежелание да говори.

— Да останеш вдовица е горе-долу същото. Изведнъж всичко, на което се опирах, всичко, което правех, стана безсмислено. Без Фил трябваше да си създам отново собствен свят. Разбира се, имах Кейси.

— Все още имаш работата си.

— Да, но тя не е по мой избор. Работя в магазина само защото е на семейството на Фил и апартаментът ми се намира на втория етаж. Не искам да живея повече в този апартамент. Свързан е с прекалено много спомени. И за Кейси не е добре. Точно затова го доведох във Винярд. Той... И двамата имаме нужда да се отпуснем малко.

Напоследък мислех да си намеря друга работа, а може и да продължа образованието си.

— Чудесно!

— Не. Няма да е чудесно. Това ще бъде разход, който не мога да си позволя. А и въобще няма да ми остава време за Кейси. Но пък, ако имам по-добро образование, може би ще си намеря по-добре платена работа и с Кейси ще живеем както трябва.

— Никога не съм мислил за теб като за глава на семейство. Трудно ли е, Джо?

— Справяме се — отвърна Джоана и се взря в очите му. — Е, понякога никак не е леко. Всъщност не знам какво да правя. Животът ми е доста сив и объркан. Затова се нуждаех толкова много от вилата за лятото. Имам нужда да си почина, да размисля трезво, да реша какво искам да правя с остатъка от живота си.

— Не сме ли чудесна двойка? — усмихна се Майкъл.

— Двама несретници. — Те се разсмяха. — Мисля, че имаме нужда от чаша силно кафе.

— Носиш ли?

— Това е първото нещо, което слагам в багажа. — Тя пропълзя в палатката, извади термоса от чантата и наля две чаши. Подаде му едната и ръцете им се докоснаха, а погледите им смутено се срещнаха.

— Майкъл, аз също съжалявам за снощи! Казах много неща, които не са истина, но се ръководих от гнева си.

— Няма нищо. Аз дойдох тук, за да се извиня, а не да изисквам извинение от теб.

Мъжът отпи от кафето и потъна в мълчание. Джоана се досети, че и той като нея продължава да размишлява за снощната разправа.

— Наистина съжалявам. Бе много глупаво и невъздържано от моя страна. — Джо посочи синината, останала от удара ѝ.

— Целият спор беше идиотски!

Изведнъж и двамата се засмяха. Майкъл остави чашата си настрана и се изправи.

— Вече сключихме примирие. Моля те, не си отивай! Скоро ще се върна.

Върна се след минута, понесъл на рамо спален чувал. Разстла го на пясъка и се настани.

— Всъщност истинската причина, която ме накара да дойда, е, че не ми харесва мисълта да лагерувате тук съвсем сами.

— И пристигна, за да ни пазиш?

— Нещо такова. Нямах нищо против, нали? Не съм излизал на лагер от години.

— Плажът е просторен — сви рамене Джоана.

— Нима ще ме оставиш да спя навън в такава нощ?

— Трябваше да си донесеш и палатка. Синоптиците казаха, че може да вали.

— Много смешно. — Той изпи чашата си до дъно. И двамата замълчаха, потънали в собствените си мисли.

— Джо, чувствам се ужасно, че все още не съм ти поднесъл моите съболезнования. Съчувствам ти за загубата, която си понесла.

— Благодаря.

— Съжалявам, че не познавах Фил. Беше ли... Той беше ли добър с теб, Джо?

— Да. А също и добър баща на Кейси.

— Радвам, че сте били щастливи. Ние с Бъни не бяхме. — В огъня изпращя дърво и във въздуха се разхвърчаха искри.

— Няма нужда да ми разказваш за женитбата си.

— Но аз искам. Искам да споделя с теб. Май разговорите са това, от което имаме най-голяма нужда сега. Не мога да те оставя да вярваш в приказката, която ти разказах онази вечер. Бъни не понасяше съвместния ни живот. Постоянно се карахме затова колко малко пари изкарвам и за моето писане. Тя дори ми се изсмя, когато й казах, че искам да стана писател. Искаше от мен да получа научна титла и да се присъединя към кантората на баща й в Бостън.

— Майкъл, моля те! Не трябва да говориш за нея. Звучи долно.

— Но това е нещо, за което трябва да поговорим. Достатъчно дълго сме сдържали гнева в себе си и знаем кой стои на дъното на тази история.

— Не! Не искам да слушам за нея! — бе твърдият отговор на Джоана.

— Може би си права.

Майкъл бе объркан. Изглеждаше смазан, но Джоана не се интересуваше. Не искаше да й разказва колко нещастен е бил с Бъни. Не искаше закъснели извинения. Нощта ставаше все по-студена и

влажна. Вятърът сякаш отнасяше топлината на огъня и тя не достигаше до тях.

— Време е да си лягаме — предложи Джоана и се изправи, преди Майкъл да възрази. В палатката се сгуши в спалния чувал с надеждата да се стопли. Кейси беше дълбоко заспал. Чуваше се воят на вятъра и играта му с платнището на палатката. Изведнъж Джоана изпита угризения. Майкъл спеше отвън пред палатката като войник на стража. Той се тревожеше за тях. Бе се извинил за снощи, бе потърсил примирие, а тя го бе оставила да спи навън, в мъгливата и студена нощ.

— Хей! Тук има още място — извика тихо Джо.

След миг Майкъл вече бе в палатката и разполагаше внимателно чувала си от другата страна на Кейси.

— Обикновено не се предавам толкова лесно — прошепна мъжът. — По правило се държа резервирано при първата среща, но поради обстоятелствата... Обещай, че няма да ми се подиграваш утре сутринта.

Джоана се усмихна. Той винаги успяваше да я разсмее, независимо колко мрачно бе настроението ѝ.

— Тихо, и се настанявай! Господи! Грациозен си като носорог!

— О-о-о! Най-последно — облекчено въздъхна Майкъл.

Отвън вятъра бушуваше и запращаше пясъка срещу платнището на палатката като капки дъжд. Имаше слаб отблясък от огъня, но тя все още виждаше как очите на Майкъл я гледат втренчено.

— Джо, трябва да продължа да говоря. Тази нощ някак си сме свързани и като знам колко упорити и твърдоглави можем да бъдем, не искам да пропусна възможността.

Джоана преглътна. Гърлото ѝ бе пресъхнало и я болеше.

— Джо, преди малко се опитвах да ти кажа, че никога не съм обичал Бъни.

Думите му сякаш я притиснаха към земята. Не ѝ достигаше въздух. Какво очакваше той от нея като отговор? Тя се обърна с гръб. Сълзи изпълниха очите ѝ.

— Джо — прошепна той, а гласът му прозвуча отчаяно като на човек, който безуспешно опитва да се свърже с друг от далечно разстояние. — Джо, ожених се за Бъни, защото каза, че е бременна. Бях много млад, за да се съпротивявам на всички, които щяха да ме поучават как е трябвало да постъпя — баща ѝ, тази луда жена —

съпругата му, майка ми и дори твоят баща. Бях като в примка. Но това нямаше да има значение. Дори да ми бяха оказали натиск, аз нямаше да се ожения за Бъни, ако ти не беше заминала и не ме бе оставила по този начин. — Той замълча и на Джоана ѝ стори, че чува сподавено ридание. — Накрая се ожених за Бъни, защото ти замина и се омъжи за Фил. Не ми бе останало нищо, за което да живея. Още не мога да разбера защо се омъжи за Фил? Беше ли го планирала отдавна? Или... или се омъжи за Фил, за да ми отмъстиш? Толкова дълго живях с различни заблуди, че вече не знам в какво да вярвам. Обичаше ли ме, Джо? Бяхме ли лудо влюбени един в друг? Или може би аз съм си измислил всичко?

Джоана чувстваше как сърцето ѝ блъска лудо в гърдите. Бе ужасена и не знаеше какво да каже. Пот изби по челото ѝ.

— Джо — настоя Майкъл, — защо се омъжи за Фил?

Въпросът му се стовари отгоре ѝ като гигантски камък, който щеше да я смаже. Нямаше как да му отговори. Бе твърде късно. Лъжата бе царувала много дълго. Затова замълча. Тишината в палатката стана потискаща. Въпросът увисна във въздуха, докато накрая Майкъл реши, че е заспала.

ОСМА ГЛАВА

Джоана се събуди рано. Бе студено и влажно. Майкъл и Кейси все още спяха. Най-сетне тя призна, че ѝ е приятно, когато Майкъл е наблизо. Прекрасно бе да се събуди и да разбере, че е до нея, а не на хиляди километри. Знаеше, че ще може да разговаря с него, ще види очите му, усмивката му, ще чуе топлия му глас.

Ресниците на Майкъл потрепнаха и той отвори очи.

— Добро утро! — прошепна.

Тя се усмихна мило и срещна погледа му. През нощта Джоана дълго лежа с отворени очи, неспособна да забрави думите на Майкъл. Наистина ли я обичаше толкова много? Но ако е държал на нея, как е могъл в същото време да се вижда и с Бъни? А трябва да се е срещал с нея, иначе как щеше да е бременна? Бе казал също, че никога не би се оженил за Бъни, ако Джо не се бе омъжила за Фил? Да, но Джоана му бе дала четири седмици, преди да се реши на женитбата си с Фил. Щом я обичаше, защо не ѝ се бе обадил поне? През цялото време Джоана откриваше тук и там лъжи. Най-после бе заспала, изтощена от толкова много незададени въпроси. Майкъл искаше да разговарят, а тя нарочно бе блокирала всички възможности. Бе толкова обърквана снощи, че не знаеше какво друго да стори. Сега всичко бе отминало. Бяха сключили примирие, но може би все още не е късно да подновят недовършения разговор.

— Джоана? — рече той, преди младата жена да успее да проговори.

— Да? — Тя го погледна в очакване.

— За разговора ни снощи... Извинявай, ако съм навлязъл в забранена територия. Цяла нощ мислих и реших, че си права. Не е хубаво да говоря за Бъни по начина, по който го направих. Не е моя работа да те разпитвам за Фил. Може би е най-добре някои неща да бъдат погребани в миналото. С приказки няма да променим стореното. Прав ли съм?

— Да. — Джоана преглътна с мъка. — Всичко трябва да бъде забравено.

— В такъв случай повече няма да повдигам въпроса, освен ако... — Той притвори очи. — Нека престанем да се заяждаме, Джо. И двамата имаме отчаяна нужда от тишина и спокойствие през това лято.

— Съгласна съм.

Майкъл се протегна през Кейси и нежно постави кичур от косата ѝ зад ухото. Когато пръстите му докоснаха страната ѝ, Джоана усети приятна топлина да се разлива по тялото ѝ.

— Знам, че нещата между нас не са съвсем както трябва, а и вероятно никога няма да се оправят. А може би отново ще се сприятелим. Някога бяхме добри приятели, нали?

Джоана се отпусна назад, затвори очи и се потопи в спомени.

Изведнъж тежки капки заудряха по покрива на палатката. Само след секунди заваля пороен дъжд.

— О, Майкъл, вали! Какво ще правим сега?

— Нямам никаква представа, но мисля, че ще е по-добре да останем тук, докато спре.

— О, господи!

— Колко храна си взела?

— Само за закуска, но...

— Хей! Какво... ти... Чичо Майкъл! — извика Кейси.

— Добро утро, хлапе! — усмихна се Майкъл.

— Кога си дошъл? — Детето бе развълнувано. — Вън вали! О! Всичко под мен е мокро! Мамо, не съм аз, честно!

Джоана се засмя на веселото му бърборене. За нейна изненада Майкъл също избухна в смях.

— Как така децата се събуждат толкова бързо? — попита той. — Аз обикновено се нуждая от две чаши кафе, преди да ме обземе подобен ентусиазъм.

Кейси веднага изпълзя от спалния чувал и преди някой да успее да го спре, отвори палатката. Дъждовната стихия влетя вътре и те се разкрещяха. Майкъл стана бързо и затвори ципа. Джоана очакваше той да се разгневи или поне да направи забележка, но сгреши.

— Много забавно, нали! Няма ли да закуваме? — засмя се той.

— Ти луд ли си? — Джоана бе учудена колко бързо се промени настроението в палатката.

— Не, просто съм изгладнял. Какво ще ни предложиш за ядене?

— Банани.

— О, Кейси! Има банани! — В този момент дъждовна капка се стече по страната му. Всички погледнаха нагоре и видяха влажното петно, което непрекъснато се увеличаваше. Цоп! Още една капка в окото на Майкъл. В далечината се чу гръмотевица. Изведнъж Джоана почувства, че я напушва смях. В колко абсурдно положение бяха изпаднали! Вън бушуваше буря, а те имаха за покрив само пробита, малка палатка и бяха на километри далече от вилата. Джоана не издържа и се разсмя на глас. Майкъл се опита да пренебрегне дъжда, който все по-силно капеше върху него.

— На мен ли се смееш? — попита той обидено и невинно, като в същото време крадешком се промъкваше към чантата с храната. След миг вече бе грабнал голям банан и го белеше.

— Спри! — Джоана едва говореше през смях. Тя взе раницата си и му я нахлупи на главата.

Кейси усети веселото настроение на възрастните и се изправи, за да си потърси оръжие.

— Не, Кейс! — извика Джоана разтревожена, но бе късно. Покривът на палатката се стовари върху главите им.

— Дали някога ще научим как трябва да се вършат нещата, Джоана? — Гласът на Майкъл се чуваше някъде изпод диплите от брезент.

Най-после се прибраха във вилата измръзнали, мокри и целите в пясък, но весели. Доброто им настроение продължи през цялата дъждовна утрин, макар да се дължеше до голяма степен на топлия душ, сухите дрехи и чашата горещ, вкусен шоколад. Джоана се бе свила на дивана, а Майкъл и Кейси бяха приближили столовете си до огъня.

— Мамо, може ли да гледам телевизия?

— Да, след малко ще започне „Сезам Стрийт“.

— „Сезам Стрийт“ ли? Много съм слушал за него, но никога не съм го гледал — обади се Майкъл.

Джоана му хвърли поглед, подобен на този, който отправяше към Кейси, когато детето опитваше да се измъкне от някое задължение.

— Нямаш ли си друга работа?

Майкъл сложи ръце в джобовете си и кимна по момчешки.

— Добре, добре, отивам.

Новата спокойна атмосфера допаднаше на Джоана. Бяха се разделили с гнева си. Чувстваха се облекчени и спокойни. Ала тя имаше чувството, че примирието е доста крехко и може всеки момент да се разпадне.

Рано на следващата сутрин по телефона се обади Нейтън. Предложи билети за някакъв концерт.

— Ще бъде този уикенд. Би ли искала да дойдеш?

Джоана се поколеба. Нейтън я бе поканил на вечеря в понеделник, на разходка с корабче във вторник, а днес бе едва четвъртък и той отново я канеше да излязат заедно. Дали Майкъл бе прав, като каза, че Нейтън е влюбен в нея?

— Може ли да ти отговоря утре? — измъкна се тя, след като не можа да измисли някакво извинение.

— Съгласен. Ще ти се обадя утре. Почакай, сестра ми иска да те чуе.

Мег се обади и попита Джоана какви са плановете ѝ за днес.

— Смятах да се поразходя из Едгартаун и да напазарувам.

— Чудесно! Ще ми направиш ли услуга да доведеш сина си у нас. Дватама с Пол си играха толкова добре онзи ден, та дори не разбрах, че са наблизно.

— Добре, но в един от близките дни вие ще ми дойдете на гости.

Джоана прекара чудесна сутрин. Обиколи магазините, разходи се из Едгартаун. Бе свежа слънчева утрин. Небето бе необикновено ясно след вчерашната буря.

Едгартаун бе стар град с големи, внушителни сгради. Като минаваш покрай тях просто бе невъзможно да не оцениш красотата им. Докато се разхождаше, Джоана засне почти две ленти с фотоапарата си. В ранния следобед тя вече бе изморена и искаше да се прибере къщи.

Отби се да вземе Кейси, но Мег ѝ каза, че Майкъл го завел на риболов. Джоана бе изумена! Не можеше да повярва. Майкъл!? Тя се качи в колата и подкара към къщи. Видя ги още преди да стигне вилата. Седяха на края на пристана, провесили крака във водата. За да

се предпазят от слънцето, бяха сложили на главите си сините моряшки шапки на баща ѝ и Вив.

Джоана изскочи от колата и изтича през двора. Бе едновременно ядосана и изплашена. Какво, по дяволите, си въобразяваше Майкъл? Тя си даваше сметка, че след примирието, обстановката в къщата бе станала много приятна, но не го бе молила да стига толкова далече.

Сепна я звънлив смях. Кейси се смееше. Джоана усети как гневът ѝ се стопява. Спря и се загледа в тях. Бяха като оживяла картина — момче и мъж, които седяха на стар, дървен пристан, небрежно потопили крака във водата.

После забеляза нещо, което силно я впечатли — приликата в очертанията на рамената им и дългите, изправени гърбове. Кейси имаше същата коса и същите невероятни сини очи, а когато пораснеше щеше съвсем да прилича на Майкъл. Неочаквано очите ѝ се напълниха със сълзи и картината пред нея се замъгли...

— Проклет да си, Майкъл! Би трябвало да ме уведомиш! — Джоана бършеше страните си с опакото на ръката. Когато стъпи на пристана, всяка следа от сантименталност бе изчезнала от лицето ѝ. Вървеше с бързи решителни крачки.

Майкъл се обърна и я изгледа спокойно изпод козирката на шапката си. Колко сини бяха очите му на фона на небето и водата! За миг Джоана едва овладя ударите на сърцето си.

— Какво има?

Кейси също се обърна. Козирката на шапката му бе повдигната, за да не му пречи да вижда.

— Мамо, хванах рибка! — извика той ликуващо и скочи на крака.

— Наистина ли? — Заради момчето, Джоана опита да потисне гнева си. Кейси вдигна тежката кофа и гордо я протегна към нея. — Браво! — Джоана се засмя и погледна вътре. Видя малка сребърна рибка на дъното, която я гледаше студено с едното си око. После младата жена погледна Майкъл и усмивката ѝ се стопи.

Майкъл подаде въдицата си на Кейси и се отдалечи с Джоана, така че момчето да не може да ги чуе.

— Съжалявам, ако с нещо съм те разтревожил, но смятах, че детето не би имало нищо против да излезе навън. Всички в онази къща са му непознати и е шумно като в ада...

— Не се извинявай! Просто трябваше да ми кажеш!

— Как? Чрез телепатия ли? Дойде ми наум, след като вече бе тръгнала. Все пак би ли ми казала какво лошо съм направил? Къде е проблемът?

— Ами... Ами има доста неща, които трябва да се обмислят. Не просто така да вземеш едно петгодишно момченце и да го изведеш навън. Например погрижи ли се да не изгори от слънцето? — Очите й шареха наоколо и търсеха неясно какво.

— Джо, та той е по-черен от мен!

— Ходил ли е до тоалетната, преди да тръгне от Мег?

— Момченцата не трябва да се притесняват за това. А освен това къщата е наблизо.

— Добре, а имаш ли представа, че е почти два? Кейси всеки следобед закусва. Пригответе ли си нещо? А какво щеше да стане, ако имах други планове за него?

— Какво има, Джо? Какво толкова те тревожи?

Тя стоеше безмълвна. Знаеше само, че някакъв инстинктивен страх я кара да постъпва така.

— Всъщност си мислех, че ти правя услуга, като го забавлявам. Имам много по-важна работа и ти го знаеш.

— Защо тогава не отидеш да я свършиш и не ни оставиш на мира?

— Ти просто не желаш аз да прекарвам времето си с Кейси. Това е, нали, Джо?

— Да. Не! Искан да кажа... — Джоана прехапа устни. Той бе абсолютно прав.

— Разбира се. Чете се в очите ти. Решила си това момче да си спомня само своя баща и никой друг от мъжки пол. Така си се вкопчила в тази идея, че не можеш да се примириш с мисълта, че той би могъл да контактува с друг мъж.

— Не! Съвсем не е така! — Джоана бе стресната от думите му.

Но Майкъл въобще не я слушаше.

— Не виждаш ли, че е глупаво. Така ще му навредиш повече, отколкото можеш да си представиш. Момчетата имат нужда от мъже при възпитанието си.

— Нима? И кой те направи такъв експерт в оглеждането на деца?

— Здравият разум.

— Майкъл, досега се справяхме отлично и без мъдрите ти съвети и мисля, че и за в бъдеще ще минем без тях.

— Права си. Защо ли си губя времето?

— Ти си губиш времето?! Майкъл, та до вчера ти едва обелваше по някоя и друга дума със сина ми, сякаш той бе заразоболен. Какво толкова не харесваш у Кейси? Дали пък не е, защото твоят син не се е родил, а Кейси е жив? Затова ли го мразиш, защото твоето дете щеше да е на същата възраст като него? Да не би да ти напомня какво си загубил?

Този път Майкъл остана изумен. Лицето му потъмня.

— Откъде ти дойде в главата тази идиотска мисъл?

Джоана се почувства неловко. Боже мой, нима можеше да бъде толкова безсърдечна!

— Ако съм се държал хладно с Кейси — а признавам, че в началото го правех — то бе само защото той бе живото доказателство, че ти ме напусна и се омъжи за друг. — Гласът му премина в шепот. — Със сигурност не мразя Кейси, Джоана. Смятам, че е чудесно малко момченце. Мразя себе си за глупостта, която сторих на младини. А сега би ли ме извинила... — Той се обърна, но Джоана го хвана за ръката.

— Значи няма нищо общо със спонтанния аборт на Бъни?

— Никога не е имало аборт — гласеше горчивият отговор.

— К-как така? — Джоана се втрещи.

Той се извърна. В очите му се четеше тъга.

— Бъни се престори, че е направила спонтанен аборт. Един ден излезе от банята, като крещеше и се гърчеше, но когато я заведох в болницата — въпреки нежеланието ѝ — докторът каза, че нищо ѝ няма. Всъщност никога не е била бременна.

Джоана едва не припадна.

— Но твоята майка твърдеше, че изследванията били...

— Така казала Бъни. Нейните родители ѝ повярвали и, без да проверят, го приели за факт. Е, приятно ли ти е да узнаеш, че са ме направили на глупак, мен, който, според теб, бях спец по жените?

Джоана го гледа втренчено няколко минути, после излезе от шока и отвърна:

— Не, никак не ми е приятно. — Как изобщо му бе хрумнала подобна мисъл? Чувстваше само мъка, неизмерима мъка за всичките

изгубени за тях години... Заради една лъжа! Бе смазана. Не бе в състояние дори да се ядоса на Бъни. — Трябва наистина да те е обичала, щом е съчинила подобна история и се нагърбила да понесе клюките, само и само да се ожениш за нея.

— Нима, когато невинен човек е хванат в клопка, това е любов?

— Невинен ли?

— Точно така.

— Майкъл, какво се опитваш да ми кажеш?

— Няма значение, Джо.

Очевидно този разговор не водеше до никъде.

— По-добре иди при Кейси да ловите риба. Доведи го, когато свършите — добави тя тихо.

Той кимна и Джоана го остави на пристана. Брадичката му бе гордо вдигната, но младата жена усещаше, че нещо в него се бе пречупило.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джоана съжали, че бе толкова груба с Майкъл. Очевидно и той бе страдал доста през изминалото време. А тя бе разрушила приятното настроение, което се бе създадо в къщата напоследък. Върна се във вилата с твърдото решение да оправи нещата.

Когато Майкъл и Кейси се върнаха, тя бе изпекла шоколадов кейк, бе приготвила салата от картофи и всичко необходимо за хамбургери. Майкъл погледна към приборите, подредени на масата, после към Джоана, която разравяше жаравата. Тя се бе преоблякла в светлорозова фланелка и къси спортни панталони.

Джоана съзнаваше, че изглежда много по-добре и по-отпочинала, отколкото когато пристигна. Ала не очакваше прилива на сила, който почувства, когато видя, че Майкъл оценява промяната.

— В такъв случай какво ще правим с всичката тази риба? — попита той и постави на земята кофата. Изправи се и заплашително постави ръка на хълбока.

Кейси надникна иззад него и зае същата поза. Джоана премести поглед от единия към другия и избухна в смях. Страхуваше се, че иначе би се разплакала.

— Ще я изядем утре. А сега бегом да си измиете ръцете. Господи, какъв улов!

В петък сутринта Нейтън отново се обади от магазина си в Едгартаун. Джоана се съгласи да отидат заедно на концерта в събота вечерта. След това, за да осигури спокойствие за Майкъл, тя заведе Кейси в Гей Хед.

Върнаха се часове по-късно, ала Майкъл все още бе над пищещата машина. Те влязоха в стаята му и Кейси се впусна да му разказва как са прекарали. Майкъл спря да работи. Изглеждаше изморен, но спокоен.

— Е, и аз доста написах днес и мисля, че също мога да си позволя почивка. Има ли желаещи за къпане?

Кейси бе въодушевен от идеята. Джоана не може да сдържи усмивката си. Отдавна не бе виждала сина си толкова щастлив.

Нейният бански костюм бе обикновен, черен, но високо изрязан и с дълбоко деколте. Стегнатата материя подчертаваше мекия овал на гърдите ѝ, а бедрата ѝ изглеждаха два пъти по-дълги. Джоана се чувстваше неловко в него и ѝ се искаше да не го бе купувала. Когато стигнаха плажа, тя разкопча връхната си дреха с голямо нежелание. Майкъл, който в същия миг поставяше оранжевата предпазна жилетка на Кейси, погледна към нея. За момент Джоана изпита силно желание отново да се облече.

— О! Я виж майка си, Кейси! — Майкъл се наведе съзаклятнически към детето. — Майките не би трябвало да изглеждат така, нали? Как ли твоята успява?

Джоана вече се бе изчервила. Но изведнъж се развесели и забрави стеснителността си. Скочи неумело от пристана във водата и ги подкани да я последват. Бе горещ следобед и плуването им подежда освежително. Забавляваха се близо два часа. Джоана установи, че твърде често се озоваваше близо до Майкъл. Твърде осезателно усещаше допира на тялото му.

Когато решиха да излязат от водата, Майкъл изнесе Кейси, остави го на пристана и се обърна да помогне на Джоана.

Тя подскочи, за да се хване за ръба и мъжът обви ръка около кръста ѝ. Докосването продължи повече от нужното и Джоана почувства как краката ѝ се подкосиха. Преди да се опомни, усети как тялото ѝ се притисна към него, а ръката ѝ, която почиваше на гърдите му, се раздвижи. Сякаш ток премина през нея. Сериозното изражение на Майкъл подсказваше, че и той изпитва същото.

След миг двамата рязко се отдръпнаха. Джоана взе една от хавлиите и се загърна. После тримата се отправиха към вилата сякаш нищо не се бе случило, а може би бе точно така. Джоана не искаше да мисли за това. Вървеше по пътеката и се наслаждаваше на природата около себе си може би за първи път от години насам.

Решиха да си направят вечеря от вчерашния улов. Под внимателния поглед на момчето, Джоана и Майкъл се заеха с изкормването и почистването на рибата. Почти бяха привършили, когато някаква кола спря пред къщата.

— О, не! Виж ме! — изплака Джоана. Косата ѝ беше още влажна. Ръцете и краката ѝ бяха побелели от солената вода, а връхната ѝ дреха бе изцапана с риба.

Майкъл погледна през прозореца и се усмихна. След миг посетителят се появи — стройна брюнетка със сандали на висок ток и рокля в морско синьо. Всеки косъм от прекрасната ѝ коса беше на мястото си.

Смущението на Джоана се засили, когато видя топлата прегръдка на жената с Майкъл. Ръката ѝ на рамото му, целувката по бузата — въобще изглеждаха повече от добри познати.

— Джо, бих искал да ти представя Джойс Стърлинг — каза Майкъл с гордост в гласа. — Джойс, представям ти Джоана.

Джоана набързо пооправи дрехата си и стисна подадената ѝ ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Джоана! — отвърна Джойс, като я огледа критично от главата до петите и се усмихна.

Джоана отвърна на усмивката колкото може по-сърдечно. Джойс притежаваше чара на Бъни — бе висока, студена, стилна във всяко отношение — все качества, които караха навремето Джоана да се чувства глупаво.

— Нямах представа, че Майкъл имал сестра, докато не ми каза миналата събота.

— Не съм му сестра.

— Извини ме. Доведена сестра. Надявам се, не прекъснах нещо важно. Първо трябваше да ви предупредя. — Гласът на Джойс се лееше като песен.

— Не ставай глупава! Винаги си добре дошла — отвърна Майкъл и ѝ предложи шезлонг.

— Ако ме извините за момент, ще отида да почистя рибата вътре. — Джоана взе каквото ѝ бе необходимо и влезе в къщата. Остави рибата в хладилника и бързо се качи в стаята си. Изми се, разреса косата си, след което се преоблече в дълга риза.

Когато се върна при тях, Майкъл се бе настанил до Джойс и бе сложил ръка на облегалката на стола ѝ. Кейси бе седнал пред тях и разказваше на Джойс за риболова. Джоана спря за миг на верандата и се заслуша.

— Значи отиде да ловиш риба, така ли? — Джойс се обърна към момчето, но в думите ѝ се криеше упрек към Майкъл.

— А днес цял следобед се къпахме — похвали се Кейси.

Джоана можеше да се закълне, че Джойс е бясна. Когато се присъедини към тях, Майкъл я погледна с облекчение.

— Ще донеса нещо за пиене — рече той и влезе къщата, а Джоана седна на стола до неговия.

— Докато Майкъл го няма, бих искала да поговорим, Джоана — обади се Джойс. — Доколкото зная двамата със сина ти ще прекарате лятото тук. Това, което исках да ти кажа, е, че може би не осъзнаваш колко е важно за Майкъл да остане във вилата. — Думите бяха изречени спокойно, студено и властно.

— Знам, разбира се. Той ми каза, че пише роман.

— И то много добър роман! Може би ще остави следа в литературата. Майкъл е много талантлив. Не искам от теб да си тръгнеш, но можеш ли да му осигуриш спокойствие? Да пазиш абсолютна тишина в къщата? Това е всичко, за което те моля.

— Правя каквото мога.

— Не е достатъчно. На практика Майкъл не е написал нищо тази седмица. Нищо! — Лицето на Джойс поруменя от яд. — Не мога да повярвам, че вчера е прекарал целия следобед в риболов, а разбирам, че днес е лудувал на брега!

— Надявам се, не обвиняваш мен за риболова. Идеята беше изцяло негова, аз дори не знаех.

Джойс не каза нищо, но стрелкаше с очи ту Кейси, ту Джоана, сякаш самото им съществуване бе предпоставка Майкъл да се провали.

— Джойс, ако толкова много те интересува Майкъл, защо не му предложиш твоята къща? И без това те няма през повечето време.

— Направих го. Предложих му апартамента си в Ню Йорк. Винаги се е чувствал отлично там. Той ми отказа.

Сърцето на Джоана се сви. Какво ти става, за бога, смъмри се тя. Какво значение има дали Майкъл се е срещал с тази жена?

В този момент вратата на верандата се отвори и Майкъл се появи, облян от лъчите на късното следобедно слънце. Джоана присви очи и го огледа от глава до пети — мъжественото му тяло, къдравата коса, очите... О, господи! Имаше значение, и то повече от всякога!

— Ще останеш ли за вечеря, Джойс? — попита Майкъл и остави напитките на масата.

— С удоволствие. Умирам от глад.

Джоана едва сдържа възмущението си! И кой щеше да приготви вечерята? Бе извън себе си от ярост. Тя изпи на един дъх коктейла си и стана.

— Кейси, ела миличък. Време е да се измием.

— Джоана, какво става?

Бе минал половин час и Джоана и Кейси се готвеха да излязат, освежени и ободрени. Тя погледна Майкъл със смразяващо презрение. Докато се преобличаше, го бе чула да се качва заедно с Джойс в неговата стая.

— Довиждане, Майкъл! Добър апетит.

— Хей, почакай малко! — Бе ядосан, настигна Джоана, хвана я за ръката и я натика в стаята ѝ.

— Кейси, с майка ти трябва да поговорим насаме за малко. Ще почакаш ли долу? Тя ще дойде след малко.

Момчето кимна, доверявайки се напълно на Майкъл и излезе. Майкъл затвори вратата и се обърна. Бе напрегнат като тигър, готов за скок.

— Слушай, мога да се съобразявам с твоите настроения, когато сме сами, но няма да допусна да се отнасяш грубо с Джойс! Няма ли да пораснеш най-после, за бога!

Джоана отметна глава и го погледна.

— Точно в това е работата. Пораснах и също така придобих чувство за собствено достойнство. Нямам намерение да играя ролята на готвачка и прислужничка на теб и тази жена, докато двамата се забавлявате в твоята стая! Отивам на кино с Кейси и ще те оставя на спокойствие с Джойс.

— Няма да отидеш. Ядосана си, защото си решила, че ти трябва да приготвиш вечерята, така ли?

Да, помисли си тя. И още, защото нашата вечеря бе провалена. Подобно признание точно в този момент щеше да бъде върховна глупост!

— Сега Джойс е в стаята ми, защото там работя. Чете това, което съм написал през седмицата. Можеш да ми спестиш лекциите си по етика. — Тялото му бе притиснато към нейното. — Но дори да не беше така, дори с нея да се любехме в момента, това не ти влиза в работата!

Ако ще съжителстваме във вилата като разумни възрастни хора, ще трябва да разбереш това веднага!

Джоана го гледаше в очите. Как бе възможно едновременно да го мрази и обожава!?

— И дума да не става! — бе отговорът ѝ. — Можеш да спиш с всяка жена отгук до Мексико, но не и в тази къща!

Майкъл зарови ръка в гъстата ѝ коса. Бе сигурна, че той ще се отдръпне, но мъжът допря чело до нейното.

— Джоана, Джоана! Защо все още притежаваш способността така лесно да ми влизаш под кожата? След всичките тези години...

Тя се отдръпна учудена. Едва сега бе осъзнала какво правят. Докато се караха, се бяха приближили един към друг. Той я държеше в обятията си, а устните им почти се докосваха.

В очите му се четеше същото изумление, сякаш и той бе изненадан от положението. Миг по-късно устните му се впиха в нейните. Джо чувстваше как прегръдката му я стяга все по-силно, долавяше топлината и силата на тялото му, усещаше как целувката му става все по-чувствена и дълбока. Всичките години на раздяла сякаш се стопиха и изчезнаха.

Майкъл бавно вдигна глава. И двамата бяха задъхани, а очите им бяха потъмнели от желание. Джоана се почувства замаяна и отпусна глава на гърдите му. Пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ.

— Джо, не знам какво става в момента — прошепна той неуверено, — а също така не съм сигурен дали искам да разбера.

Тя преглътна с усилие и се отдръпна. Не можеше да го погледне.

— Тогава по-добре си иди. Джойс ще се чуди какво ти се е случило?

Майкъл кимна и излезе.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Джоана се събуди от шума на пишещата машина. Стана и тихо приготви закуска за Кейси. После двамата се отбиха да вземат Мег и децата ѝ и всички отидоха на плаж.

Начинът, по който бе реагирала снощи, все още не ѝ даваше мира. Как можа да изгуби контрол над себе си? Целувката бе спонтанна, изненадваща. Джоана все още чувстваше изгарящата ѝ топлина. Но Майкъл вероятно не можеше да бъде близо до жена, без да реагира по този начин. Имаше и нещо, което засягаше само нея — дълго време бе останала без мъжка ласка. Снощи бяха направили грешка, която трудно щяха да забравят, но отсега нататък Джоана щеше да бъде нащрек.

Когато се върнаха, в хладилника нямаше нищо за вечеря и Джоана отиде до близкия магазин за морски специалитети. Знаеше, че купуването на омари е екстравагантност, но ѝ бе дошло до гуша да пести постоянно. Освен това да задоволиш капризите си бе много приятно, а и помагаше за повдигане на настроението.

Когато най-после Майкъл слезе в трапезарията и разкърши схванатия си гръб, масата вече бе наредена — печени картофи, салатата и топъл хляб, изстудено бяло вино, разтопено масло и поднос с омари, от които се вдигаше пара. Той се закова на място.

— Да не очакваш гости?

— Не. Сядай и започвай, преди да са изстинали — отговори тя безцеремонно, без да му даде възможност да си въобрази каквото и да било.

Той приближи колебливо към масата. Джоана бе уверена, че това е най-вкусното ядене, което някога бе готвила. И тя, и Майкъл изпразниха чиниите си до дъно. Той дори дояде каквото бе останало от Кейси. Джоана се радваше, че бе успяла да му достави удоволствие.

— Не прилича на вечерята от миналата събота. — Джоана потрепери при мисълта за мазната му пилешка супа и нейната блудкава пържола.

— Какво ли не прави времето с хората! — Майкъл се усмихна подкупващо.

— Ами, да... — Джоана се смути. Само една седмица ли бе минала? Колко неща се бяха променили! Колко много бе научила и разбрала за себе си и за него! — Май е време да ставам. На концерт съм с Нейтън. Сенди ще дойде да се грижи за Кейси.

— Тръгвай, тръгвай! Аз ще измия приборите.

— Благодаря. — Джоана бързо се измъкна и се отправи към стаята си.

На раздяла Нейтън целуна Джоана за лека нощ. Бе предчувствала, че ще я целуне, но не го бе обезкуражила. Бе любопитна да разбере каква ще бъде реакцията ѝ. След като той си тръгна, младата жена се почувства доста обърквана, но за нейно успокоение, следващите няколко дни минаха, без да се случи нищо.

Майкъл по цял ден пишеше, а Джоана ходеше заедно с Кейси на плаж. Вечер приготвяше вкусна храна, защото в противен случай имаше усещането, че Майкъл ще забрави да яде. През тези дни той работеше като луд. Една сутрин го завари на верандата със замислено и тъжно изражение.

— Почиваш ли?

— Джо, не знам дали въобще ще я завърша — бе унилият му отговор.

Джоана знаеше, че Джойс се обажда редовно, но тези разговори само го разстройваха и той се разхождаше напред-назад, без да напише и ред.

— Мисля, че твърде много работиш — приседна Джоана на шезлонга до Майкъл. — Претоварваш се. Трябва да си починеш и да се раздвижиш.

— И какво предлагаш?

— Ами бягане, плуване, гребане. Тези дни пуснах на вода татковата гребна лодка.

— О, боже! Мислех, че ще ми предложиш нещо по-интересно.

Джоана го ощипа леко по крака, макар вътрешно да се зарадва, че успя да повдигне настроението му. Майкъл хвана ръката ѝ и я

приближи до устните си. Очите им се срещнаха и Джоана усети, че ѝ се завива свят.

— Може би си права. Начинът на Джойс май не е най-добрият.

— Майкъл, защо не се пренесеш да работиш на масата във всекидневната? Има достатъчно място. Освен това ще мога да наглеждам Кейси, докато ти помагам.

— Моля? — ококори се Майкъл.

— Мисля, че пиша на машина доста по-бързо от теб.

— Наистина ли? — грейна лицето му.

— Да.

— Веднага се връщам. — Майкъл хукна нагоре по стълбите.

Още същия следобед те се задълбочиха в работа. Джоана не успя да разбере много от това, което написа.

След вечеря, тя седна на верандата и зачете романа отначало. Джойс е права, помисли си. Майкъл наистина е надарен, а романът е изключителен — забавен, лиричен и вълнуващ едновременно. Не бе стигнала и до половината, когато буца заседна на гърлото ѝ. Книгата бе отражение на живота му. Дори по професия героят бе учител.

Майкъл дойде на верандата при нея едва когато започваше да чете написаното през днешния ден. Сълзи се стичаха по страните ѝ.

— Толкова ли е лошо?

Джоана се опита да каже нещо, но устните ѝ само потрепериха, а сълзите продължаваха да се стичат. Дали той разбираше колко много я е впечатлил романът?

Майкъл приближи и я погали по бузата. Усмиваше се, а очите му блестяха, сякаш току-що бе постигнал трудна победа. Притегли я към себе си и я целуна.

Джоана като че пропадна в безкраен водовъртеж. После дойде и онази сладостна отмала, която я караше да се притиска все по-плътно и по-плътно.

Изведнъж Майкъл се дръпна рязко. Пое дълбоко въздух, но не я погледна.

— Май е време да си лягаш. Бих искал утре да започнем рано.

Джоана се учуди на разочарованието, което изпита при тези думи. Въпреки това, успя да се усмихне, преди да се качи в стаята си.

Скоро дните започнаха да текат еднообразно. Цяла сутрин, а понякога и до два-три следобед, Майкъл пишеше и се разхождаше по

верандата, а Джоана печаташе във всекидневната. Следобед обикновено почиваха. Водеха Кейси да плува, да гребе или просто скитаха. Понякога предприемаха дълги пътешествия с колата на Майкъл. Вечер, след като се нахранеха, Джоана измиваше чиниите, а той сядаше на любимото си място и препрочиташе написаното през деня. Кейси се забавляваше сам, докато работеха. През повечето време с удоволствие си играеше в двора, където можеха да го наглеждат, като строеше въображаеми пътища и мостове за количките и камиончетата си или лудуваше в надуваемия басейн, който Майкъл му бе купил. Почивката на острова му се отразяваше добре, както и на самата Джоана. Бе неизказано щастлива, повече откогато и да било.

Нейтън ѝ се обаждаше почти всяка вечер, но тя отклоняваше поканите му с учтиви извинения. Нейтън Трент бе представителен, изглеждаше доста добре, имаше собствен, процъфтяващ бизнес и хубава къща, а и искаше да се ожени. Но все пак той не бе мъжът, от когото имаше нужда.

Един-единствен път в живота си бе пожелала истински някого, бе почувствала омайващата хармония, която може да съществува между двама души. Понякога спираше да печата и се чудеше дали и Майкъл мислеше за този период от живота им. Припомняше си моменти на нежност, които бяха споделили напоследък. Но това бяха опасни, коварни мисли. Майкъл се виждаше често с Джойс Стърлинг, жена, която приемаше доста сериозно подобни близки взаимоотношения.

Но дори връзката му с Джойс да беше без значение, Джоана бе достатъчно умна, за да не си прави погрешни изводи. А истината бе, че на Майкъл не можеше да се вярва. Единственият проблем бе, че Джоана отново бе влюбена в него. Не, не отново. Тя никога не бе преставала да го обича. Както всички останали чувства, които бе отнесла със себе си, когато напусна острова, любовта ѝ винаги е била с нея, скрита някъде под повърхността. Но едно бе ясно: трябваше да запази всичко вътре в себе си. Ако Майкъл откриеше, че още го обича, не бе сигурна как точно ще постъпи той. Веднъж вече я бе използвал, а според разбиранията ѝ веднъж бе достатъчно за цял живот.

Пет дни преди крайния срок Майкъл завърши романа. Джоана намираще съвместната им работа както уморителна и скучна, така и невероятно вълнуваща. Съжаляваше, че са приключили, макар същевременно да се радваше, тъй като щеше да прекарва повече време с Кейси.

— Какво ще правиш сега? — попита тя.

— Ще се обадя на Джойс да й съобща новината — отговори Майкъл разсеяно. — Тя ще дойде след няколко дни. Ще й дам ръкописа да го отнесе в Ню Йорк в неделя.

Майкъл взе телефона, седна на стълбите и започна да набира.

— Здравсти, Джойс. Майкъл е...

Джоана свали пишещата машина на земята, постави ръкописа на бюфета, разчисти масата и подреди стаята.

— Да. Това е причината, поради която се обаждам. — Гласът на Майкъл звучеше топло и мило. — Ще ти го дам тази събота. Нали ще дойдеш във Винярд?

Джоана го погледна. Изражението му й беше твърде познато — „Майкъл Малоун на лов“.

— Събиране ли? Не си длъжна да правиш подобни неща. — Майкъл сложи ръка на слушалката и се обърна към Джоана. — Джойс ще организира празненство тази събота и иска да те покани.

— Мен ли?

— Да. Исква също да говори с теб.

Джоана седна на горното стъпало и взе слушалката от Майкъл. Джойс любезно я покани, като й каза, че може да доведе и някой свой приятел. Всъщност Джойс бе много вежлива и Джоана прие.

Веднага щом приключи разговора, Джоана се обади на Нейтън и го покани да я придружи. Той с радост прие и в същия миг младата жена забеляза, че Майкъл е разстроен, но не можа да отгатне причината.

Джоана бе доста разсеяна, докато Нейтън караше към вилата на Джойс, но спътникът й дори не забеляза. Джо бе облечена в прилепнала по тялото рокля от синя коприна. Бе най-съблазнителната дреха, която притежаваше, но никога не я бе носила, а пък и Майкъл бе излязъл твърде рано, за да може да я види.

Гостите се бяха събрали на малки групички в просторния хол, разговаряха и се смееха. Майкъл изглеждаше великолепно — висок, привлекателен и мъжествен! Веднага щом ги забеляза, той приближи към тях, като поглъщаше с поглед Джоана.

— Изглеждаш прекрасно. Мисля, че не съм виждал тази рокля преди. Джойс е някъде отзад при останалите гости.

Майкъл ги заведе във вътрешния двор, който бе препълнен с гости, но Джоана виждаше единствено Джойс. Домакинята бе вдигнала косата си високо на тила. Носеше шарен копринен кафтан, който на всеки друг би изглеждал прекалено пищен, но на нея стоеше като произведение на изкуството. Очите им се срещнаха и усмивката на Джойс се стопи. Тя погледна несигурно Джоана и двамата мъже до нея.

— Джойс, бих искал да ти представя приятеля на Джоана, Нейтън.

— Оценяваме жеста да ни поканите — отговори Нейтън, усмихна се и пое подадената му ръка.

— Радвам се да ви видя. — Джойс се усмихваше, но продължаваше да хвърля на Джоана студени погледи. В същото време пристигна друга двойка и Джойс погледна Майкъл. Той кимна. Джоана едва дишаше. Джойс и Майкъл се разбираха и без думи!

— Извинете ни, моля. — Джойс хвана Майкъл под ръка. — Трябва да го представя. Чувствайте се като у дома си и се почерпете на бара. — Двамата се отдалечиха.

Джойс бе организирала голямо събиране и бе поканила все известни личности. Присъстваха няколко писатели, които живееха на острова, политици, журналисти и нейни колеги от Ню Йорк. Джойс тенденциозно ги бе събрала, за да запознае Майкъл с колкото е възможно повече влиятелни хора в изкуството и средствата за масова информация.

Джоана съжаляваше, че дойде. Джойс бе не само интелигентна, тя бе и двигателната сила в кариерата на Майкъл. Бяха прекрасна двойка. Джоана изпи доста алкохол, но не успя да притъпи чувствата си. Майкъл като че нарочно я отбягваше. Веднъж се опита да говори с него, но след няколко несвързани реплики, той се оттегли. Срамуваше ли се от нея? Проклетата да е, ако му позволи да се държи с нея по този начин пред толкова хора! Тя нямаше от какво да се срамува. Бе

облечена не по-зле от останалите и бе не по-глупава от когото и да било от присъстващите.

Бе десет и половина и Джоана реши, че е време да си тръгва. Двамата с Нейтън приближиха да се сбогуват с Джойс и Майкъл, който не се бе отделял от нея през цялата вечер.

— Джойс, за съжаление трябва да тръгваме. — Тя вдигна гордо глава и се усмихна, макар да се чувстваше доста изморена.

— Да, разбирам. Бих искала да ти благодаря, Джоана, заедно си помогнала на Майкъл. Разбрах, че се справяш доста добре с пишещата машина.

Джоана погледна Майкъл. Тя наистина бе печатала, но бе направила и много повече. Тя го бе окуражавала, бе му дала някои препоръки.

А после идваха прекрасните следобеди, когато се къпеха в океана и се смееха, а след вечерята, която приготвиха заедно, дълго разговаряха на верандата. Интуицията ѝ подсказваше, че с това му бе помогнала повече, отколкото с печатането. Борейки се със себе си, Джоана отвърна:

— О, това е нищо в сравнение с твоя принос.

Джойс се усмихна победоносно.

— Довиждане, Джойс. Благодаря за поканата — обади се Нейтън.

Джоана се обърна и тръгна към изхода със свито сърце.

По-късно същата вечер, след като Нейтън си отиде, Джоана излезе на верандата. Тази вечер Кейси бе у Мег и цялата къща бе на нейно разположение. Майкъл едва ли щеше да се прибере. Джоана седна на стълбите и покри глезените си с копринената рокля. Все още я болеше от начина, по който Майкъл я бе пренебрегнал. Заслуша се в шепота на вълните и се върна шест години назад в нощта, когато Майкъл не бе толкова безразличен към нея.

Двамата бяха отишли на брега след вечеря. Бяха легнали на едно одеяло и не можеха да откъснат очи един от друг.

— Джоана! Най-прекрасното име на света. Джоана. Три срички, които са способни да ме взривят. Джо, съзнаваш ли колко много те обичам? Чувствам те като част от себе си.

— Аз също те обичам, Майкъл! И винаги ще те обичам.

— Завинаги. Свързани сме по начин, който не може да се сравни с нищо. Вътрешна, загадъчна връзка. С теб сме съпруг и съпруга. Трябва да бъде така. — Майкъл се пресегна и ѝ подаде шепа водорасли. — Букетът ви, госпожо. — След това постави одеялото на раменете ѝ и добави: — А това ще бъде роклята ти.

— Майкъл, понякога съм съвсем сигурна, че си луд!

Ала той продължаваше играта съвсем сериозно.

— Шепотът на океана ще бъде нашата сватбена музика, любов моя, а този изоставен бряг — нашата църква.

— Ами свещеникът? — бе попитала Джоана.

— Той е тук и ни слуша. — После бе взел ръката ѝ в своята и я бе сложил на сърцето си. — Джоана, ти си моята душа, моето тяло, моята радост. От този ден нататък аз съм само твой, завинаги и изцяло.

— Аз също съм твоя, Майкъл. Завинаги и изцяло. Каквото и да правим, където и да отидем, заедно или разделени, ние пак ще бъдем едно цяло.

В тази топла нощ преди шест години, Майкъл нежно и внимателно бе отнел девствеността ѝ.

Джоана беше неизмеримо щастлива. Чувстваше се негова завинаги. Бе обречена на него.

Сега младата жена седеше под лунните лъчи, а сълзите се стичаха безмълвно по страните ѝ. Защо ѝ трябваше да си припомня цялата тази глупава церемония? Толкова истинска и обещаваща изглеждаше тогава!

Фарове на приближаваща кола я изтръгнаха от мислите ѝ. Тя бързо избърса сълзите си. Майкъл се връщаше. Той спря рязко и затръшна ядосано вратата. Качваше стъпалата по две, когато изведнъж я забеляза.

— О!? Ти си сама?

— Да. — Джоана едва прикри вълнението си.

— Чудесно. Мисля, че трябва да поговорим.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майкъл седна на долното стъпало.

— Искам да поговорим за теб и Нейтън.

— Майкъл, да не би да влетя вкъщи само за да ми изнесеш поредната лекция как трябва да се държи една порядъчна вдовица?

— Да. Не! Разбира се, че не. Просто искам да те предупредя да внимаваш. В момента си доста уязвима. Не знам доколко ти си сериозна или какви точно са намеренията на Нейтън.

— Не ти влиза в работата.

— По дяволите, Джо! Ще се опитаме ли някога да си кажем истината в очите?

— Защо? Да не би ти да ми отговори, когато попитах за Джойс?

— Трябваше да ти кажа. Отношенията ми с Джойс са чисто делови. Не отричам, че сме излизали няколко пъти заедно и тя може да си е помислила, че връзката ни ще прерасне в нещо повече. Но аз поне не съм ѝ давал основания.

— Тогава защо бе цялото това внимание тази вечер? Ти не се отдели от нея за минутка дори. Ами аз? С мен се отнасяше като с прокажена!

— Не забелязах да страдаш. Успя да ме накараш да усещам присъствието ти навсякъде.

Майкъл я притегли към себе си и я целуна. Когато най-последно можеше да говори, Джоана промълви:

— Майкъл, ти си луд! — Мъжът отново я целуна и тя усети как съпротивата ѝ угасва. — Не играеш честно — простена.

— Научих правилата от теб. Тази вечер ти изглеждаше великолепно. Ако не се държах настрана, щях да те целуна още в двора на Джойс или пък да се нахвърля върху Нейтън и да му счупя нещо.

— Майкъл, между мен и Нейтън също няма нищо. Не и от моя страна. Поканих го на празненството на Джойс само защото не знаех кого друго да помоля да ме придружи, а не исках да отида сама.

Майкъл поклати глава и се засмя:

— Ти си безнадежден случай! Аз пък мислех, че двамата с теб ще отидем заедно. След всичко, което преживяхме през последните две седмици...

Значи не си бе въобразявала. Нещо наистина се бе случило помежду им, докато работеха над романа. Не е ли животът странен, помисли си тя. Ужасно, прекрасно странен!

Майкъл я привлече към себе си и отново я целуна. Джоана леко изстена, зарови пръсти в косата му и ги притисна към себе си. Бе леко замаяна и сякаш изпаднала в екстаз от мисълта, че той я желае...

Майкъл я повали леко на пода на верандата и легна до нея. Галеше я нежно, макар в докосването му да се долавяше леко нетърпение, което бе вълнуващо и разпалваше страстта ѝ. Ала когато бавно започна да разкопчава роклята ѝ, отново я връхлетяха старите съмнения.

— О, Майкъл, това е лудост!

— Не е лудост, Джо. Това е най-истинското, най-нормалното нещо, което някога се е случвало помежду ни. Бог ми е свидетел, исках да те забравя. Винаги си ми носила само неприятности... Но ти си като огън в кръвта ми. Подлудяваш ме! — Джоана го целуна и тръпка разтърси тялото му. — Станала си толкова красива. Бе истинско мъчение да живея заедно с теб и да не те прегръщам както сега. Ти ме накара да оживея пак, сякаш през всичките тези години съм бил мъртъв.

Майкъл свлече копринената материя и луната обля с мека светлина млечнобялата ѝ кожа. Мъжът нежно плъзна ръка по тялото ѝ.

Някъде дълбоко в съзнанието ѝ досадно гласче нашепваше, че е твърде дръзка и дързостта ще ѝ донесе само болка. Но този глас бе твърде слаб и каквото и да казваше, сега то изглеждаше неуместно. Бе невъзможно да мисли за болката, заглушена от толкова други чувства — радост, любов и преди всичко надежда.

Джоана бе дотолкова погълната от страстта, та не разбра кога Майкъл я е отнесъл в стаята си. Той внимателно я остави на леглото, но остана загледан в нея.

В очите му се четеше желание, искреност, възхищение... Не, по-скоро обожание.

— Сигурна ли си, че искаш да го направим, Джо? — тихо попита той.

Тя се усмихна и му подаде ръка. Обичаше го толкова много! И щеше да го обича до края на дните си. Нищо не бе в състояние да промени чувствата ѝ.

— Желая те толкова силно, Джо! — прошепна дрезгаво Майкъл. Легнала до него, Джоана чувстваше как тялото му тръпне от страст. — През всичките тези години можех само да мисля за теб. И сега ми е трудно да повярвам, че си тук...

Двамата се пренесоха в нови измерения на страстта, чувствеността, опиянението. А когато опиянението премина в екстаз, двамата се сляха в неразделно цяло — душа, тяло и разум.

На другата сутрин Джоана се събуди късно. Повдигна се на лакът и се загледа в красивото лице на Майкъл. В същото време мъжът отвори рязко очи.

— Здравсти! Колко е часът? — усмихна се сънено той и докосна с устни косата ѝ.

— Минава десет.

За момент останаха безмълвни. Майкъл бе прав. Единственото честно нещо в дългата им и объркана връзка, бе отдаването им един на друг. Беше толкова естествено и невероятно красиво, че Джоана не желаше да се замисля за последствията.

— Кога трябва да приберем Кейси?

— Около обяд.

Изведнъж телефонът звънна и Майкъл неохотно се измъкна от леглото. Останала сама, Джоана се замисли. Бе сигурна, че през оставащите им няколко седмици във вилата, могат да върнат прекрасните дни от своето минало и да ги превърнат в настояще.

— Джо, бързо се обличай! — Майкъл качваше стъпалата по две.

— Какво се е случило?

— Кейси е пострадал...

Джоана скочи и изтича в стаята си.

— Какво точно е станало? — попита тя, докато си вадеше дрехите от шкафа.

— Мег завела децата в някакъв проклет парк сутринта и очевидно Кейси е паднал от пързалката.

Джоана опитваше да се облече, но ръцете ѝ трепереха. Никога в живота си не се бе изпитвала такъв ужас. Майкъл също изглеждаше изплашен.

Мег чакаше пред отделението за спешна помощ заедно с трите си деца. Бе бледа и нервна.

— Къде е Кейси? — извика Джоана.

— Вътре. — Мег кимна към една от стаите по дългия коридор. — Приготвят го за рентгенова снимка. Джо, искрено съжалявам. Бях там. Не съм ги оставяла без надзор нито за миг.

Джоана видя изписаната по лицето на младата жена болка.

— Ти не си виновна, Мег. По-добре отведи децата вкъщи. Тук с нищо повече не можеш да помогнеш — отпрати я Джоана.

Миг по-късно тя стоеше рамо до рамо с Майкъл и наблюдаваше малкото отпуснато телце на Кейси. Върху челото му бе поставена голяма марля. Имаше и няколко леки ожулвания по ръцете и краката.

— Кейси, мама е тук — прошепна Джоана, като с цялото си сърце искаше да го прегърне.

— Той не те чува, Джо — отвърна Майкъл.

— Вие ли сте родителите на момчето? — попита учтиво приближилият се лекар.

— Това е майка му — отговори Майкъл вместо нея.

— Кейси се е ударил доста тежко. — Лекарят повдигна марлята и Джоана изпита ужас при вида на дълбоката рана. — Китката му е навехната, а може дори да е счупена, но не тя ни безпокои в момента. Загрижени сме за главата. Причинил си е доста силно мозъчно сътресение. — Лекарят бе на средна възраст, с посивели коси и се усмихваше съчувствено. — Не се тревожете, той ще се оправя. След малко ще го отведем за изследвания. Междувременно бихте ли попълнили няколко формуляра, госпожо? Знам, че точно сега не ви е до това, но се налага заради реда в болницата.

— Разбира се — отвърна Джоана объркано и погледна колебливо към сина си.

— Аз ще остана при него, не се безпокой — рече Майкъл.

Джоана се чувстваше като марионетка, чиито конци се дърпаха от жестоката безмилостна съдба.

Тя седна във фойето и започна да попълва празните редове — името, годините, адресът, нейното име и адрес, телефонен номер,

работодател и... Ръката ѝ така трепереше, че написаното едва се разчиташе. Тя извади застрахователната си карта и попълни номера ѝ в бланката. Следваха детски болести, имунизации... О, боже, нямаше ли край този формуляр? Страхуваше се, че ще се разплаче всеки момент. Изведнъж почувства, че някой е застанал до нея. Вдигна глава, изпусна формуляра и се изправи.

— Нейтън! Кейси...

— Знам всичко. Мег ми се обади. — Той я прегърна топло. — Всичко ще се оправи.

— О, Нейтън, не трябваше да идваш. Мег отведе децата у дома.

— Наистина ли? В такъв случай ще мога да остана с теб.

— Много си внимателен, но Майкъл е тук.

— А, да, разбирам. — Лицето на Нейтън посърна.

— Той сега е при Кейси.

— Тогава наистина нямаш нужда от мен. — Нейтън не смееше да я погледне.

Джоана едва преглътна. Не искаше да го нарани. Наистина ѝ бе симпатичен и го харесваше, но само като приятел.

— Съжалявам, Джо. Знам, че времето и мястото не са подходящи да повдигам въпроса, но аз сериозно ти предложих да останеш във Винярд. Може и да не си обърнала внимание, но аз съм луд по теб.

— Аз също съжалявам. Наистина ни бе хубаво, когато излизахме заедно. Но никога не съм искала да те подвеждам. Кой знае, може би след време...

— Да, може би. — Нейтън тъжно поклати глава. — Е, ако имаш нужда от нещо, обади се.

— Благодаря ти. Ти си истински приятел. — Джоана го прегърна.

Нейтън кимна и след миг изчезна през стъклените врати.

В следващия момент до нея приближи Майкъл.

— Можем да почакаме Кейси горе в стаята му. Искат да бъде под наблюдение тази нощ.

Кейси изпадна в безсъзнание още веднъж или два пъти през този следобед. Въпреки че лежеше, виеше му се свят и през цялото време повръщаше, а главата го болеше толкова силно, че на моменти се разплакваше. Джоана и Майкъл решиха да останат при него и през нощта, дори да се наложеше да спят на столове.

Майкъл отнесе попълнените от Джоана формуляри до администрацията на болницата и на връщане обеща да купи сандвичи. Цял ден не бяха слагали нищо в устата си.

Когато той излезе, Джоана седна на стола си, отпусна се назад и мълчаливо се помоли.

Двамата с Майкъл не говориха много през нощта. Те просто седяха заслушани в звуците, които идваха от коридора.

— Мразя болниците — потрепери Джоана и потърси очите на Майкъл. Беше му толкова благодарна, че е тук.

Той опита да се усмихне, но очите му останаха тъжни.

— Няма нужда и ти да стоиш — каза Джоана.

— Ще остана, ако нямаш нищо против. — Той избягваше да я погледне в очите. Държеше се някак странно, откакто се бе върнал. Може би просто бе изморен и се тревожеше за Кейси.

Слънцето най-последно се показа. Ала Джоана имаше чувството, че между четирите болнични стени животът е спрял. Тя погледна Майкъл. Изглеждаше изтощен, макар че всеки път, когато го питаше как е, той ѝ отговаряше, че се чувства отлично. Очевидно мъжът обичаше Кейси повече, отколкото тя си бе представяла.

Сестрата влезе и за пореден път провери пулса и зениците на детето.

— Нищо повече не можем да направим. Сега трябва просто да си почива.

— Къде съм? — попита малкият, щом сестрата си тръгна. Сините му очи изглеждаха прекалено големи на тясното му личице.

— В болницата, момчето ми. Спомняш ли си какво стана вчера в парка? — Майкъл се бе навел нежно над детето.

Кейси кимна и лицето му се сгърчи от болка.

— А, да. Искях да се пусна по корем, затова се завъртах и после...

— О, Кейси — тихо рече Джоана.

— Няма да го правя повече, мамо!

— Убеден съм в това. — Майкъл се наведе и целуна нежно бузката на момчето.

Джоана отиде в банята, за да скрие от Кейси сълзите, които се стичаха по страните ѝ.

Същия следобед Кейси бе изписан от болницата. Въпреки преумората, Джоана се почувства много по-добре. Лекарят ѝ обясни, че е необходимо детето да остане на легло през следващите няколко дни, а тя трябва да следи за нови признаци за повдигане или за размазана картина пред очите му, но най-лошото бе минало.

Майкъл го пренесе на дивана във всекидневната.

— Искаш ли да ти пусна телевизора? — попита той и Кейси кимна. — Добре, забавлявай се, аз ще изляза за малко, но скоро ще се върна.

Майкъл бе станал твърде мълчалив след злополуката с Кейси. На Джоана ѝ се искаше да припише това на умората, но нещо ѝ подсказваше, че не е така. Майкъл се бе затворил в себе си и мислеше върху нещо неприятно. Къде бе отишла близостта, от която имаше такава нужда в момента? Толкова нетрайна ли бе връзката им, та се бе разрушила за една нощ? И защо?

Привечер пристигна Мег с цяла тава макарони и сандвичи.

— Реших, че няма да ти остане време да готвиш — обясни тя.

Джоана се зарадва на посещението. След напрежението през последните два дни, тя имаше нужда от весел и разговорлив човек като Мег. Когато приятелката ѝ си тръгна, Джоана се чувстваше неизмеримо по-добре.

Кейси вечеря рано и Джоана веднага го сложи в леглото с любимата му плюшена играчка. Слънцето бе започнало да залязва значително по-рано. От отпуската ѝ оставаха още три седмици. И след това какво? Щеше ли Майкъл да поиска тя да остане с него?

Изведнъж Джоана се почувства потисната и изплашена. Нямахше желание да се връща в Ню Хампшир. Искаше да стане съпруга на Майкъл и да сподели с него остатъка от живота си. Нямахше никакво значение къде щяха да живеят или какво щяха да работят. Всичко останало изглеждаше второстепенно и само щеше да застане на мястото си. Но може би най-добре щеше да бъде да живеят тук във Винярд, в къща не по-различна от тази, но по-широка, със самостоятелни стаи и за другите деца, които щяха да имат. А също и с

кабинет, за да може Майкъл да работи на спокойствие, както и градина за нейните цветя.

Джоана се усмихна печално. В свят, в който жените се бореха за личната си свобода, против превръщането им единствено в домакини и майки, тя искаше тъкмо обратното. Ала всичко това бяха само мечти.

— Лека нощ, Кейси! Ако имаш нужда от нещо, само ме повикай.

Детето се усмихна, затвори очи и веднага се унесе.

Майкъл седеше на дървените стъпала, които водеха към пристана. Джоана не бе разбрала кога се е върнал. Настани се до него и подпря брадичка на коленете си.

— Здравсти — поздрави тя колебливо.

Майкъл продължи да гледа замислено към езерото.

— Как е Кейси? — бяха първите му думи.

— Добре е, спи.

Майкъл кимна тъжно, пое си дълбоко дъх и попита.

— Колко тежеше Кейси, когато се роди?

— Моля? — Джоана се засмя, но веднага притихна. — Не си спомням.

Майкъл се обърна към нея и я стрелна с изгарящ поглед.

— Добре тогава, ще попитам по друг начин. Кейси преждевременно ли се роди?

Джоана изведнъж се вцепени. Имаше чувството, че миналото ѝ, всички дни, месеци, години, откак бе напуснала тази вила, се стовариха върху ѝ с цялата си тежест.

Излъжи, заповяда си тя. Излъжи, за бога!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Дявол да го вземе! Отговори ми! — избухна Майкъл.

— Добре, добре — подскочи Джоана. Нямахме къде да се скрие. Бе се надявала този момент никога да не настъпи. — Не е преждевременно роден. Беше съвсем здраво бебе и тежеше три килограма и половина.

— Значи... значи той е бил заченат през онова лято.

Джоана едва преглътна.

— К-как разбра? — попита, треперейки.

Мина време, преди той да може да ѝ отговори.

— Видях рождената му дата на формулярите, които ти попълни в болницата. Излиза, че малкият Кейси е мой син. *Мой син!* — Той сякаш още не можеше да осъзнае истината. — Джо, как си могла да го държи далеч от мен през всичките тези години? Защо постъпи така? Толкова време... Нима не означавам нищо за теб? Толкова много ли ме мразиш?

Джоана подозираше каква ще бъде реакцията на Майкъл, още когато реши да запази в тайна кой е бащата на Кейси. През годините страхът да не бъде разкрита истината бе ставал все по-силен. Но тя се успокояваше, че няма да позволи Майкъл да научи.

— Майкъл, след като веднъж си излъгал, много трудно можеш да вземеш думите назад — започна тя колебливо. — Освен това Фил беше жив. Той искаше да отгледа Кейси като свое дете.

— Той е знаел?

— Да. И ме помоли да не казвам на никого. — Джоана имаше усещането, че всеки момент ще припадне. — А после дойде на бял свят и самият Кейси. Не исках той да расте разкъсан и объркан, както аз навремето.

— И все пак можеше да се срещнеш с мен и да ми кажеш. — Майкъл бе не само ядосан. Той страдаше, и то дълбоко. — Не можеш да си представиш как се чувствам в момента. Ядосан съм, мъчно ми е

и нищо не мога да направя за всичките тези изгубени години. А най-тъжното е, че са отлетели безвъзвратно.

Джоана кимна. Сега, когато го обичаше повече от собствения си живот, Майкъл я мразеше. Тя не го обвиняваше. Да разделиш баща от син, да скриеш самото съществуване на детето, да откраднеш радостта на бащата, бе непростимо. Това бе дълбока рана, която никога нямаше да зарасне.

— Защо не ми каза, че си бременна?

Джоана не знаеше какво да отвърне.

— По дяволите, Джо, защо не ми каза?

Новият изблик на гняв я стресна.

— Аз самата не знаех, докато не напуснах острова.

— Защо не ми се обади?

Джоана усети как гняв се надига и в самата нея.

— Може да не съм много интелигентна, но поне не съм мазохистка. Ти вече имаше бременна приятелка или поне така мислех тогава и бе взел решение да се ожениш за нея.

— Не — прекъсна я той и я погледна изненадано. — Не съм взимал такова решение. Кой ти каза подобно нещо?

— Всички — баща ми, майка ти. Не се опитвай да извърташ. Освен това ако не си имал намерение да се ожениш за Бъни, защо тогава не ми се обади?

— Но аз се опитвах седмици наред!

Двамата не откъсваха поглед един от друг. Джоана бе ядосана и наранена, но в същото време и доста объркана.

— Имам лошо предчувствие, Майкъл — прошепна тя съвсем тихо.

— Аз също. Къде казваш си била, след като си тръгна оттук?

— Отидох си вкъщи, разбира се. Но майка ми подозираше, че нещо се е случило тук. Започна да ми задава въпроси и да се рови в нещата ми. Затова заминах за колежа по-рано.

— Колеж?

— Да. Ако си спомняш, аз трябваше да постъпя в колеж същата есен. Занятията не бяха започнали, но общежитието бе отворено и аз се пренесох там. Имах нужда да остана сама.

— Там ли си била? Аз се обаждах у вас много пъти, но майка ти непрекъснато казваше, че не си вкъщи.

Джоана го зяпна учудена:

— Наистина ли си се обаждал?

— Да, и като че ли не трябваше да се представям. Майка ти не смяташе, че трябва да ми помогне.

— Не и след като си син на Вивиан.

— Боже мой, как хората могат да пазят ненавистта си толкова дълго?

— Наистина ли си се обаждал?

— Разбира се. Джоана, как си могла да помислиш, че няма да се обадя? Да не искаш да кажеш, че майка ти не ти е казала?

— Нито дума.

— Какво ли си помислила? Не отговаряй. Мисля, че знам. — Майкъл я гледаше и не вярваше на ушите си. — Моля те, върни се към разказа си. Ти си отишла в колежа и... — Той внезапно млъкна. — Но защо си отишла в колежа, след като двамата с Фил сте възнамерявали да се ожените?

— Не съм имала намерение да се омъжа за Фил. — Сълзи изпълниха очите ѝ. — Аз просто бях бременна и се нуждаех от съпруг, а ти бе твърде зает с женитбата си за друга, за да те безпокоя.

— Но... — Майкъл я гледаше объркано.

— Но какво, Майкъл? Бе прекарал лятото си чудесно. И като резултат не едно, а две момиче бяха бременни и аз бях изоставената.

— Млъкни! — Той я сграбчи в ръцете си. — Нека се разберем за едно веднъж завинаги. Аз те обичах повече от всичко. Един Бог знае защо, но никога не съм обичал друга тъй силно.

— Избра най-хубавия начин, за да го докажеш. — Джоана едва успяваше да си поеме дъх.

— Джоана, аз никога не съм те лъгал! Никога! — Майкъл я пусна и отново зарея поглед в далечината.

— Каквото и да си изпитвал към мен, то не може да се сравни с моите чувства спрямо теб. Аз ти се отдадох точно там! — Джоана посочи с ръка. — Точно там! Толкова много ти дадох онова лято... — Гневното признание извика в съзнанието ѝ твърде ярки и живи спомени. Поредното ридание я задави. Тя се предаде и рухна под тежестта на всичко, което си бяха казали. Не можеше повече да сдържа сълзите си и избухна в плач. Майкъл я докосна нежно, после я привлече плътно към себе си.

— О, Джоана, как сме позволили да се случи всичко това? Ще ми разкажеш ли какво точно стана през онази нощ, когато отидохме у семейство Уилкокс? Време е да оправим тази каша. — Майкъл нежно изтри сълзите ѝ.

— Чаках да се върнеш вкъщи. Подозирах, че нещо не е наред, щом като не взеха и мен. Но около единайсет и половина се върнаха само татко и Вив.

— И ти казаха, че Бъни е бременна и претендира, че аз съм баща на детето?

— Не. Казаха, че ти си бащата.

— По дяволите! Казах им нищо да не ти казват!

— Тогава защо не се прибра вкъщи?

— Очевидно е трябвало. Толкова зло е нанесено, поради тази причина.

— Тук си дяволски прав! Имаш ли представа какво изпитвах? Можеш ли поне за миг да си представиш колко много болеше? Чувствах се унижена и изоставена, Майкъл. Бях толкова ядосана и така наранена, че исках да умра. Непрекъснато си спомнях какви планове правехме за нашата сватба, колко близки бяхме и не можех да си обясня как е възможно да постъпиш така нечестно и жестоко с мен. Накрая те намразих с цялото си сърце. Не исках никога повече да те видя. С изгрева на слънцето си стегнах багажа и напуснах острова.

— Трябвало е да ме изчакаш. — В гласа на Майкъл болката все повече нарастваше.

— Какво трябваше да чакам още? Вивиан вече бе обявила женитбата ти с Бъни.

— Но аз не съм се съгласявал. Тя не е имала право да говори от мое име. Двете с майката на Бъни измислиха, че трябва да има сватба. Майка ми винаги е била във възторг от семейство Уилкокс. Голямата ѝ мечта бе да се сроди с тях. През по-голямата част от нощта седях на плажа и размишлявах върху затрудненото положение, в което се намирах. Всичко бе против мен, Джо. Аз... бях прекарал една нощ с Бъни в началото на същото лято. Не е това, което си мислиш. Не отричам, че предишното лято се срещях с Бъни, дори направих грешката да легна с нея. По това време си мислех, че съм влюбен. Но повярвай ми, всичко отмина страшно бързо. Същата есен се разделихме. Връзката ни бе приключила дълго преди да дойдеш на

острова за лятото. Бъни бе част от живота ми, но преди ти да се появиш в него.

— Тогава как ще ми обясниш онази една нощ, когато сте били заедно?

— Беше през юни. Двамата с нея завършвахме училище същата година и родителите ѝ устройха празненство. Нямах намерение да ходя. Искях да скъсам с нея напълно. Но тя явно не го приемаше. Смяташе, че скарването е временно и аз ще се върна при нея. Вярвах, че все още е увлечена по мен, но истината бе друга — не можеше да понесе мисълта, че някой може да я изостави. Как се бях осмелил! Никой нямаше право да постъпва така с Бъни Уилкокс! И тъй стигнахме до празненството. Не бях я виждал и чувал от месеци и нямах желание да отида, но майка ми настояваше. Казваше, че ще засегнем Уилкоксови. Сега преценявам, че е трябвало да се вслушам в интуицията си. Още като пристигнах Бъни се хвърли на врата ми, сякаш бяхме лудо влюбени. После родителите ни започнаха да приказват пред половината Бостън как сега сме били свободни да правим планове за бъдещето. И тогава, кълна се Джо, изпих два коняка. Главата ми се замая... стана ми лошо. Може би изобщо не трябваше да пия. Все още си задавам въпроса какво стана след това и не мога да си отговоря. Поисках на Бъни аспириин, но и той не ми помогна, дори ми прилоша още повече. Накратко, после не си спомнях нищо. На другата сутрин се събудих в тяхната гостна и Бъни лежеше до мен. Станах моментално и си тръгнах. Не я видях повече, докато не пристигнахме във Винярд. Бях сигурен, че нищо не се случило тогава, защото ми бе толкова зле, че едва ли бих могъл да спя с някого, дори да искам. Така че бях спокоен до момента, в който отидохме у тях и тя ме посочи като баща на детето си. Казах ѝ, че е луда и че това е невъзможно. Нямаше как бебето да е мое. Но никой не ми вярваше, а като че ли и не искаха да ми повярват. Накрая си тръгна и, както вече ти казах, отидох на плажа. На сутринта се върнах при Бъни и ѝ казах да си намери друг глупак, за когото да се омъжи. Бях си спомнил, че когато се събудих в гостната им онази сутрин, бях напълно облечен. Постъпих доста идиотски, като нахлух там и казах всичко на баща ѝ, макар да знаех колко е избухлив. Ала тогава бях млад и неблагоприятен да го сторя. Двамата с него поспорихме, скарахме се и преди да разбере какво става, се намерих на земята със счупен нос.

— Двамата сте се били?! — извика тихо Джоана.

— Да. Госпожа Уилкокс настояваше да ме откарат в болницата и докато са ме превързвали, ти си заминала. Не можех да повярвам. Да ме изоставиш, когато имах най-голяма нужда от теб!? Тогава си помислих, че съвсем не те е грижа какво ще стане с мен.

— Как си могъл да си помислиш подобно нещо, Майкъл?

— А какво трябваше да помисля? Всички ми го повтаряха — баща ти, майка ми. Те бяха погълнати от идеята, че трябва да се ожения за Бъни. Така щяло да бъде правилно! Не знаех какво друго да направя и заминах. Събрах си нещата и се върнах в Бостън. След като се поуспокоих, се обадох у вас, но майка ти ми затвори телефона. Обаждах се денонощно в продължение на два дни. После, полудял от безпокойство, тръгнах за Ню Хампшир.

Джоана затвори очи в тъмнината. Не бе сигурна, че иска да чуе докрай разказа му. Истината излизаше наяве, истина, с която тя не искаше да се изправи лице в лице. Само ако бе останала и изчакала, всичко можеше да бъде много по-различно! Трябваше да вярва повече в Майкъл!

— Отидох у вас и се срещнах с Желязната дама, наричана твоя майка. Мисля, че не ти е казала нищо за това, както и за телефонните ми обаждания, нали?

Джоана поклати глава.

— Тя мрази всичко, което се отнася до баща ми и Вив, а това включва и теб.

— Предполагам също, че съм я изплашил до смърт — небръснат от пет дни, със сенки под очите и превързан нос — сигурно съм изглеждал като призрак. Първия ден ми каза, че си излязла и в момента не знае къде си, на втория ден направо ме изгони, а на третия заплаши, че ще извика полиция.

— И е щяла да го направи, бъди сигурен.

— Не се и съмнявам. По това време вече закъснявах с един ден за предварителните занятия, така че се върнах в Бостън, събрах си нещата и тръгнах за Вирджиния.

Джоана преброи дните на пръсти.

— Точно по това време се обадох на Фил.

Майкъл я погледна и тя прочете болката в очите му.

— Както ти казах, аз живеех в общежитието, когато започнах да подозирам, че нещо не е наред. Отидох и се подложих на изследвания. Оказа се, че съм бременна. Не знаех какво да сторя. На майка си не можех да кажа. Щеше да получи удар, особено като разбереше, че ти си бащата. А и при татко не можех да отида. Оставаше ми само Фил. Той беше най-добрият ми приятел.

— Само това ли беше? Знаем, че двамата сте ходили заедно.

— Да, истината е, че той винаги ме е обичал.

— А ти?

— Харесвах Фил много. Той бе мил, учтив и нежен. На практика ние израснахме заедно. Но обичта дойде по-късно... едва след като се оженихме. Когато му се обадох от колежа, той ми бе само приятел. Веднага след разговора ни, Фил пристигна в училище с решение на моя проблем. Предложи ми да се омъжа за него, а той да отгледа детето като свое. Щяхме да кажем на роднините, че преждевременно се е родило.

— Той знаеше ли, че аз съм бащата?

— Да. Знаеше цялата истина от самото начало.

— Това обяснява всичко. — Майкъл замислено прехапа устни.

— Какво обяснява?

— Аз се върнах отново в Ню Хампшир веднага след като приключиха занятията ми.

— Отново?

— Да. Имах няколко свободни дни преди началото на редовния семестър. Отново се срещнах с майка ти и този път тя ми даде адрес на апартамент, който се намираше точно над магазин за конфекция.

Джоана отвори уста, но не можа да произнесе нито звук.

— Точно така. Тя ме изпрати в твоя апартамент или по-точно там, където щеше да живееш след няколко седмици. Вътре имаше някой, но не беше ти. Беше Фил. Той боядисваше тавана в детската стая. Аз се представих, а той ме изгледа някак странно, макар че сега всичко ми става ясно. Ти си му казала що за човек съм и как съм постъпил с теб.

Джоана не отрече.

— Попитах го за теб, но той отговори уклончиво. Била си на пазар и не знаел кога ще се върнеш. Каза ми, че ремонтирал апартамента за вас двамата. А след това ме срази с новината, че

дватама ще се жените. Отначало не повярвах, но след като огледах къщата и видях багажа ти, разхвърлян наоколо, се убедих, че нямам повече работа там. — Майкъл замислено сведе поглед. — Представи си как се чувствах тогава. — Джоана протегна ръка, за да го утеша, но той се дръпна, сякаш искаше да остане сам с болката си. — Какво можех да му кажа? Почувствах се като пълен глупак! Нищо не споменах за нас и за нашето лято. Просто ме болеше и бях объркан.

— Не обвинявай Фил.

— Разбира се, че не го обвинявам. Той се е смятал за рицар, който трябва да защити гордостта ти. А в мое лице е виждал подлеца. Казах му, че смятам женитбата ви за прибързана, но той посрещна удара ми с думите, че двамата се обичате още от деца и че винаги си смятала да се омъжиш за него. Той наистина те е обичал, Джо, след като те защити пред мен, знаейки, че аз съм бащата на детето, което е щял да отгледа! Аз настоявах, че двамата ще извършите грешка, като се ожените толкова млади, но той и тук ме хвана натясно. Според него възрастта нямала нищо общо с грешките, но дори да било така, вие правите своята по собствен избор. Сякаш огромен товар се стовари върху ми. Разбрах, че си му казала за мен и Бъни и си помислих как ли се подигравате на положението ми.

— Не! Никога не сме ти се надсмивали!

— Да, но аз бях толкова объркан, че не знаех какво да мисля. Пожелал съм на двама ви щастие и успех и си тръгнах. Повече никога не се върнах. Безсмислено беше. Междувременно Уилкоксови се стяха за сватба и аз се присъединих към тях. Бъни се нуждаеше от съпруг или поне така си мислех, а и съществуваше вероятност да съм спал с нея, въпреки всичко. Тогава не бях сигурен в нищо. А и вече нямаше значение какво бе станало онази нощ. — Лицето му се изопна. — Но разбира се, оказа се, че не съм спал с нея. Когато тя изигра сцената със спонтанния аборт, я накарах да си признае. Беше измислила цялата история. Причината, поради която не си спомнях как съм се озовал в тяхната гостна, е била две хапчета от приспивателното на майка й вместо аспирин. Десет милиграма от лекарството заедно с алкохола и умората!

— Боже, каква глупачка е била! Можела е да те отрови!

Настъпи дълга и мъчителна тишина. Най-накрая Джоана се усмихна изморено:

— Знаеш ли, нашата история ми напомня трагедията на Ромео и Жулиета. Водени от сляпа прибързаност, ние винаги се разминаваме в най-критичните моменти от живота ни. Заобиколени сме от хора, които ни мислят доброто, но всъщност причиняват повече зло, отколкото могат да си представят.

— От наша гледна точка — продължи мисълта ѝ Майкъл, — никой не ни е направил добро. Злото, което са сътворили, е толкова голямо, че никога няма да бъде заличено.

Да, може би той е прав, помисли Джоана. И все пак разговорът бе изяснил доста неща.

„Обичах те повече от всичко“ — бе казал Майкъл, но нито веднъж не спомена, че все още я обича. Те можеха да изяснят недоразуменията си, да се справят с пречките и да сложат нещата на мястото им. Но фактът оставаше: каквото и да бе изпитвал към нея Майкъл, то принадлежеше единствено на миналото.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Искаш ли да влезем? — предложи Майкъл, забелязал, че Джоана трепери. — Захладня.

— Да, а и бих искала да съм близо до Кейси.

На верандата Майкъл седна в любимия си стол, а Джоана запали къмпинговата лампа и я сложи между двамата. Светлината придаваше на атмосферата някаква интимност. Джоана седна и скръсти ръце. Нямахме какво повече да си кажат след тъжните разкрития, причинили толкова болка и на двамата. Разговорът обаче още не бе приключил. Не бяха говорили за най-важното, за Кейси. Джоана погледна Майкъл. Светлината на фенера се отразяваше в очите му и хвърляше неясни отблясъци по скулите му.

— Значи Кейси е мой син — каза той бавно и замислено. Тя кимна, като едва успя да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Била си чудесна майка.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Той е прекрасно дете — весело, щастливо и с добро възпитание.

— Досущ като теб. — Миг по-късно Джоана съжали, че не запази думите за себе си. По лицето на Майкъл се изписа болка. Тя знаеше, че мисли за всички онези безвъзвратно пропуснати години.

— Трябваше да намериш начин — промърмори той.

Джоана се чувстваше невероятно отчаяна. Тайната за съществуването на Кейси сякаш бе унищожила всичко случило се между тях през това лято — щастието, любовта, която преоткриха. Колко наивно бе от нейна страна да смята, че нещо може да се случи оттук нататък. Джоана се бе надявала той никога да не разбере. Но дори да бе станало така, те никога нямаше да са напълно щастливи с ужасната тайна помежду им.

— Струва ми се, безполезно е да се залъгваме, че всичко може да се оправи. Глупаво е да се опитваме да върнем времето назад — промълви тя.

— Да. Миналото е загубено завинаги, но бих искал да направя нещо за бъдещето, Джо.

— Моля? — Джоана не повярва на ушите си.

— Бих искал да виждам Кейси по-често, ако е възможно.

— О, да. Добре.

— Надявам се, че няма да има проблеми, нали?

— Не. Той и без това те обича много. — Защо си бе позволила да се надява, че и тя е включена в това бъдеще? Знаеше колко дълбоко е наранен Майкъл.

— Също така не бива да се безпокоиш, че нещо ще объркам. Няма и дума да изрека, докато той не стане достатъчно голям, за да разбере нещата.

Джоана кимна, но вътрешно се чувстваше съкрушена. Искаше й се да остане сама.

— Колко тъжно, нали? — изправи се тя.

— Кое?

— Успяхме да разберем кой къде и защо е сбъркал, но не можем да си простим един на друг. — Тя сведе глава и влезе в къщата. Защо по-рано не бе запознала Майкъл и Кейси? Всичко щеше да е много по-лесно сега, но от друга страна, това щеше да сложи семейното й щастие под въпрос. Как ли щеше да оправдае посещенията му за бъдеще? Как щеше да го посреща на вратата и за какво щяха да си говорят? Как щеше да скрие любовта си към него? Все някой ден тя щеше да излезе наяве. А какво ще стане, ако той дойде с друга жена, или още по-лошо със съпруга? Как тогава да му се усмихне и да му пожелае на раздяла всичко хубаво? Джоана не можеше да понесе подобно нещо. Той трябваше да идва при Кейси в нейно отсъствие. В противен случай срещите с него щяха да я убиват бавно, но сигурно.

Джоана се съблече и се приготви за сън. Взря се в изпитото си лице в огледалото на банята и реши да се върне вкъщи. Нямахше смисъл да остава повече в тази къща и да се самоизмъчва. Колкото по-дълго бе заедно с Майкъл, толкова повече щеше да кърви раната. Трябваше да замине.

Майкъл точно се качваше по стълбите, когато тя излезе от банята. Джоана не посмя да го погледне в очите. Преди да влезе в стаята си, каза:

— Майкъл, утре смятам да се прибера вкъщи.

— Не е необходимо, Джо.

— Напротив. Колкото по-дълго сме заедно, толкова повече ще ни боли.

Той бе объркан.

— А Кейси готов ли е да пътува?

— Бих могла да го оставя при теб за няколко седмици, нали?

— Само ние двамата?

— Да. Трябва ви време, за да наваксате пропуснатото. — Джоана опита да се усмихне, но устните ѝ трепереха. — Ще дойда да го взема в края на август.

— Съгласен съм. А какво ще правиш ти междувременно?

— Ще си потърся нов апартамент, работа и всичко ще тръгне постарому.

Двамата тръгнаха към стаите си.

— Между другото — подхвърли Майкъл, — Дъг Макрори е одобрил романа ми.

— Моля? — Джоана отвори широко очи.

— Обадох се на Джойс и тя каза, че му е дала ръкописа още в събота вечерта. Той го прочел на следващия ден и го харесал.

— Издателят ли?

— Да. Бил любопитен да разбере за какво толкова се е борила Джойс. Явно това не е нормалният ѝ подход към работата.

— И го е харесал? — Известно време Джоана изучаваше унилото му лице. — Тогава какъв е проблемът? Да не би да ти плащат малко?

— Напротив, плащат ми много добре — засмя се той иронично.

— Тогава какво не е наред?

— Нищо не си разбрала, Джо. — Той махна с ръка и понечи да влезе в стаята си, но спря. — Джоана, не си отивай.

Тя не можеше да си поеме дъх.

— К-какво каза?

Майкъл се подпря на вратата, сякаш нямаше сили да стои.

— Моля те, остани тук.

Джоана не бе сигурна дали е чула добре. Той се обърна бавно и я погледна.

— Би трябвало да съм невероятно щастлив. Имам кариерата, за която мечтаех, финансово независим съм, но като че ли все нещо ми

липсва. Чувствам се, сякаш част от мен я няма. Джоана? — Майкъл протегна ръце към нея. — Имам нужда да си до мен.

Джоана тръгна към него, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Майкъл я прегърна силно. И двамата трепереха.

— Джо, направили сме доста грешки в миналото. И двамата пострадахме, но няма смисъл да се наказваме и в бъдеще. — Майкъл се отдръпна и я погали по бузата. — Предстоят ни толкова неизживени радости, Джо.

Искаше ѝ се да му повярва, но как да бъде сигурна, че няма да я нарани отново?

— Имаш предвид, че се привличаме физически ли?

— Да.

Джоана преглътна болезнено. Как да му каже, че това не е достатъчно, за да бъдат щастливи? А може би трябваше да замълчи? Не обичаше ли толкова много Майкъл, че би го приела при каквито и да е условия?

— Но физическото привличане не е всичко, което ни свързва, и ти го знаеш, Джо! — Майкъл я избута в стаята си, затвори вратата и я притегли към себе си. — Аз те обичам. Ти... ти си душата и сърцето ми, радостта на живота ми.

Джоана обви ръце около врата му и се притисна към него.

— Където и да отидем, каквото и да направим — Джоана се задъхваше, — аз винаги ще те обичам, Майкъл!

— Само това има значение — любовта ни, сега и в бъдеще. — Той я целуна нежно по челото. — Ще се омъжиш ли за мен, Джо? — Сълзи потекоха по страните ѝ. Джоана се разтапяше в прегръдката му. — Сигурно си мислиш, че не съм подходящият кандидат. Имам предвид, че писането изисква много време и себеотдаване, а такъв човек...

Джоана сложи пръст на устните му.

— Бих се омъжила за теб дори да беше просяк.

— Точно това се опитвам да ти кажа. Аз съвсем не съм просяк. Издателството ми предложи договор за още три романа!

— Шегуваш ли се? — извика тя, като съвсем забрави, че Кейси спи в съседната стая.

— Не. А и сроковете са разумни! Вече имам идея за едната книга и... Какво каза?

— За кое?

— Чух ли да казваш, че ще се омъжиш за мен?

— Да. — Тя се усмихна и започна да разкопчава ризата му. —
Кога искаш да стане?

— Утре! Или може би е твърде скоро?

— Не искаш ли да организираме някакво празненство. Да
поканим поне родителите си!

— Не! Особено тях — в никакъв случай!

— Майкъл, но те все пак са ни родители, а и не забравяй, че на
тях дължим срещата си това лято.

— По погрешка.

Джоана плъзна ръце по гърдите му.

— Най-хубавата грешка, която някога са правили — прошепна
дрезгаво тя.

— Тук съм съгласен. Ще ги поканим да ни посетят, но не преди
всичко да е дошло на мястото си. Този път не желая да поемам никакви
рискове.

Джоана се усмихна. Усещаше страстта, която се разгаряше в
тялото му. Бе горда, че именно тя е способна да събуди желание в мъж
като Майкъл!

— Е, време е да се прибирам в стаята си! — Джоана се отдръпна.
— Ако Кейси се събуди, ще се чуди къде съм.

В очите на Майкъл проблесна желание и той се усмихна
дяволито.

— Никъде няма да ходиш. Ако синът ми има нужда от нещо, ще
трябва да свикне да те търси в моето легло.

Джоана спа дълбоко и спокойно след страстната любовна нощ.
Събуди се малко преди зазоряване. През полуотворените прозорци се
промъкваше сивкава светлина. Зовът на чайките се смесваше с шума
на прибоя. Джоана погледна с обич Майкъл, който спеше до нея. Не
можеше да си представи, че преди пет седмици бе дошла в Мартас
Винярд обезсърчена и без капка надежда. Смяташе, че всичко красиво
в живота ѝ бе безвъзвратно отминало.

Сега се чувстваше неизмеримо щастлива и съзнаваше, че
животът ѝ едва започва. Двамата с Майкъл бяха преоткрили любовта,

тази любов, която никога не бе угасвала, която бе устояла на всички превратности на съдбата. Любовта, която щеше да сгрява техните сърца до края на живота им.

Издание:

Шенън Уейвърли. Летен романс
ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0157-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.